

Một nửa khác của tôi hệ liệt - Phúc hắc Bùi quản lý

Contents

Một nửa khác của tôi hệ liệt - Phúc hắc Bùi quản lý	1
1. Văn Án	2
2. Chương 1.1	2
3. Chương 1.2	3
4. Chương 1.3	6
5. Chương 2.1	7
6. Chương 2.2	10
7. Chương 3.1	15
8. Chương 3.2	18
9. Chương 4:	21
10. Chương 5:	28
11. Chương 6.1	35
12. Chương 6.2	36
13. Chương 6.3	39
14. Chương 6.4	41
15. Chương 7.1	42
16. Chương 7.2	46
17. Chương 8.1	49
18. Chương 8.2	53
19. Chương 9.1	56
20. Chương 9.2	59
21. Chương 9.3	62
22. Chương 10.1	64
23. Chương 10.2	66

Một nửa khác của tôi hệ liệt - Phúc hắc Bùi quản lý

Giới thiệu

Tác giả: Kim HuyềnNguồn edit: <http://bichsongcac.wordpress.com/>.

1. Văn Án

Lãnh đạo mới thật là lạ nha ! Hấn là 1 người tốt nhưng cũng rất cổ quái.

Bằng chứng là hấn không đồng ý cho nàng mang công việc về nhà làm,nhưng lại có thể ngồi trên chiếc xe tiện lợi đến nhà hấn tặng ca.

Sáng sớm hấn đón nàng đi làm,còn nàng làm thêm 1 phần cơm mĩ vị cho hấn .

Mà hấn làm như vậy,lý do đúng là....

Dù sao thì hấn cũng là quản lý,quản lý nói thế nào thì nghe như vậy.Chính là cuối tuần khi hấn đột nhiên mang nàng đi khắp nơi ngắm phong cảnh đẹp,ăn uống mĩ vị.Khi nàng mệt,ngủ thiếp ở nhà hấn,hấn lại đem chính giường của mình cho nàng nằm,con hấn ngủ ở sofa.....Nàng thấy thật hạnh phúc

Cho đến 1 ngày,nàng phát hiện,công việc đã xong,nếu không cần tặng ca thì không cần quản lý ở lại,chỉ có thể nhìn hấn đi.....Lòng nàng có 1 cảm giác là lạ

Cái chêm

Năm ấy,các nàng 16 tuổi,đều là những cô gái mơ mộng giống nhau,bất quá bề ngoài thì không.

16 tuổi,các nàng vì bề ngoài mà không được hoan nghênh nhưng lại cùng bị ghét mà trở thành bạn tốt.Một người thì béo béo,lớn lên giống sào trúc,người thì có vẻ mặt đậu đậu hoa nữ,còn 1 thì là con mọt sách cùng đôi mắt cận thị nặng.

Nhạc San không phải người có chỉ số thông minh cao,bất quá,người khác cố gắng 10 phần,nàng cố gắng còn hơn thế,thậm chí càng lâu càng tốt.Nhưng cũng không hiểu vì sao , nàng chỉ là chăm đọc sách mà thôi,lại mặc danh kỳ diệu (cái này ta không hiểu) nên tạo khoảng cách với các học sinh khác,nói nàng nào là giả dối,nào là trong ngoài không đồng nhất khiến người chán ghét , nàng vô cùng khổ sở.

May mắn trong lớp còn 3 người cũng gặp phải hoàn cảnh như nàng.Này không phải là vui sướng khi người gặp họa,mà là vui mừng vì có người làm bằng hữu,nàng sẽ không phải cô độc 1 mình.

Chính là cùng bị xa lánh,4 người Nhạc San ,Sài Nghê , Đoàn Cần Tâm cùng Bạch Tiệp Ngọc thật tâm đầu ý hợp,tự gọi là tứ quân tử,sao biết người khác lại gọi là tứ quái nhân,còn sau lưng các nàng đặt biệt danh khó nghe.Nàng bị gọi là mọt sách,Sài Nghê kêu đậu đậu hoa nữ,Cần Tâm là cây sào trúc còm,Tiệp Ngọc là đáng thương nhất,bị kêu là nữ phi thường,đồng âm với nữ phi hùng.

Tuổi 16 của các nàng thật u ám!

Cho đến 18 tuổi thì đại biến.

Hiện nay 26 tuổi các nàng không còn 1 chút nhìn có vẻ liên hệ với những biệt danh cổ quái trước đây,bắt đầu muốn hưởng thụ tư vị luyện ái,mơ mộng không biết lão công tương lai là người thế nào hấn đang ở đâu a ?...Chờ mong cùng có chút sợ bị tổn thương..

2. Chương 1.1

Nhạc San thực thích đọc sách,bởi từ sách nàng giáo hội được rất nhiều đạo lý,không ai giấu cọt nàng,cũng không nói 2 lời khiến nàng không biết phân biệt đúng sai.

Nhạc San biết mình từ nhỏ đến lớn không phải thực thông minh,bởi vậy,nàng làm chuyện gì cũng luôn thật cố gắng.Nhưng không hiểu có chuyện gì mà quan hệ với mọi người xung quanh quả thực rất kém,mặc kệ nàng cố gắng cũng không cải thiện được.Mới trước đây,chuyện mọi người xa lánh làm nàng thực bị thương,lớn lên,nàng đã tập thành thói quen , không để mắt hết thấy,cũng thuận theo quan hệ tự nhiên.

Nhạc San là 1 nữ nhân bộ dạng thanh thanh tú tú, không phải này thuộc dạng mỹ nhân, nhưng rất ưa nhìn. Nàng thanh thuần bộ dáng, ít son phấn, tóc dài áo choàng, hội nghị thường kỳ làm cho người ta nghĩ lầm nàng là nhân sự mới tốt nghiệp đại học, mà không nghĩ nàng đã muốn tốt nghiệp 4 năm a.

Công ty Nhạc San cũng có chút danh tiếng làm về khoa học kỹ thuật. Nàng được phân chức vụ đảm nhiệm nghiệp vụ trợ lý. Lúc trước biết nàng tới công ty này phỏng vấn, nhóm bạn tốt đều nói nơi này tốt, chính nàng cũng cảm thấy như vậy. Vì thế nàng đối công việc là tận tâm hết sức, bất tri bất giác cũng được 4 năm.

Bốn năm thật sự là vất vả nha! Nàng còn tưởng mình là cái nữ nhân ngu ngốc, sẽ không qua được vòng thử việc, không nghĩ tới còn là 4 năm, này không phải đáng chúc mừng sao?

Cho nên vì chúc mừng nàng, tiện thể thứ 3 tuần sau là sinh nhật, nhóm tỷ muội các nàng hẹn nhau 7h ở KTV, thẳng đến nửa đêm mới chấm dứt. Tiếp Ngọc phụ trách đưa Cần Tâm đã có chút say về nhà, nàng và Sài Nghê vừa vặn cùng hướng về.

Nàng gọi điện kêu taxi, 10 phút sau, 1 chiếc taxi đỗ trước sảnh lớn của KTV, lái xe là người nàng quen biết, nàng gọi:

“Trần bá, giờ này chưa tan tầm sao?”

“Tôi tính nốt chuyến này sẽ tan tầm, còn cô tăng ca thực muộn nha” Trần bá cười hỏi nàng.

“Ách.. Không phải, là có bằng hữu sinh nhật” Nhạc San có điểm xấu hổ, không dám tiết lộ nhân vật chính của bữa tiệc là nàng, “Đúng rồi. Trần bá, nhờ ông giúp 1 việc, bằng hữu của tôi uống say, đang nằm trên sofa đại sảnh ngủ, tôi 1 người không có cách đỡ, đành mượn ông giúp a?”

“Bạn trai?”

“Nữ nhân bằng hữu”. Nàng lắc đầu đáp

Trần bá gật đầu, tắt máy, theo nàng vào đại sảnh.

“Sài Nghê,.. Sài Nghê”.

Nhạc San muốn thử đánh thức bằng hữu, bất quá bằng hữu của nàng đã bất tỉnh nhân sự, không có chút phản ứng, biết chính mình chỉ uống phí khí lực, nàng đành cùng Trần bá tả hữu mỗi người một bên, đem cái nữ nhân đang say mềm người nâng từ sofa lên, 1 đường đi ra khỏi đại sảnh, mở cửa sau xe, cả 2 cùng ngáy người. Chỉ thấy 1 nam nhân đang tọa lạc ở ghế sau, đối mặt với loại sự việc này, nàng và Trần bá đều ngáy ra như phỗng.

Trần bá hoàn hồn trước, lên tiếng hỏi:

“Vị tiên sinh này, sao anh có thể ngồi trong xe của tôi?”.

3. Chương 1.2

Trong xe nam nhân không hề phản ứng.

“Tiên sinh, tiên sinh” Trần bá hơi chút nâng cao âm lượng.

Đối phương như cũ vẫn không nhúc nhích. Nhạc san nghĩ được 1 trận mùi rượu, cái này không phải từ người của tiểu Nghê, mà phát ra từ nam nhân trong xe.

“Trần bá, hần giống như cũng uống say”. Nàng nhíu mi, sau đó hỏi “Hiện tại làm sao bây giờ?”

Trần bá nhăn mày “ Chúng ta trước đem bằng hữu của cô theo cửa bên kia vào xe”

Nhạc San gật đầu, 2 người hợp lực đưa tiểu Nghê vòng sang bên kia, đem nàng đặt vào hàng ghế sau, đóng cửa lại.

“Còn người này?”. Nàng nhìn về phía nam nhân kia.

“Giúp tôi đem nam nhân này mang xuống xe”. Trần bá nói, vòng lại bên kia cửa xe, hướng phía nam nhân đang bất tỉnh đi tới.

Nhạc San trừng mắt nhìn, chạy nhanh đuổi theo.

“Chờ 1 chút, Trần bá, ông muốn đem hần đi ra, là muốn đặt nơi nào đâu? Hần đã bất tỉnh nhân sự, không thể tùy tiện ném ở vệ đường a”. Nàng lắc đầu nói.

“Thật là phải làm sao bây giờ?” Trần bá hỏi lại nàng.

Nhạc San nhăn mày “Chúng ta trước đem bằng hữu của tôi về nhà, nói không chừng hần sẽ tự động tỉnh lại. Đến lúc đó, ông hỏi địa chỉ hần ở, đem hần về nhà”.

“Nếu hần vẫn bất tỉnh, kêu không dậy?”

“Có thể đem hần mang đến cục cảnh sát hoặc khách sạn gần nhất, tôi sẽ đưa trước tiền cho ông”.

“Được rồi”. Trần bá do dự 1 chút mới gật đầu đồng ý.

Nhạc San nhất thời thở dài nhẹ nhõm 1 hơi. Nàng chính là làm không ra cái sự tình này, đem 1 người xay sền để lại trên đường, bất quá nếu Trần bá kiên trì không đồng ý, nàng thực không biện pháp ngăn cản, nhưng là tuyệt đối cảm thấy lương tâm bất an a.

May mắn là Trần bá nguyện ý theo giúp nàng, thật sự là quá tốt.

Sau khi lên xe, trước nàng nói cho Trần bá địa chỉ của Sài Nghi, tới cửa lầu, vẫn là phải nhờ Trần bá hỗ trợ 1 tay, rồi nàng thỉnh Trần bá đưa nàng về nhà. Trên đường nàng lắc lắc nam nhân bên cạnh, muốn đánh thức hần, bất quá, trừ bỏ hần ngậm 2 tiếng rên nhỏ, căn bản 1 chút dấu hiệu tỉnh lại đều không có.

“Tiên sinh, người nếu không tỉnh lại, khả năng sẽ bị Trần bá đưa tới cục cảnh sát a”. Nàng đối hần uy hiếp cùng đe dọa, hy vọng có thể hần tỉnh lại, bất quá lại làm Trần bá nở nụ cười.

“Nhạc tiểu thư, đừng đem tôi với người xấu nói giống như nhau a”. Trần bá nửa đùa nửa thật.

“Thực xin lỗi, tôi không có cái ý tứ đó, Trần bá”. Nàng vội vàng giải thích, sợ Trần bá hiểu lầm.

“Nói giỡn thôi”. Trần bá ha ha cười. “Bất quá, hần vẫn là trước sau không tỉnh, xem ra tôi thực đem hần đưa đến cục cảnh sát đi”.

“Không thể đưa hần tới khách sạn sao?” Nhạc San nhíu mày, chần chờ hỏi.

“Vấn đề là không biết trên người hần có tiền hay không, còn có khách sạn không cần thiết thu lưu 1 cái nam nhân không rõ lai lịch, say bất tỉnh nhân sự nha”. Trần bá thở dài.

“Cái này... phải làm sao bây giờ?” Nhạc San sốt ruột hỏi.

“Xem ra chỉ có 2 chọn lựa, đưa hần tới cục cảnh sát cùng quảng ven đường”. Trần bá nói

Nhạc San nhăn mày, đột nhiên có điểm hối hận lúc trước không nghe Trần bá, bằng không đem nam nhân này để lại đại sảnh KTV, có lẽ nhân viên ở đó sẽ để hần ngủ lại 1 đêm ở sofa, còn hơn là bị quảng ven đường hay đưa tới cục cảnh sát.

“Nhạc tiểu thư, tới nhà cô rồi.” Thời điểm này nàng đang ảo não hối hận, bất tri bất giác đã tới dưới lầu nhà nàng. Nàng mở ví da, rút ra 1 ngàn tệ, chuẩn bị xuống xe, lại không đành lòng nhìn nam nhân bên cạnh.

“Trần bá..” Nàng mở miệng, muốn Trần bá tìm cái biện pháp khác, sao biết vừa mở miệng, lại đột nhiên bị tiếng chuông điện thoại đánh gãy. Là điện thoại của Trần bá.

“Thật xin lỗi, tôi nghe điện thoại”. Trần bá đối nàng nói, sau đó bắt máy. “Uy, Bá Hoa nha, cha đang đi làm... Cái gì? Mẹ con té xỉu, khi nào thì phát sinh chuyện này?... Hảo, cha đã biết, cha hiện tại lập tức trở về”.

Một chuỗi kinh hoàng cùng lo sợ sau khi chấm dứt cuộc trò chuyện, Trần bá bối rối đối nàng nói: “Thực xin lỗi, Nhạc tiểu thư, vợ của tôi xảy ra chuyện, tôi bây giờ phải lập tức chạy về nhà”.

“n, tôi đều nghe được”. Nhạc San đánh gãy lời hần nói, đồng thời đưa tiền cho hần. “Đây là xe tư, không cần trả lại, buổi tối hôm nay thực sự cảm ơn ông, Trần bá”. Nói xong, nàng lập tức mở cửa xuống xe, không muốn làm chậm trễ thời gian về nhà của hần.

“Nhạc tiểu thư.” Trần bá đột nhiên gọi nàng lại.

Nàng dừng cước bộ, quay lại nhìn.

“Tôi không thể mang vị nam nhân này tới khách sạn, hẳn không thể không phiền tới cô....” Trần bá nhìn người đang mê man bất tỉnh nói.

Nhạc San sững sốt, nhưng là hiện tại không phải thời điểm nàng cẩn thận tự hỏi có nên hay không đáp ứng, bởi vì Trần bá còn vội về nhà chiều cổ vợ yêu té xỉu.

“Được”. Nàng trả lời.

“Cám ơn cô, Nhạc tiểu thư”. Trần bá vô cùng cảm kích, lập tức xuống xe, đem nam nhân kia ngồi dựa vào vách tường cùng cầu thang.

Nhìn chiếc xe taxi khoảng cách càng lúc càng xa rồi biến mất, Nhạc San quay đầu lại nhìn hướng nam nhân kia, thật hết đường xoay sở. Hiện tại nên làm gì bây giờ, nàng tự hỏi chính mình nhưng là đầu cũng trống rỗng, không có nửa điểm khái niệm. Nhưng là nàng không thể đem hẳn 1 người để lại nơi này, cho nên rốt cuộc nàng nên làm sao với hẳn bây giờ.

Nàng đi lên phía trước, ngồi xổm trước mặt hẳn, khẽ lắc lắc muống gọi hẳn tỉnh. Kết quả cùng trên xe taxi ban nãy là giống nhau, hẳn căn bản không có phản ứng.

Nhạc san phiền não cào loạn tóc, lại vẫn chưa nghĩ ra biện pháp gì.

Quên đi, nếu không thể mặc kệ hẳn nằm lại nơi này, lại không đành lòng đem hẳn tới cục cảnh sát, cũng không xác định có khách sạn nào thu lưu hẳn hay không, hiện tại chỉ có 1 cái biện pháp, chính là nàng thu lưu hẳn.

Nếu đã quyết định như vậy, nàng liền đi vào khu đại sảnh, thỉnh người bảo vệ đến hỗ trợ nàng mang nam nhân lên lầu.

“Thực xin lỗi, bảo vệ tiên sinh”. Nàng gõ nhẹ lên mặt bàn, đánh thức người bảo vệ đang gà gật. “Bằng hữu của tôi uống rượu, phiền tới anh giúp tôi cùng nhau đem nam nhân kia lên nhà, ân?”.

“Nha, ân... không vấn đề gì”. Bảo vệ có điểm xấu hổ, lập tức đứng lên, nhiệt tâm theo giúp nàng.

Đi đến đại sảnh, 2 người hợp lực kéo người bất tỉnh nhân sự, tiến vào đại sảnh, hướng phía thang máy đi vào

“Bạn trai cô làm sao có thể uống say như vậy nha?” Bảo vệ hỏi

Nhạc San cười cười, không trả lời, nàng không nghĩ giải thích với bảo vệ nam nhân này không phải bạn trai nàng mà chỉ là người lạ, bởi nếu giải thích sẽ đưa tới 1 đồng vấn đề khác, nàng hiện tại căn bản không còn dư thừa sức lực để ứng phó mấy loại sự tình ấy, nàng sắp mệt chết a!

Hôm nay cả ngày làm việc mệt mỏi, tan tầm cùng nhóm bạn tốt nháo cả buổi tối, sau đưa Sài Nghê về nhà, mà cái nam nhân này so với tiểu Nghê trọng lượng là gấp đôi a.

Trời ạ, trời ạ, nàng thật sự sắp hôn mê..!

Động lực duy nhất khiến nàng cắn răng chịu khổ, không ngừng mà nói với chính mình ngày mai được nghỉ, không phải đi làm, nàng có thể ngủ nướng tới trưa hay nguyên 1 ngày cũng không vấn đề gì.

Đúng vậy, chính là như vậy! Ngẫm lại ngày mai, ngày mai nàng có thể nằm ở trên giường, ngẫm lại cũng sắp về tới nhà rồi. Thang máy nhảy số lần 8, lần 9, lần 10. “Đỉnh”. Rốt cuộc cũng đến.

Nhạc San khẩn cấp lấy chìa khóa tra vào ổ, xoay 2 vòng “Cách cách”, cánh cửa vang lên 2 tiếng rồi mở ra.

“Phiền tới anh đem hẳn tới đặt ở sofa”. Nàng 1 bên mở cửa, 1 bên quay sang nói với bảo vệ.

“Không cần mang vào phòng sao?”

“Đương nhiên không thể”. Nàng phản xạ kích động trả lời, lại thấy trên mặt người bảo vệ xuất hiện nét ngạc nhiên cùng biểu tình hoài nghi, liền nhất thời hạ xuống, vội vàng giải thích “ Hẳn.. ách.... cái này.. không thích không tắm rửa đã lên giường cho nên...n, đêm nay cứ để hẳn ngủ sofa tốt lắm, miễn cho ngày mai tỉnh lại, hẳn sẽ phát hỏa với tôi”.

“Xem ra, bạn trai cô tính tình không tốt lắm nha”. Bảo vệ nhíu mi. “Hắn sẽ không động tay động chân đánh cô đi”.

“A..?” Nàng nhất thời giật mình sửng sốt.

“Hắn tuy rằng đáng về thực tuần tú, nhưng nam nhân mà đánh nữ nhân thì heo chó cũng chẳng bằng.” Bảo vệ cố ý dùng lực 1 chút ném nam nhân kia lên sofa, hắn ghét nhất là nam nhân ăn hiếp nữ nhân.

“Không phải.” Nhạc San chậm nửa ngày mới phản ứng lại được, vội vàng lắc đầu phủ nhận, lại bị bảo vệ tiên sinh đánh gãy lời nói.

“Cô không cần nói tốt cho hắn, tóm lại, động thủ với nữ nhân, nam nhân sẽ không phải cái nam nhân tốt, cô phải nhớ kỹ những lời này.” Nói xong bảo vệ hướng nàng gật đầu, sau đó rời đi.

Nhạc San ngây ngốc, không có gì chống đỡ, há hốc mồm, như thế nào lại tạo sự hiểu lầm như vậy a. Quên đi, dù sao cũng chỉ có 1 đêm như vậy thôi, nam nhân này về sau tuyệt đối sẽ không đến nơi này nữa, tự nhiên cũng không bị hiểu lầm.

A, thật sự là mệt mỏi nha, nàng muốn đi tắm rửa rồi đi ngủ. Để hắn nằm ở sofa, hy vọng sáng mai hắn tỉnh lại sẽ chính mình rời đi. Không tự chủ được, nàng gấp 1 cái, khóa cửa lại, cầm quần áo đi tắm, rồi trở về phòng ngủ, trực tiếp ngã lên giường, không đến 1 phút đồng hồ liền đi gặp Chu công

4. Chương 1.3

Bùi Cảnh Danh cả người có cảm giác đau nhức, chậm rãi tỉnh lại.

Hắn tưởng đem 2 tay 2 chân duỗi thẳng vươn vai, không ngờ lại đụng phải bức tường, làm đầu hắn hỗn loạn không hiểu tại sao, thế này mới hoài nghi mở to 2 mắt.

Trước mắt hoàn cảnh lạ lẫm, khiến hắn trong giây lát có chút ngây ngốc.

Hắn chậm rãi xoay người ngồi dậy, bốn phía xung quanh quả thực rất lạ. Đây là làm sao? Hắn sao có thể ở trong này nha?

Trí nhớ quay lại tối hôm qua, vài người bạn tốt vì hoan nghênh hắn về nước, thay hắn mở tiệc chúc mừng, đoàn người đều uống không ít rượu, hắn cũng không ngoại trừ.

Bất quá, mấy người này, người nào kết hôn rồi thì gọi điện thoại kêu vợ tới đón, có bạn gái thì kêu bạn gái tới đón, duy nhất có hắn là người cô đơn, lại giả thanh tỉnh, miễn người khác có hảo ý muốn đưa hắn về, trực tiếp đứng ở đại sảnh KTV bắt taxi, nói địa chỉ xong liền ngủ. Bây giờ tỉnh lại thì thấy mình hiện tại không biết ở nơi nào.

Đúng, vấn đề là nơi này là chỗ nào a. Hắn không phải cùng lái xe nói địa chỉ sau đó mới ngủ sao? Hiện tại như thế nào là 1 nơi xa lạ.

Hắn từ trên sofa đứng dậy, vì tối qua uống nhiều nên tỉnh lại có chút choáng váng, cũng không thể ngăn hắn làm rõ ràng loại sự tình này.

Đây là 1 căn nhà nhỏ thích hợp với người độc thân, có phòng vệ sinh, phòng bếp cùng ban công và 1 chú chim sẻ nhỏ. Cánh cửa phòng ngủ đóng kín, không biết là chủ nhà có hay không có mặt, nhưng là có thể xác định ốc chủ là nữ nhân, bởi vì ban công còn chưa rút nội y xinh xắn.

Còn lại, hắn phỏng đoán trong phòng cũng sẽ được bố trí nhu hòa, nữ tính.

Hắn đột nhiên, dùng cước bộ trước quầy bar, rút ra 1 đồng văn kiện, mặt trên có ghi tên công ty, may mắn nhìn lại. “Cần Hâm khoa học kỹ thuật”, thật sự là không còn quen thuộc được hơn. Nơi này ốc chủ sẽ không vừa vặn là nhân sự của công ty Cần Hâm đi.

Cau mày, hắn để đồng văn kiện lại chỗ cũ, ánh mắt đột nhiên bị 1 vật hấp dẫn, tùy tay rút ra khỏi tập văn kiện, nó quả nhiên là ảnh chụp. Trong ảnh là 4 nữ nhân trẻ tuổi, tuổi cỡ lẽ xấp xỉ nhau, lúm đồng tiền xinh như hoa, vừa nhìn thấy là biết bọn họ giao tình tốt lắm.

Bốn nữ nhân này mỗi người 1 vẻ,đều có loại hương vị độc đáo của riêng mình .

Bộ dáng xinh đẹp nhất hẳn là phía ngoài cùng bên trái,đôi mi thanh tú,con ngươi trong suốt như nước hồ thu,mũi thẳng cùng đôi môi phần nộn,tuyệt đối là 1 đại mỹ nhân nha.

Đứng bên cạnh mỹ nhân kia là người có dáng vẻ cao nhất,trên mặt nàng mang theo tươi cười ,nhưng vẫn có khí chất lạnh lung,kiêu diễm,rất thích hợp làm môđen.

Người tiếp theo có khí chất xuất chúng ,cảm giác như 1 tiểu thư khuê các,dáng người cũng tốt lắm,ít nhất trong ảnh chụp là như vậy,hẳn là nàng được rất nhiều nam nhân muốn lấy làm vợ nha.

Cuối cùng là người đứng ngoài bên phải,nàng là bình dị nhất trong 4 nữ nhân đi?.Không công tình tình,thanh thanh tú tú,sau đó hẳn không tìm được từ ngữ nào có thể hình dung nàng,nên nói như thế nào đây?

Bùi Cảnh Danh nhìn chăm chú vào nữ nhân này,càng nhìn càng thấy dễ xem nha ,mặc dù trong ảnh không phải đẹp nhất,cũng không đặc sắc cùng để cho nam nhân mơ tưởng kết hôn,nhưng là không hiểu sao lại hấp dẫn ánh mắt của hắn, khiến hắn không tự chủ được nhìn nàng chăm chăm.

Hắn là làm sao vậy?Mà chủ căn nhà này với 4 nữ nhân trong ảnh là cái quan hệ gì,bằng hữu sao,vẫn là ốc chủ là 1 trong 4 cô gái trong ảnh đi?

Hắn tò mò nghĩ,sau đó đột nhiên phát hiện 1 sự việc,chính hắn thế nhưng lại hi vọng chủ nhân nơi đây là cô gái có bộ dáng đơn giản nhất kia.Hắn rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì a?

Hắn lắc lắc đầu,muốn bỏ ý niệm kỳ quái này đi,nhưng lập tức hối hận không kịp,phát ra 2 tiếng kêu đau đầu nha !

Đem bức ảnh để lại chỗ cũ ,Bùi Cảnh Danh đi bộ tới sô fa lại lần nữa nằm xuống , gạt bỏ cảm giác không khỏe ,sau đó mới mở mắt ,tiếp tục nghiên cứu xung quanh.

Trên tường,chiếc đồng hồ chỉ 9h50 phút ,trên kệ tivi,bên cạnh ti vi,tóm lại là xung quanh ti vi đều có sách,tiếp đến quầy bar cũng như vậy .Xem ra ốc chủ là người thực yêu sách nha!

Phóng tầm nhìn khắp căn phòng,trừ bỏ đồng văn kiện trên quầy bar,còn lại rất ngăn nắp ,sạch sẽ.Này có thể hay không là nữ nhân đáng điệu khuê các kia.Nếu là vậy cũng không có gì lạ.Hắn yêu thích nữ nhân chịu khó,sạch sẽ nha.

Quên đi,không nghĩ nữa,thực đau đầu.Tối hôm qua,ốc chủ nếu đã nguyện ý cho hắn mượn sô fa ngủ,hắn là không ngại cho hắn nằm thêm chốc lát đi?

Nhắm mắt lại nghỉ ngơi,Bùi Cảnh Danh bất tri bất giác lại lặng lẽ tiến vào giấc ngủ.

5. Chương 2.1

Ngủ tiếp sau đó tỉnh lại, Bùi Cảnh Danh cảm giác tốt hơn nhiều.

Nhìn về phía trên tường đồng hồ báo thức, bây giờ đã là 12 giờ, thay lời khác nói, hắn bất tri bất giác lại ngủ hai giờ đồng hồ

Trong phòng vẫn là một mảnh trầm tĩnh, không có thanh âm gì khác. Hắn nhìn về phía cửa phòng, đoán nó qua hai cái giờ này cũng không từng mở ra đi?

Đầu của hắn đã muốn không đau, người cũng ngủ no rồi, kế tiếp hắn là có thể ly khai đâu? Hoặc là, hắn nên đợi cho ốc chủ xuất hiện, hướng đối phương nói tiếng cảm ơn sau lại rời đi?

Vấn đề là, ai biết ốc chủ khi nào sẽ xuất hiện?

Có lẽ hắn có thể lưu lại lời cảm tạ trên tờ giấy, nhiều lắm thì danh tính cùng điện thoại, phương tiện để liên lạc vớihắn.

Đó là một biện pháp. Nhưng không biết vì sao, hắn đã có dự vọng, muốn biết này ốc chủ có thể hay không là 1 trong bốn nữ nhân trong ảnh chụp đó ?

Có lẽ – hẳn vẫn là chờ một chút tốt lắm.

Đứng lên khỏi ghế sofa, hẳn đang muốn đứng dậy đi tìm quyển sách để xem, lại đột nhiên nghe thấy cách một tiếng, hẳn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy khóa cửa phòng ngủ mở ra, từ trong phòng đi ra một cô gái đang gấp ngủ, đi lại có thể đụng tường.

Nói nàng là cái cô gái, tuyệt không quá, bởi vì nàng xem chính là như vậy trẻ tuổi, trên người là bộ đồ ngủ dài, tóc dài, khuôn mặt thanh tú, bộ dáng thật giống 1 nữ sinh trung học a..

Hơn nữa trọng điểm là, không biết có phải hay không ông trời biết trong lòng hẳn chờ đợi, trước mắt này nữ sinh nhưng lại chính là nữ nhân có dáng điệu đơn thuần nhất trong 4 nữ nhân ở bức ảnh, lại không hiểu sao hấp dẫn ánh mắt hẳn.

Hẳn im lặng ngồi ở trên sofa nhìn nàng, chờ xem nàng khi nào thì mới phát hiện hẳn tồn tại.

Chỉ thấy nàng đụng vào vách tường, hồ lý hồ đồ lấy tay sờ sờ vào cái trán, sau đó tiếp tục hưởng mục tiêu của nàng đi tới, cảm giác chưa hoàn toàn thanh tĩnh.

Nàng ở trong toilet chốc lát, sau đó nhìn không chớp mắt tiêu sái đi ra đổ nước uống.

Cầm lấy cái chén, đem nước lạnh cùng nước sôi đổ vào cái chén, sau đó nâng chén đến bên miệng, cô lỗ cô lỗ uống lên mấy ngụm.

Tầm mắt của nàng tùy theo góc độ cái chén nâng lên mà giong theo, rốt cục theo chén nhìn đến hẳn, nàng đầu tiên là ánh mắt trợn trừng, tiếp theo phốc một tiếng, nháy mắt đem ngụm nước trong miệng phun ra.

Nàng ngây ra như phỗng trừng mắt hẳn, một bộ dáng bị dọa ngây ngốc, mà hẳn lại chỉ cảm thấy muốn cười, thực muốn cười.

Nàng sẽ không ngờ đến đã quên trong nhà có người khách đi?

Nhạc San thật sự đã quên chuyện này, cho nên liếc thấy trên sofa phòng khách có một người nam nhân, nàng thật sự bị dọa nhảy dựng lên, bất quá cũng nhanh chóng hồi tưởng hết thấy chuyện tối hôm qua.

Nàng hít sâu một hơi, trấn an trong lòng kinh hách sau đó mở miệng nói chuyện –

“ Anh.....” ăn, nàng nên nói cái gì đâu?

“Tôi vì sao lại ở chỗ này, cô là ai?”

Nam nhân kia đột nhiên mở miệng hỏi nàng, thanh âm có chút lãnh đạm, nhưng là mang điểm trầm thấp khàn khàn tiếng nói thật sự là dễ nghe.

“Đêm qua anh uống say, như thế nào kêu vẫn là bất tỉnh, cho nên tôi mới đem anh mang về đây”. nàng thành thật trả lời.

“ tôi nhớ rõ tôi đã ngồi xe taxi.”

“ Đó là tôi gọi điện thoại gọi tới xe taxi, lái xe xuống xe giúp tôi nâng 1 bằng hữu say rượu lên xe, khi quay lại anh đã ngồi ở trên xe, hơn nữa kêu như thế nào đều bất tỉnh. Vốn lái xe muốn đem anh đưa đến cục cảnh sát đi, nhưng là bởi vì hẳn trong nhà xảy ra chút sự tình, vội vã muốn chạy về nhà, để lại anh cùng tôi cùng nhau xuống xe. Tôi không thể đem anh để tại ven đường, đành phải mang về đây a”

nàng đơn giản kể lại chuyện phát sinh tối qua.

“Cô là ai?”

“ Tôi gọi là Nhạc San. Nhạc trong Nhạc Phi, San trong khoan thai đến chậm.”

“Cô quen biết tôi”

Nhạc San lập tức lắc đầu.

“ Cho nên, cô có thói quen tùy tiện mang người xa lạ về nhà”

“A...”Nàng kinh hô nhìn hẳn, nhất thời ngây ngốc

“cô không biết tôi,sao lại mang tôi về”.Hắn giải thích.

“ Bởi vì tôi không thể đem người bất tỉnh nhân sự để lại trên đường nha, nếu anh xảy ra chuyện gì, tôi sẽ cả đời lương tâm bất an.” nàng nhìn mày, bộ dáng đương nhiên trả lời.

“Cô cũng không quen biết tôi.”

Nhạc San mờ mịt nhìn hắn, không hiểu hắn nói những lời này là cái ý tứ gì. Có hay không quen biết, cùng đem người để tại ven đường sẽ làm lương tâm nàng bất an chuyện này có cái gì quan hệ sao? Nàng thực ngu ngốc, thật sự nghĩ không ra trong đó có liên hệ như thế nào.

Bùi Danh Cảnh có chút dăm chiêu nhìn nàng vẻ mặt không ra biểu tình, một hồi lâu sau, mới lại lần nữa mở miệng –

“Cô muốn tôi như thế nào cảm tạ cô tối hôm qua thu nhận?” hắn nói.

“A? Cái gì?” nàng ngây người một chút, bỗng nhiên hoàn hồn, sau đó lập tức bả lắc lắc đầu. “không cần, không cần.” nàng nhanh chóng nói.

Không biết vì sao, Bùi Danh Cảnh sớm có dự cảm sẽ nghe được câu trả lời này .

“Xác định không cần?” hắn nhìn nàng.

Nhạc San dùng sức gật đầu.

“ Tôi đây phải đi” hắn từ trên sô pha đứng lên, tuyên bố.

“Hảo.” nàng lại lần nữa gật đầu, vươn tay hướng hắn vẫy vẫy.

Bùi Danh Cảnh hướng cửa ra vào đi tới,lúc mở cửa liền quay đầu lại , chỉ thấy nàng đối hắn vẫy tay chào, một bộ dáng đơn thuần giản dị a..

“Cô thực ngốc.” hắn không tự chủ được bật thốt lên, lưu lại 1 câu nói, mới rời đi.

Nhạc San ngây ra như phỗng đứng tại chỗ sau một lúc lâu, hoài nghi vừa mới nàng có phải hay không nghe được một câu rất kỳ quái ? Kỳ quái không phải câu nói kia thân mình, mà là câu nói kia làm sao có thể tại tình huống này xuất hiện, nhưng lại là từ cái nam nhân kia trước khi đi ra để lại?

Người thực ngốc

Nàng không có nghe sai đi? Đây là lời nói đối ân nhân là nàng sao? Nàng thu nhận hắn một đêm, không làm cho hắn ăn ngủ đầu đường bị người cướp sạch không còn nha, kết quả hắn chưa nói cảm ơn nàng thế nhưng còn đối nàng nói “ Cô thực ngốc”.

Đáng giận! Tại sao có thể như vậy? Sớm biết rằng hắn là cái tên vong ân phụ nghĩa lại khuyết thiếu đạo đức, nàng tối hôm qua nên đem hắn để tại ven đường, mặc hắn tự sinh tự diệt,thực đáng giận.

Nhạc San tức giận bất bình trong chốc lát, mới đột nhiên bình tĩnh, nàng làm chi đứng ở chỗ này sinh hờn dỗi nha? Nàng hắn là muốn đuổi theo hắn, đem cái tên vong ân phụ nghĩa vô lễ kia mắng một chút mới đúng.

Hắn dựa vào cái gì nói nàng ngốc ? Cho dù nàng thật sự thực ngốc, cũng không liên quan tới hắn nha!

Nàng nổi giận đùng đùng hướng cửa lớn đi đến, “hoắc” một tiếng, dùng sức mở cửa, ngoài cửa đã không có một bóng người, chỉ thấy thang máy hiện thị con số 8, 7, 6, 5 không ngừng mà đi xuống.

Hắn rời khỏi, không còn kịp rồi, mà nàng thậm chí ngay cả hắn họ tên là gì cũng không biếtĐáng giận, tức chết người đi được, nàng làm sao có thể ngốc như vậy.

Lợn là chết như thế nào? Đáp án là ngốc nghếch, đáng giận!

6. Chương 2.2

Nhạc San không thích bát quái , khi đi làm ở công ty, trong đầu đều là nghĩ nên như thế nào mới có thể tan tằm đúng giờ, tăng tiến hiệu suất công việc chính mình, mà không cần mang về nhà làm. Cho nên, đối với trong công ty bát quái hoặc biến cố nhân sự cùng linh tinh chuyện, nàng luôn bắt tri bắt giác.

Sáng sớm thứ Hai, nàng như thường lết tới trạm xe, lên xe buýt, trên đường lại gặp tai nạn xe cộ mà khiến cho tắc xe, cho nên đến muộn giờ.

“Thực xin lỗi, cho qua một chút, cho qua một chút.”

Thật vất vả mới len qua cơn tắc giao thông xe công cộng, Nhạc San ba bước cũng làm hai bước chạy tới công ty, một bên cầu nguyện hy vọng quản lý cũng bị tắc xe, so với nàng còn muộn tới trễ, nếu không nàng nhất định phải chết.

Tuy rằng tai nạn xe cộ làm cho tắc xe là chuyện ngoài ý muốn không thể kháng cự, nhưng là quản lý thời điểm này tâm tình không tốt căn bản là mặc kệ lý do này nọ, tệ hơn là, quản lý gần đây tựa như ăn thuốc nổ , việc nhỏ đều có thể khiến hắn phát hỏa.

Nàng chết chắc rồi, nếu quản lý đã đến công ty, nàng như thế này nhất định sẽ bị mắng thật sự thảm thực thảm. Cho nên làm ơn, hy vọng quản lý hôm nay muộn, tốt nhất còn có thể so với nàng trễ hơn. Làm ơn, làm ơn. “đình.” thang máy tới tầng trệt công ty, nàng rón ra rón rén bước ra khỏi thang máy, thật cẩn thận mắt nhìn bốn phương, tai nghe tám hướng phủ phục đi tới, rốt cục thành công không có bị quản lý bắt lỗi, ngồi vào chỗ của mình.

“Hiểu Mĩ, quản lý đâu? Hắn có hay không phát hiện mình hôm nay đi muộn?”. Nhạc San nhỏ giọng hỏi đồng sự cách vách bàn cùng nàng cảm tình cũng không tệ lắm.

“Cậu muốn nói quản lý nào?” Lâm Hiểu Mĩ hỏi lại.

Nàng sửng sốt, khó hiểu Hiểu Mĩ như thế nào hỏi nàng như vậy?

“Mình nói dĩ nhiên là quản lý của chúng ta nha.” nàng trả lời đương nhiên.

“Cậu hẳn là nói Trần quản lý trước kia của chúng ta đi?” Hiểu Mĩ nói.

“Trước kia ?” nàng trừng mắt nhìn, vẻ mặt mờ mịt, không hiểu Hiểu Mĩ vì sao nói 2 chữ “trước kia.”

“Xem ra, cậu không biết quản lý của chúng ta từ hôm nay trở đi đổi người mới làm đi?” Hiểu Mĩ bắt đầu nhìn nàng.

“Thay đổi người làm?” Nhạc San nháy mắt kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

“Cậu quả nhiên không biết.” nàng thở dài, lắc lắc đầu. “ Chẳng lẽ cậu cũng chưa phát hiện tâm tình quản lý gần đây siêu khó chịu, gặp người liền gây sự sao?”

“Mình có phát hiện.” Nhạc San nhanh chóng gật gật đầu. “Chẳng lẽ đây là nguyên nhân? Hắn bị cách chức?”

“Cách chức thì không, bất quá tổng công ty điều đến đào viên nhà xưởng.” Hiểu Mĩ nói xong, nhin không được nở nụ cười.

Nàng từng đến đào viên nhà xưởng, hoàn cảnh nơi đây như vậy cũng gọi là sạch sẽ, thế nhưng phương tiện lại không thoải mái, thời tiết cổ chút lạnh. Tưởng tượng thể trọng hơn trăm ký, sớm quen thói sống an nhàn sung sướng ,Trần quản lý bị điều tới đó công tác, nàng liền cảm thấy buồn cười.

“Khó trách quản lý một tháng gần đây này tâm tình lại kém như vậy.” Nhạc San bưng tỉnh đại ngộ.

“Chuyện này mọi người đã sớm biết, chỉ có cậu không biết, lại còn hỏi mình quản lý đâu nha?” Hiểu Mĩ nói 1 cái ý tứ xem thường.

Nàng ngượng ngùng hỏi: “Kia Trần quản lý bị điều đi rồi, ai thay thế? Phó lý sao?”

Hiếu Mĩ lộ ra vẻ mặt biểu tình làm sao có thể, đem thân thể hơi hơi hướng nằng, nhỏ giọng nói:”Kia hai người căn bản chính là cá mè một lứa, làm sao có thể làm loại việc ngốc này?”

“Kia”.

“Nghe nói là cái tên là Jeff -bộ đội hàng không, từ nước Mỹ du học trở về.”

“Người ngoại quốc?” Nhạc San sợ tới mức tròng lớn hai mắt. Tiếng Anh của nàng thực kém nha, nếu thủ trưởng là cái người ngoại quốc, nàng nên làm cái gì bây giờ?

“Cậu đừng nghe được tên tiếng Anh, từ nước Mỹ trở về, coi người ta là người ngoại quốc được không?” xem nàng biểu tình kinh hoảng, là biết nàng trong đầu suy nghĩ cái gì, Hiếu Mĩ lại lần nữa liếc mắt biểu tình coi thường.

“Không phải sao?”Nhạc San trong mắt dấy lên hy vọng. Không phải là tốt nhất, bởi vì tiếng Anh của nàng thật sự thực kém nha.

“Không biết, bởi vì hần đến bây giờ còn không có xuất hiện.” Hiếu Mĩ nhún vai.

Nghe vậy, Nhạc San nhin không được than nhẹ một tiếng.

Tóm lại một câu, này căn bản là không phải nàng có thể không chế hoặc thay đổi, duy nhất có thể làm cũng chỉ có cách chờ , cũng cầu nguyện thủ trưởng mới nhậm chức không phải cái cấp kinh phong như cũ, nếu không nàng này phản ứng chậm nửa nhịp nhất định phải chết.

Ông trời phù hộ nàng nha!

Chuong 2.2

Nguồn edit : bichsongcac.worspress.com

Một trận xôn xao từ lối vào truyền đến, Nhạc San đang vui đầu công tác không khỏi ngẩng đầu, nhìn về phía nơi phát sinh sự việc.

Nàng đầu tiên là thấy tổng giám đốc, sau đó mới nhìn đến nam nhân bên cạnh tổng giám đốc,nhất thời trợn mắt há hốc mồm . Cái kia không phải chính là nam nhân vong ân phụ nghĩa sao!

“Các vị đồng nghiệp, chú ý nơi này” tổng giám đốc vỗ vỗ tay, hấp dẫn mọi người chú ý.”Vị này chính là nghiệp vụ tân quản lí, Bùi Danh Cảnh tiên sinh, tiếng Anh tên gọi Jeff,mong mọi người vỗ tay hoan nghênh hần.”

Hiện trường lập tức vang lên một màn vỗ tay hoan nghênh, nữ viên chức lại càng nhiệt liệt, đơn giản là tân nhậm thủ trưởng dĩ nhiên là cái đại soái ca tuần mỷ trẻ tuổi cao lớn, này bảo mọi người làm sao có thể không hưng phấn đâu?

Đi rồi lão già trụ, đến đây cái soái ca, loại chuyện tốt này thế nhưng sẽ phát sinh ở ngành lý các nàng, các nàng thật sự là rất lucky nha!

“Kế tiếp giới thiệu nhân viên với Bùi quản lí ra mắt liền giao cho cô, Lí phó lý.” tổng giám đốc quay đầu đối phó lý nói, sau đó thân thủ vỗ vỗ tân nhậm quản lí, xoay người rời đi.

Kế tiếp Lí phó lý liền mang theo tân nhậm nghiệp vụ quản lí tới từng bàn vì hần giới thiệu các nhân viên, cùng chức vụ mỗi người, cho nên mỗi người đều đi đến chỗ ngồi phía trước chờ, nhanh chóng mà cung kính từ chỗ ngồi đứng lên, chờ đợi có thể để lại cho Bùi quản lí một cái ấn tượng tốt.

Nhạc San ngây ra như phỗng nhìn hết thấy đang diễn ra trước mắt, vẫn nhìn đến phó lý cùng tân nhậm quản lí đều đã đi đến trước mặt nàng, nàng vẫn đang bởi vì quá mức thất thần mà quay về không kịp. Làm sao có thể có loại sự tình này, hần thế nhưng sẽ là tân thủ trưởng của nàng? Rốt cuộc là thật hay là giả a? Còn có, hần còn nhớ rõ nàng, nhớ rõ ngày đó đã phát sinh chuyện sao? Tuy rằng sự tình cách hai tuần lễ, nhưng là nàng vẫn là có thể liếc mắt một cái liền nhận ra hần, như vậy hần có thể nhận ra đâu? Hần có thể hay không nhớ rõ nàng? Nhớ rõ nàng từng thu nhận hần một buổi tối, mà hần lại vong ân phụ nghĩa ngay cả câu cảm ơn cũng chưa nói, trước khi đi còn để lại một câu “Cô thực ngốc” cho nàng, cái này làm người ta sao có thể không tức giận ?

Nhớ tới chuyện này, Nhạc San không tự chủ được nhúu mày, lộ ra biểu tình không hồn giận.

“Đây là nghiệp vụ tối bí mật nghiệp vụ trợ lý của chúng ta, Nhạc San.” Lí phó lý mang theo Bùi quản lí đi đến bên cạnh bàn nàng, mở miệng giới thiệu.

Nhạc San phản ứng chậm nửa nhịp, mới từ chỗ ngồi đứng lên, chậm chạp hướng tân quản lí gật gật đầu.

“Quản lí hảo.”nàng nói, sau đó ngăn chặn không được gương mặt nhìn lên hấn phản ứng.

Tân nhậm quản lí mặt không chút thay đổi hướng nàng nhẹ nhàng vuốt cằm, tiếp theo liền đi theo Lí phó lý bàn kế tiếp .

Hấn không nhận ra nàng.

Nhạc San có chút kinh ngạc, kế tiếp tâm tình trở nên có điểm phức tạp, không rõ là thất vọng hay là vui vẻ.

Nàng có điểm hy vọng hấn có thể nhận ra nàng, như vậy nàng mới có thể phát tiết một chút lúc trước bị hấn vong ân phụ nghĩa mà tức giận, nhưng lại cảm thấy như vậy tốt lắm, bởi vì nàng tuyệt không hy vọng bởi vì sự kiện kia mà dẫn tới thủ trưởng đối nàng đặc biệt “chiếu cố”, này tâm tình thật đúng là mâu thuẫn nha. Bất quá nói trở về, hấn là thật sự không nhớ rõ nàng, vẫn là cố ý làm bộ như không biết?

Ngẫm lại cũng là, đường đường một cái trình độ cao vào công ty quản lí, hấn nhất định không hy vọng chính mình say đắm còn bị một người xa lạ thu nhận một đêm bị người khác biết, làm bộ không biết nàng mới là đạo lý, dù sao bọn họ hiện tại là quan hệ thủ trưởng cùng cấp dưới, bảo trì khoảng cách mới là thượng sách nha.

Khẽ nhếch khóe miệng, nàng yên tâm ngồi xuống công tác.

“Nhạc San.” một lát sau , nàng đột nhiên nghe thấy Lí phó lý gương giọng kêu tên của nàng.

Nàng ngẩng đầu lên, theo tiếng tìm được phó lý mới từ phòng quản lí đi ra.

“Quản lí muốn cô đi vào.” hấn chỉ vào phía sau , đối nàng nói.

Nhạc San phản ứng trì độn trừng mắt nhìn, ngây ra như phỗng. Quản lí muốn nàng đi vào?

“Quản lí vì sao muốn tìm cậu đi vào?” một bên Hiểu Mĩ hỏi nàng.

Nhạc San nhìn về phía nàng, mờ mịt lắc lắc đầu. Vấn đề này, nàng so với ai khác muốn biết rõ nhất đáp án nha.

“Phó lý, quản lí tìm Nhạc San làm cái gì?” trong văn phòng đối chuyện này người nào cũng thấy tò mò. Tống Úc Trân nhin không được lên tiếng hỏi.

“Quản lí muốn biết phạm vi trợ lý phụ trách cùng công tác, Nhạc San tối bí mật, cho nên tìm cô ấy đi vào.” Lí phó lý trả lời.

“Tôi chỉ so với Nhạc San muộn một năm mà thôi, tôi đi vào cùng quản lí thuyết minh tốt lắm.” Tống Úc Trân xung phong nhận việc đứng dậy nói.

“Quản lí muốn tìm là Nhạc San.”

“Đó là bởi vì hấn vừa tới, không biết ai có thể nha” Tống Úc Trân đồng ý nói xong, tin tưởng tràn đầy đi vào phòng quản lí.

“Ồ ly tính. Hiểu Mĩ nhin không được nhỏ giọng nói.

Nhạc San đối Hiểu Mĩ mỉm cười, tuyệt không để ý Tống Úc Trân biểu hiện cùng trào phúng, bởi vì nàng sớm đã thành thói quen.

Tống Úc Trân là cái nữ nhân thực thông minh, tuy rằng so với nàng vào trẻ công ty đã hơn một năm, nhưng là chức vụ đã muốn cao hơn nàng.

Nhớ ngày đó nàng vừa mới tiến công ty , là chính mình phụ trách dạy nàng, kết quả không đến một tháng , nàng đi học thu nhận hết thầy, còn có thể trái lại bảo nàng làm như thế nào.Cho nên đại khái từ khi đó bắt

đầu, Tổng Ưc Trần không đem nòng này tiền bối để vào mắt đi. Bất quá cũng không thể trách nòng, của nòng tài cán cùng giao tiếp xã hội xác thực so ra kém Tổng Ưc Trần, ngoại hình lại càng theo không kịp.

Cho nên mặc kệ quản lí vị trí gọi ai vào, Tổng Ưc Trần làm việc vụ bộ sủng nhi hẳn là cũng không bị dao động mới đúng.

Đã có người xung phong nhận việc giúp nòng đi gặp tân thủ trưởng, Nhạc San mừng rỡ nắm chắc thời gian công tác, miễn cho sự tình làm không xong lại đem công tác mang về nhà làm.

Mấy năm gần đây toàn cầu kinh tế kinh tế đình trệ, mặc kệ kiếm tiền hay không các xí nghiệp đều là tăng thu giảm chi, công ty nòng cũng giống vậy, cho nên quy định nhân viên toàn bộ không cho phép tăng ca, để giảm đi phí điện nước, làm hại nòng đành phải đem công việc làm không xong mang về nhà làm, thật sự là lỗ vốn. Bất quá có thể bảo trụ bát cơm đã là tốt rồi, nòng cũng không dám oán giận.

Cầm lấy bút, nòng cúi đầu đang chuẩn bị nhập tâm công tác, sao biết một cái thanh âm mang theo tức giận đột nhiên phát ra từ phòng quản lí.

“Nhạc San!” mới từ phòng quản lí bước đi ra, Tổng Ưc Trần trừng mắt nòng, biểu tình rất giống muốn ăn tươi nuốt sống nòng “Quản lí kêu người đi vào!”

Nhạc San trừng mắt nhìn, bởi vì quá mức đột nhiên mà sửng sờ ngồi yên tại chỗ.

Quản lí “lại” kêu nòng đi vào? Vì sao? Tổng Ưc Trần không phải đã muốn thay nòng đi vào sao? Làm chi còn muốn kêu nòng đi vào nha?

Hahahaha

Cái kiểu hồ ly tinh như vậy bị người ta ghét là phải rồi nha:panda69:

Còn không lấy cái gì ném là hay lắm rồi:panda5:

Đâu ai gọi mình vào tự đứng lại đi vào, thật là nữ nhân không biết xấu hổ nha:panda58:

Như vậy đúng rồi, Bùi ca, cho nòng biết tay đi:panda26:

Thank u nòng nha, sớm post chap mới nha:panda36:

Ok nòng,cảm ơn nòng ủng hộ ta a :panda62:

2.end

“ Nhạc San, cậu còn ngây ngốc cái gì? Còn không mau đi.” Hiểu Mĩ đẩy nòng một phen.

“ Nha, hảo.”nàng lập tức hoàn hồn, mang theo vẻ mặt mờ mịt cùng biểu tình nghi vấn đứng dậy đi vào.

Thân thủ gõ cửa, nòng nghe thấy bên trong truyền ra “ tiến vào “ , mới mang theo tâm tình không yên tiến vào trong.

“Đóng cửa lại” thanh âm tân nhậm quản lí hiện tại cùng trong trí nhớ nòng giống nhau đều lãnh đạm, nhưng cũng dễ nghe.

Nàng lập tức nghe lệnh, xoay người đem cửa đóng lại, sau đó thật cẩn thận nhìn về phía hẳn, hỏi:”Xin hỏi quản lí tìm tôi có chuyện gì?”

Tân nhậm quản lí ngồi ở sau bàn làm việc, mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm nòng, trầm mặc chăm chú nhìn làm cho Nhạc San không tự chủ được có chút khẩn trương lên.

Hắn..... Kỳ thật là nhớ rõ của nòng đi? Đem nòng kêu tiến văn phòng, còn muốn nòng đem cửa đóng lại , kỳ thật là muốn cảnh cáo nòng không cho phép đem chuyện ngày đó nói ra đi?

Càng nghĩ càng cảm thấy bất an, Nhạc San quyết định chủ động nói trước.

“Tôi sẽ không nhắc tới sự kiện kia với bất luận kẻ nào, trên thực tế tôi đã muốn quên không sai biệt lắm, cho nên!”

“Cô vì sao muốn đem văn kiện công ty mang về nhà?” Bùi Danh Cảnh mở miệng hỏi.

Nhạc San cứng họng nhìn hấn, trong đầu là một mảnh mơ hồ. “a?” nàng hoài nghi nhìn hấn. Hấn chẳng lẽ không phải vì cảnh cáo nàng mới kêu nàng vào sao?

“Ngày đó tôi ở nhà cô, nhìn đến văn kiện công ty.” Bùi Danh Cảnh nhìn nàng không chuyển mắt, trên mặt thủy chung mặt không chút thay đổi.

Nàng lại ngây ngốc nhìn hấn trong chốc lát, thế này mới đột nhiên hoàn hồn, vội vàng giải thích, “bởi vì công ty quy định không thể tăng ca, cho nên tôi mới đem công tác mang về nhà làm.

“Mọi người đều như vậy?”

“Không phải, hấn là chỉ có tôi.” nàng không xác định quản lí vì sao muốn hỏi như vậy. Là muốn tăng lương mọi người sao?

“Vì sao chỉ có cô? lượng công việc có vẻ nhiều sao?”

“a?” nàng ngây người ngẩn ngơ.

“Tôi hỏi cô, có phải hay không lượng công việc có vẻ nhiều?”

“không phải.” nàng lắc lắc đầu.

“đó là chuyện gì xảy ra?”

“Này.....” nàng nghĩ đến thật đẹp, chỉ sợ không phải muốn thêm tiền lương cho nàng, mà là muốn cắt giảm tiền lương, muốn cái ra oai phủ đầu. Ô..... Nàng làm sao có thể như vậy, không hay ho nha? Tuy rằng nói phản ứng của nàng có vẻ trì hoãn, tốc độ so với người khác chậm, nhưng là nàng vẫn là có hoàn thành công tác, không có chậm trễ đến cái đại sự gì nha. Hấn có tất yếu ngay cả mông đều còn không có tọa nóng, liền khẩn cấp lấy nàng khai đao sao?

“Nghị vụ bộ lý có rất nhiều tư liệu thuộc loại văn kiện công ty cơ mật, chẳng lẽ không ai nói cho cô biết, không thể tùy tiện mang ra khỏi công ty sao?”

Cơ mật văn kiện? Nhạc San toàn bộ cứng đờ. Này bốn chữ là từ đâu ra? Quản lí như vậy đối nàng nói là có ý tứ gì? Chẳng lẽ hấn gọi nàng tiến vào không phải vì cảnh cáo, cũng không phải muốn trừ tiền lương nàng, mà là tính trực tiếp đem nàng ngay tại chỗ tử hình sao?

Tiết lộ cơ mật. Thật là một cái tội danh lớn a! Nếu công ty mọi người tin lời hấn, nàng nhất định phải chết.

Cho dù không phải bị hấn tự tay giết chết, nàng cũng sẽ bởi vì bị công ty đuổi việc mà thất nghiệp, hơn nữa bởi vì tiết lộ cơ mật công ty, tội danh này mà tìm không thấy công việc mới, sau đó không có thu nhập sẽ không tiền ăn cơm, không có tiền ăn cơm sẽ chết đói.

Ô..... Đã nói hấn là cái tên vong ân phụ nghĩa! Sớm biết như thế, lúc trước nàng liền một cước đem hấn đá ra khỏi taxi của Trần bá, mặc hấn tự sinh tự diệt. Nàng làm chi muốn xen vào việc của người khác đưa tới mối họa bây giờ nha? Thật sự là hối hận không kịp.

“Về sau đừng làm như vậy nữa, cô có thể đi ra ngoài.” Bùi Danh Cảnh dặn dò nàng.

Buồn bực nháy mắt tan thành mây khói, Nhạc San ngơ ngác nhìn hấn, hoài nghi lỗi tai chính mình có phải hay không xảy ra vấn đề. Hấn vừa rồi có phải hay không, nói nàng có thể đi ra ngoài? Nàng không có nghe sai đi? Nàng hai mắt nhìn hấn, phát ra nghi vấn “a?”

“Cô tựa hồ nói cái gì đều phải nghe hai lần mới nghe hiểu được?” Bùi Danh Cảnh mỉa mai nói, thoạt nhìn có chút nguy hiểm.

Nhạc San đột nhiên cả kinh, đời này phản ứng chưa từng nhanh như vậy.

“Không có, không có. Tôi đi ra ngoài, cảm ơn quản lí!”. Nàng tốc độ cực nhanh lắc đầu lui ra phía sau, đi cũng dường như chạy ra khỏi đây.

Trở lại chỗ ngồi, Nhạc San còn thở gấp, vừa mới tựa vào ghế, chợt nghe Hiếu Mĩ thanh âm khẩn cấp.

“Thế nào, soái ca quản lí tìm cậu đi vào làm cái gì?” nàng hỏi.

Trong khoảng thời gian ngắn, văn phòng đột nhiên trở nên thực im lặng, tất cả mọi người dựng lỗ tai lên muốn biết đáp án.

Nhạc San trước hít sâu mấy hơi, mới có biện pháp bình thường mở miệng nói chuyện!

“Hắn muốn tôi về sau đừng đem công việc mang về nhà làm, bởi vì nghiệp vụ bộ lý có rất nhiều tư liệu thuộc loại cơ mật văn kiện, muốn tôi chú ý về sau đừng phạm vào.” Nàng đáp.

“Chỉ như vậy?” Hiểu Mĩ có chút thất vọng. Nhạc San gật đầu, sau đó cảm giác văn phòng lại khôi phục bình thường, âm thanh bận rộn vang lên, tiếng gõ bàn phím, tiếng nói chuyện, tiếng đóng dấu báo biểu, âm thanh văn phòng lại lần nữa tràn ngập trong không gian.

Thiên hạ thái bình. Thật sự là như vậy sao?

7. Chương 3.1

Tuy rằng tân thủ trưởng không có đem hỏa, nhưng vẫn là xuất hiện một cái bất lợi nha. Liên tục một tháng, Nhạc San đã muốn sắp làm không xong, hơn nữa càng tích càng nhiều công việc, nàng thật sự sắp khóc.

Bởi vì mệnh lệnh tân quản lý, hơn nữa công ty không cho phép tăng ca, làm cho nàng mỗi ngày đều hy sinh thời gian nghỉ trưa, ngay cả cơm trưa cũng chưa có ăn, lại vẫn như cũ không có biện pháp đem công việc làm cho xong.

Trùng mắt đóng văn kiện trên bàn như thế nào đều xử lý không xong, hơn nữa mỗi ngày đều đã nhiều hơn một ít, càng ngày càng nhiều nha, nhiều đến buổi tối đi ngủ đều đã làm nàng gặp ác mộng, bị áp lực công việc biến thành ác mộng, nàng thật là khóc không ra nước mắt.

Một tuần lại kết thúc, mọi người đều vui vẻ đi nghênh đón cuối tuần, trong văn phòng to như vậy lại chỉ còn lại có nàng còn không có tan tầm, nàng hảo hy vọng có thể ở công ty tăng ca vượt qua cuối tuần của nàng.

Nàng xem đồng hồ, 6 giờ 50 phút. Đáng lẽ, nàng nên thu thập nọ tan tầm. Nhưng là công việc phải làm còn nhiều như vậy, nàng không nghĩ biện pháp xong nhanh một ít, sớm hay muộn có một ngày nàng bởi vì năng lực không đủ mà bị đuổi việc a. Không được xuống tinh thần như vậy, nàng nhất định nghĩ cái biện pháp giải quyết công việc.

Bốn phía một mảnh trầm tĩnh.

Trong văn phòng chỉ có nàng một người, không có những người khác.

Cho nên, nếu nàng giống như những lần trước, đem công việc vụng trộm mang về nhà làm, thứ Hai lại đến sớm, đừng cho bất luận kẻ nào thấy nàng đem văn kiện số liệu công ty lấy từ túi xách ra, như vậy hẳn là sẽ không sẽ có chuyện đi?

Chỉ cần không bị bất luận kẻ nào thấy là được, chỉ cần không bị bất luận kẻ nào thấy là được a... Trong lòng có cái thanh âm không ngừng mà thôi thúc nàng.

Năm phút đồng hồ, chỉ còn lại có năm phút đồng hồ là sẽ bảy giờ.

Nàng nếu quyết định phải làm, động tác phải mau một chút mới được, bởi vì như thế này Tuần Sát quản lý bộ trực nhật sẽ đến.

Cẩn cánh môi, Nhạc San lại từ chối một phút đồng hồ, đột nhiên hút một ngụm khí lớn, bất cứ giá nào đem hồ sơ làm được một nửa vẫn chưa xong vào USB, sẽ đem văn kiện toàn bộ trên bàn nhét vào túi lớn. Nàng mới kéo khóa, trên cửa lối vào liền truyền đến âm thanh “khẩu khẩu khẩu”, sợ tới mức thấp thỏm không yên nàng nhanh chóng ngẩng đầu lên, tim đập thành thực. Quản lý bộ đồng sự đứng ở ngoài cửa đối nàng chỉ chỉ đồng hồ, nhắc nhở nàng đã đến giờ, nên rời khỏi.

Nàng đối hắn gật gù đầu, tỏ vẻ nàng đã biết, sau đó mới đứng dậy tắt máy tính, kiểm tra lại 1 lần, thật cẩn thận xách túi đi ra.

Từng bước, hai bước, ba bước, nàng vừa đi vừa thấy trong lòng run sợ, phía sau đột nhiên truyền đến “khách” một tiếng, nàng lập tức sợ tới mức sắp nhảy dựng lên.

Nàng nhanh chóng quay đầu, nhưng lại thấy quản lý đại nhân đang từ trong văn phòng hắt đi ra, lại lần nữa sợ tới mức trên mặt không còn chút máu, thiếu chút nữa thân thủ mềm nhũn, đứng không vững.

“A..... Quản lý?” nàng khó có thể tin kêu to. Hắn làm sao có thể còn tại trong văn phòng? Hắn không phải đã sớm đã muốn tan tành sao?

Bùi Danh Cảnh nhìn nàng vẻ mặt bị dọa chần chừ, hoài nghi hỏi nàng, “Cô làm cái gì?”

“Không có.” nàng sợ tới mức như gặp quỷ, lắc đầu lia lịa.

Bùi Danh Cảnh có chút dăm chiêu nhìn nàng, lại đem tầm mắt dời về phía chỗ của nàng ngồi, chỉ thấy nguyên bản văn kiện chồng chất ở mặt bàn nàng tất cả đều không thấy bóng dáng. Hắn nghĩ, hắn đại khái biết nàng vì sao lại lộ ra vẻ mặt thấp thỏm không yên lại khẩn trương hể hể. Đây nữ nhân, nên nói như thế nào đây? Nói thực ra, hắn thật đúng là không biết nên hình dung như thế nào.

Phản ứng của nàng có chút trì hoãn, có chút ngốc ngốc, nhưng là làm rất cẩn thận, hành vi đâu vào đấy mang theo một loại thần kỳ ma lực, tựa hồ có thể yên ổn lòng người.

Cá tính của nàng không thích hợp làm người lãnh đạo, cũng không thể xem như một cái hảo giúp đỡ, cũng là nhân viên không thể thiếu, phải kể tới theo tìm nàng là được rồi, bởi vì nàng hai tay xử lý công tác hoặc văn kiện, đều có thể được đến hoàn thiện.

Cho nên, đồng dạng một phần công tác, người khác khả năng chỉ cần hai giờ đồng hồ có thể thu phục, mà nàng lại tiêu tốn nửa ngày, thậm chí một ngày thời gian mới có thể làm xong, bởi vì tiếp sau công tác của nàng đến nhiều lắm.

Người khác tổng cảm thấy động tác của nàng rất chậm, làm chút việc nhỏ, việc vặt vãnh, lại không phát hiện mọi người luôn có thói quen lợi dụng nàng a, muốn hồ sơ, muốn hết thấy tiền trí bài tập sở cần tốn cùng khí lực đi làm, sau đó ngồi mát ăn bát vàng.

Mà nàng đâu, cũng không biết là lòng dạ rộng lớn, vẫn là ngốc, chưa bao giờ gặp qua nàng cùng người khác so đo. Hắn là ngốc đi. Nàng thế nhưng mang một cái xa lạ nam nhân uống say về nhà, liền cảm thấy nàng thực ngốc. Thật không biết nàng có được loại tính cách này, mấy năm nay rốt cuộc là như thế nào bình an vô sự lớn lên a?

“Không phải là phải đi sao? Đứng ở nơi đó bất động, chẳng lẽ là muốn tôi lái xe đưa cô về?” Bùi Danh Cảnh mở miệng.

“A? Cái gì? Không phải, không phải, tôi phải đi, hiện tại bước đi. Quản lý hẹn gặp lại, gặp lại.” Nhạc San nhanh chóng hoàn hồn, chạy trốn chết đường như lao ra cửa lớn của công ty, kết quả chạy trốn mau nữa cũng vô dụng, bởi vì chờ thang máy, cuối cùng nàng vẫn là cùng quản lý đi cùng thang máy xuống lầu.

Bình thường tốc độ thang máy coi như mau, hôm nay không biết vì sao đặc biệt chậm, làm cho Nhạc San có loại cảm giác như ngồi trên đồng lửa, dưới chân là 1 đồng than.

Thật vất vả thang máy rốt cuộc tới lầu một, cửa thang máy “đinh” một tiếng sau thông thả mở 2 cánh cửa.

.

Nhạc San khẩn cấp hướng cửa thang máy đi ra ngoài, sao biết mới mở một nửa, cửa thang máy lại đột nhiên đóng lại, hại nàng thiếu chút nữa bị ép thành bánh mì (Cái này ta chem. J). Mắt đảo quanh, nàng thấy một bàn tay theo thang máy đóng cửa thu trở về.

Nàng không tự chủ được nhìn về phía chủ nhân cái tay kia.

“Quản lý?”

“Xe của ta ở địa hạ lầu ba.”

Cho nên đâu? Nàng mờ mịt khó hiểu nhìn hấn, không hiểu hấn đem cửa thang máy đóng lại, không cho nàng đi ra ngoài cùng sự việc này có cái gì quan hệ? Chẳng lẽ hấn là tưởng nhắc nhở nàng “Thượng cấp đi trước” sao? Nàng này cấp dưới trước hết cung nghênh tiễn hấn đến tầng trệt sau mới có thể tan tằm rời đi?

Quên đi, đưa thì đưa, chỉ cần hấn không cần quá mức đến gọi nàng thay hấn mở cửa xe là được.

“đình!”

Đến B3, cửa thang máy lại lần nữa mở ra, lúc này cửa không bị cưỡng chế đóng lại, nhưng là nên đi ra ngoài lại mặc danh kỳ diệu đứng ở tại chỗ cũng không nhúc nhích.

Hấn là muốn như thế nào? Nhạc San nhíu mi đoán, nhìn không được mở miệng nhắc nhở hấn, “Quản lý, đến rồi”.

Hấn nhìn nàng một cái, dùng cằm chỉ vào ngoài cửa, “Đi ra ngoài nha.”

“A?” nàng ngây người.

“Không cần chuyện gì đều phải để tôi nói hai chữ.” lần này hấn thân thủ ấn mở cửa, để ngừa cửa thang máy đóng lại

.

“Nhưng là nơi này là b3, ta muốn đi là lầu một.” nàng do dự nhìn hấn, không hiểu hấn muốn nàng đi ra ngoài làm chi? Chẳng lẽ hấn thật muốn nàng đi giúp hấn mở cửa xe sao?

“Không phải muốn tôi đưa cô về nhà sao?”

“Cái gì?! Nào có đâu” nàng vẽ mặt kinh hách đột nhiên trợn to hai mắt kêu lên. Trời cao a, hiểu lầm!

“Cô phản ứng giống như bộ dáng thực khinh thường.” Bùi Danh Cảnh mị mắt nhìn nàng, ngữ khí không biết vì sao đột nhiên trở nên có chút đáng sợ. Nhạc San không tự chủ được cả người căng thẳng.

“Không có, tôi không có nghĩ như vậy.” nàng nhanh chóng lắc đầu, chỉ sợ hấn hiểu lầm.

Sao biết hấn lại tiếp theo nói: “Vây đi nha.”

Nàng thật là đâm lao phải theo lao, bộ dáng sắp khóc bước ra.

Hiện tại nàng thâm nghĩ cách hấn càng xa càng tốt, để ngừa bí mật giấu ở túi xách không cẩn thận lộ mất; Nhưng là lại không dám cự tuyệt hấn.

Nàng này tiểu trợ lý bộ nghiệp vụ, làm sao dám khinh thường đại long đầu bộ nghiệp vụ đâu? Cũng không phải không muốn sống nha.

Nhưng là “Không bị hiểu lầm” thành đáng quý, “Không bị đuổi việc” thực càng tốt nha.

“Quản lý, cảm ơn hảo ý của anh, tôi chính mình bắt xe trở về là được, không phiền anh”

“Tôi muốn cùng cô thảo luận những thứ trong túi sách của cô.” hấn trực tiếp đánh gãy lời nàng.

Nhạc San mặt không có chút máu rụt vai lại, suy sụp tiêu sái bước ra thang máy.

“Đi bên này.” theo sau đi ra thang máy Bùi Danh Cảnh dẫn đường nói.

“Quản lý, tôi lần sau không dám, mong anh tha thứ tôi lần này đây, tôi thật sự không phải cố ý muốn vi phạm mệnh lệnh của anh, đem tư liệu công ty mang về nhà. Tôi hiện tại liền đem văn kiện mang trở về công ty, xin anh lại cho tôi một cơ hội, thực xin lỗi, van cầu anh, quản lý”. Nhạc San đi theo hấn, ngăn chặn không được vừa đi vừa cầu xin tha thứ.

“Lên xe.”

“Quản lý, van cầu anh lại cho tôi một lần cơ hội, làm ơn mà, nha.” nàng xoay người chín mươi độ.

“Tôi không phải một người không có tình có lý, công việc của cô làm không xong muốn mang về nhà làm, kỳ thật cũng không phải không thể, nhưng là có cái điều kiện.” Bùi Danh Cảnh trầm mặc một chút, rốt cục mở miệng hướng ứng.

Nhạc San lập tức ngẩng đầu lên, vừa sợ vừa nghi ngờ nhìn hấn.

“Xin hỏi là điều kiện gì ?” nàng thật cẩn thận hỏi.

“Lên xe nói sau.” hấn mệnh lệnh.

Nàng đã muốn sắp bị áp lực công việc đến không thở nổi, vì cải thiện tình hình bởi vì công tác mà ác mộng liên tục , cho dù muốn nàng cùng ác ma giao dịch, nàng cũng nguyện ý.

Hít sâu một hơi sau, Nhạc San dứt khoát kiên quyết ngồi trên xe ác ma.

“Tiến vào nha.”

Gật gật đầu.

8. Chương 3.2

Nhạc San cởi giày , thật cẩn thận tiêu sái tiến vào nhà của thủ trưởng,tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây, lại không dám tùy tiện xem loạn. Nàng là đến nơi đây công tác.

Nói đến lúc nàng ngồi trên xe quản lí đại nhân, đương nhiên lập tức hỏi có thể đem công tác mang về nhà làm điều kiện là cái gì, kết quả quản lí lại nói:”Tôi đói bụng, ăn no nói sau.”

Nàng nghĩ đến nàng sẽ đại mất máu, lấy thân phận của hấn là sẽ ăn bữa đại tiệc đi, hơn nữa nhất định kêu nàng mời khách.

Kết quả hấn nhưng lại quyết định đi ăn mỳ thịt bò, tuy rằng một chén cũng muốn hai trăm hai mươi nguyên, tuy rằng cũng có chút đau lòng, nhưng là so với hơn một ngàn tệ , nàng đã muốn cảm thấy thực cảm kích.

Không nghĩ tới cuối cùng, tiêu tiền mời khách là hấn mà không phải nàng, xem ra nàng thật sự hiểu lầm hấn.

Xem chừng hấn đã cơn no rượu say, thoát nhìn có thể nói chuyện tốt 1 chút. Kỳ thật, nàng vẫn cảm thấy hấn hấn là không phải cái người xấu, cho nên nàng cố lấy dũng khí lại lần nữa hỏi về vấn đề điều kiện, sau đó được đến đáp án là

“Cô phải ở trước mắt tôi công tác.”

Điều kiện này đơn giản “Trước mắt công tác” này bốn chữ ý tứ, mà nàng không chút nào lo lắng liền lập tức gật đầu đáp ứng.Tựa như khi ở công ty đi làm, phía sau có cái cảm giác thủ trưởng nhìn chăm chăm mà thôi, này có cái vấn đề gì đâu? Vì thế nàng ngoan ngoãn ngồi trên xe quản lí, đi theo hấn về nhà.

“Ngốc đứng ở nơi đó làm chi, không phải muốn công tác sao?” Bùi Danh Cảnh nhắc nhở nàng. Nhạc San trừng mắt nhìn, gật gật đầu, đang muốn quay đầu tìm kiếm chỗ thích hợp công tác, lại đột nhiên nghĩ đến chuyện trọng yếu, nàng cần dùng đến máy tính.

“Quản lí, tôi khả năng phải về nhà một chuyến.” nàng nhú mồm mở miệng.

“Vì sao?”

“Tôi cần máy tính” .Bút điện của nàng ở nhà.

Hấn liếc nhìn nàng một cái, không nói một câu tiêu sái bước đi, chỉ chốc lát sau lập tức cầm bút có dây buộc vào bàn điện đi ra, đưa cho nàng.

“Này cho cô dùng. Mật mã là *****.”

“Nha, hảo. Cảm ơn quản lí.” nàng lẳng lẳng tới nơi ngồi, kia thoát nhìn bút điện mới mẻ độc đáo màu bạc , quay đầu nhìn quanh bốn phía, sau đó thấy được bàn ăn.

“Tôi ở bên kia công tác có thể chứ?” nàng chỉ hướng vị trí bàn ăn

.

Bùi Danh Cảnh gật đầu.

“Cám ơn.” nàng mừng rỡ lập tức nói lời cảm tạ, rất nhanh đi đến bàn ăn kéo ra ghế dựa, ngồi xuống, sau đó đem toàn bộ văn kiện công ty lấy ra, mở ra máy tính, nhập mật mã, , sắp nhập USB, kê ra hồ sơ, chuyên tâm nhập thân vào công tác. Bùi Danh Cảnh đem áo khoác cởi ra, tháo caravat, ngồi xuống sofa ở phòng khách, bật tivi, trên thực tế cũng là đang nhìn nàng.

.

Nàng phi thường còn thật sự, ngồi xuống , sau đó ánh mắt chỉ tập trung nhìn màn hình máy tính cùng số liệu trên mặt bàn, ngay cả liếc cũng chưa liếc hần một cái, tựa hồ quên đi sự tồn tại của hần.

.

Hần chưa từng có gặp qua nữ nhân gốc gác, trì độn như nàng.

Nàng chẳng lẽ cũng không hoài nghi, công ty rút cuộc cho hần bao nhiêu tiền lương, làm cho hần tận trung như vậy, tan tằm còn phải giám thị cấp dưới, để ngừa công ty tư liệu dẫn ra ngoài?

Nàng chẳng lẽ cũng không cảm thấy kỳ quái, nàng công tác làm không xong căn bản không liên quan chuyện của hần, hần làm gì vì nàng làm không xong công tác mà bởi nàng làm, còn thỉnh nàng cùng ăn bữa tối, thậm chí còn đem nàng mang về nhà?

Nàng thật sự một chút cũng không cảm giác được kỳ quái, không biết là hoài nghi sao?

Thật sự là cái nữ nhân trì độn mà.

Đi qua một tháng , trong công ty nữ nhân độc thân đều tìm cơ hội hấp dẫn chú ý của hần, cũng chỉ có nàng không giương mắt hồ đem hần trở thành “Rùa Vàng”. Cửa nàng độc đáo làm cho hần không chú ý đến nàng đều không được, càng miễn hần đã gặp mặt nàng trước đây, ánh mắt hần đã bị ảnh chụp của nàng hấp dẫn. Trong khoảng thời gian trước đây và hiện tại này, hần vẫn đều vụng trộm chú ý nàng, muốn tìm ra một cái lý do có thể nói thuyết phục chính mình “Nàng không có khả năng sẽ là đồ ăn của hần”.

Kết quả hần tùy tiện cũng có thể liệt ra mấy chục cái, tỷ như nàng gốc gác, phản ứng trì độn, công tác rất không hiệu suất, nói chuyện kém, rất không cá tính, rất dễ khi dễ..... Đợi chút, tóm lại tất cả đều thực quá bình thường (Nguyên văn : Đa bất thắng số, nhưng ta không hiểu chém bừa, ai biết bảo ta a).

Nhưng mà ngay cả như vậy lại như thế nào? Hần vẫn là bị nàng hấp dẫn, cả đầu đều bị nàng chiếm cứ, thu trọn tầm mắt của hần (chỗ này cũng chém a), không những thế còn muốn chinh nàng để chiếm tiện nghi, đối với nàng luôn có dục vọng muốn khiêu khích.

Vì thế hần rốt cục hiểu được một sự kiện, là hần thật sự rơi vào bẫy tình rồi, yêu thích một cái phản ứng trì độn , hần đối với nàng thực sự là kim lòng không đậu

Tình yêu xem ra có loại cảm giác thật lạ a.

Nhưng này là đối người khác mà nói, với hần mà nói một chút khó khăn cũng không có, bởi vì hần một khi tập trung mục tiêu, sẽ toàn lực ứng phó, ở thời gian ngắn nhất nội đạt thành nhiệm vụ. Chờ coi đi.

“Cô nên trở về nhà”.

“A? Cái gì?”

Nhạc San đang chuyên tâm công tác tư thái tập trung ngẩng đầu nhìn hướng thanh âm phát ra, chỉ thấy một cái đại soái ca tựa ở phía bên phải tủ âm tường bàn ăn, hai tay khoanh trước ngực, ung dung nhìn nàng.

Hai mắt của nàng không tự chủ được mở to từ đầu đến chân nhìn 1 lượt, hần mặc y phục hàng ngày thực tuần mỹ nha.

Oa, hần bình thường mặc đồ trắng áo sơ mi , bộ dáng đã muốn đủ mê người, hiện tại mặc màu bạc cổ chữ V, lộ ra vòm ngực rắn chắc, quần đồng bộ, nàng nhìn khắp thân hình hần không bỏ sót , quả thực chính là tú sắc khả cơm.

Thực đẹp, thực tuần tú, hấp dẫn nha! Hại nàng đều xem ngây người.

“Làm sao vậy?”

“Cái gì? Không có.” nàng nhanh chóng hoàn hồn lắc đầu, đem bộ dáng chảy nước miếng thu hồi. “Quản lí vừa rồi nói cái gì?”

“Cô có phải hay không bị lãng tai? Vì sao luôn muốn tôi nói hai lần, mới có biện pháp nghe rõ tôi nói cái gì?”

Quản lí đem bộ dáng nàng nhũn mỳ thực mê người thu lại trong mắt, nhưng lời nói có vẻ tổn thương người ta a.

Cái gì lãng tai?

“Tôi vừa mới tập trung công tác, cho nên nhất thời không có nghe đến quản lí nói gì đó.” nàng nhin không được nhỏ giọng oán giận, “Tôi mới hai mươi mấy tuổi, làm sao có thể có lãng tai?”

Bùi Danh Cảnh nghe thấy được, đáy mắt nhanh chóng hiện lên tia cười.

“Cô nên trở về nhà, đã 10 giờ rồi.” hắn nói.

“10 giờ !!” Nhạc San hoảng sợ, cúi đầu nhìn đồng hồ liếc mắt một cái. “Thời gian làm sao có thể quá nhanh như vậy? Tôi công tác còn có một đồng không có làm hoàn nha! Tôi không thể làm thêm trong chốc lát sao?”

“Lập tức hoàn sao?”

Nhạc San nhìn mặt bàn công tác cần xử lý bề bộn, không nói gì mà chống đỡ.

“Ngày mai nghỉ ngơi, cô có thể ngày mai lại đến làm.”

“Thật vậy chăng?” nàng kinh hỉ lập tức quay đầu nhìn hắn. “Nhưng là như vậy tôi sẽ quấy rầy đến quản lí nghỉ ngơi?”

“Cô không nghĩ đến quấy rầy cũng được”

“Muốn, tôi muốn đến quấy rầy!” nàng lập tức lớn tiếng nói, còn kích động đứng lên.

“Vây đi thôi, tôi đưa cô trở về.” Bùi Danh Cảnh xoay người nói, ngăn chặn không được để lộ khuôn mặt tươi cười. Phản ứng của nàng thật buồn cười a.

“Cái gì? Không cần, tôi có thể chính mình ngồi xe trở về.” nàng nhanh chóng lắc đầu cự tuyệt.

“Tôi vừa vặn muốn đi ra ngoài, tiện đường.”

Nguyên lai hắn muốn đi ra ngoài nha, cho nên mới ăn mặc như vậy. Bất quá đều đã trễ thế này, hắn muốn đi đâu nha, quán ăn đêm? Hôm nay buổi tối hắn hẳn là sẽ không quá sớm sẽ trở về nghỉ ngơi đi? Nàng ngày mai rốt cuộc mấy giờ đến mới tốt đây?

“Quản lí, tôi ngày mai đại khái mấy giờ thì có thể tới? Giữa trưa có thể hay không quá sớm?” nàng ở trong thang máy mở miệng hỏi hắn.

“Tôi không phải cô, sẽ không ngủ thẳng giữa trưa mười hai giờ.”

Không dự đoán được hắn sẽ nói như vậy, Nhạc San sững sốt, nhin không được mặt đỏ đứng lên.

Ngày đó nàng là quá mệt mỏi hơn nữa ngủ quá muộn mới có thể như vậy, bình thường không cần đi làm, nàng đều là chỉ ngủ thẳng mười một giờ sẽ rời giường. Bất quá nói trở về, mười một giờ cùng mười hai giờ lại có cái gì khác biệt đâu? Aizzzz,...!

“Cô còn có rất nhiều không có làm hoàn sao?” hắn hỏi. Nàng có chút ngượng ngùng gật gật đầu.

“Thế cô nghĩ muốn mấy giờ đến”

Đương nhiên là càng sớm càng tốt, bởi vì nàng phỏng chừng chính mình ít nhất còn cần thời gian một ngày mới có thể đem công tác tích lũy làm xong. Nếu ngày mai nàng có thể sớm một chút đến, sẽ không làm tới

khuya, nếu quá muộn, nói không chừng còn muốn kéo dài tới ngày kia mới có thể hoàn thành. Trọng điểm là, sự tình không có làm hoàn, nàng căn bản không có biện pháp yên giấc.

“Nếu... nếu có thể, tôi hy vọng sớm một chút. Đương nhiên, nếu quản lý không có tiện, tối mai cũng được” nàng thật cẩn thận trả lời, sợ chọc quản lý đại nhân mất hứng.

“Tôi ngày mai buổi sáng chín giờ sẽ tới đón cô”

“A? Đón tôi?” Nhạc San hoảng sợ, nghẹn họng trợn trố nhìn hắn.

“Đem số điện thoại di động cho tôi, còn có điện thoại bàn nhà cô nữa.” không để ý tới nàng vẫn đang kinh hách, Bùi Danh Cảnh cầm di động ra lệnh.

“Quản lý, không cần phiền toái, tôi có thể chính mình đến, chỉ cần anh cho tôi đến là được.” Nhạc San trừng mắt nhìn, phản ứng chậm chạp sợ sệt lắc đầu.

“Đừng cho tôi lặp lại lần nữa, đọc số” hắn trừng mắt.

Nàng đành phải ngoan ngoãn đem số điện thoại di động chính mình cùng số điện thoại trong nhà cho hắn.

Vì thế hắn lái xe đưa nàng về nhà, sau đó sáng sớm 8 giờ rưỡi gọi điện thoại kêu nàng rời giường, đúng 9 giờ xuất hiện ở nhà nàng dưới lầu đại sảnh nhà nàng. Lên xe sau, hắn nói hắn còn chưa ăn bữa sáng, nàng nói nàng cũng vậy, kết quả hắn xe liền vẫn chạy, vẫn chạy, đi khỏi Đài Bắc, trực tiếp chạy đến quán ăn ở bờ biển ăn bữa sáng.

Này có thể hay không rất lạ?

Càng xa là ăn xong bữa sáng, hắn đột nhiên nói muốn đi dạo một chút. Sau đó bọn họ đi tới đi tới, lại theo những người dân đánh cá ở đây lên tàu đi nơi này nơi nọ dạo một chút, lại thuyền trở lại bờ, tiếp theo bắt đầu đi bộ đến thăm trấn nhỏ, làng phố nơi đây, nhìn xem hồng mao thành, mã giai, cùng kiến trúc chân lý đại học Thiên chúa giáo. Sau đó, hắn nói đã đói bụng, chờ cơm xong thời gian đã muốn sắp 5 giờ chiều, hắn thế này mới cam nguyện lên thuyền về bến tàu.

Rất cục có thể về nhà sao?

Sai! Mười phần sai! Bởi vì tâm huyết dâng trào hắn cứ như vậy ngồi xem hoàng hôn, sau đó hết hoàng hôn lại nhìn cảnh đêm, nhìn đến nàng đều nhanh muốn khóc.

Hiện tại là như thế nào, hắn là đùa giỡn nàng sao?

Nhạc San ai oán, lại không có biện pháp đối hắn phát tác, bởi vì hắn là quản lý, bởi vì nàng phải làm công tác tất cả trong nhà hắn, bởi vì không có cái chìa khóa nhà hắn, nàng cho dù có thể đạp xe điện ngầm trở về, cũng vào không được hắn, không có biện pháp công tác.

Thực muốn khóc nha, nàng hôm nay làm chỉ muốn thức dậy sớm như vậy nha? Sớm biết rằng cả một ngày cũng chưa biện pháp công tác, nàng tình nguyện đem thời gian lãng phí ở trên giường ngủ nhiều giờ nha.

9. Chương 4:

Ngồi trên xe trở lại nội thành Đài Bắc, đã muốn vượt qua chín giờ, mặc danh kỳ diệu lãng phí thời gian cả một ngày. Nhạc San ngăn chặn không được biểu tình ai oán.

“Cùng tôi ở chung làm cho cô rất khó chịu sao? Bùi Danh Cảnh mở miệng hỏi.

“Cái gì?” Nhạc San lại hoảng thần, trong lúc nhất thời không có nghe rõ ràng hắn nói gì đó.

“Tôi hỏi cô, cùng tôi ở chung làm cho cô rất khó chịu sao?” hắn đã muốn càng lúc càng quen tính tình này của nàng.

“Sẽ không nha.” nàng sửng sốt đáp, có chút không được tự nhiên lắc đầu.

Cho dù sẽ, nàng cũng không dám nói thực ra nha, dù sao công tác của nàng còn không có làm xong, tương lai cũng còn khả năng cần hắn dần xếp giúp a.

“Nếu không sao lại bày cái bộ mặt dần thối đó ra”

Nhạc San sững sốt. Dần thối mặt(nguyên văn Bã thối mặt)? Ai? Nàng sao? Nàng nhin không được thân thủ sờ sờ mặt mình, sau đó hơi hơi khuyh dựa vào ghế , muốn từ kính chiếu hậu xem mình là bộ dáng gì. Của nàng mặt thật sự thực dần sao?

“Cô đang làm sao?” chú ý tới động tác của nàng, Bùi Danh Cảnh nghi hoặc hỏi.

“Muốn nhìn một chút mặt của tôi thật sự thực dần sao? Nhưng là trong xe không có đèn, tôi xem không rõ ràng lắm.” nàng còn thật sự trả lời, làm cho Bùi Danh Cảnh sững sốt một chút, thiếu chút nữa cười to.

“Cô rốt cuộc hiểu hay không của ý tứ của tôi?” hắn có chút bất đắc dĩ, lại có chút dở khóc dở cười hỏi nàng.

Nàng gật gật đầu. “Anh nói tôi đối với anh bày bộ mặt dần thối, nhưng là tôi không có. Cho nên tôi mới muốn nhìn một chút tôi hiện tại trên mặt là cái gì biểu tình, về sau tận lực không cần lộ ra đồng dạng biểu tình, để tránh quản lí lại hiểu lầm tôi đối với khó chịu a”

Bùi Danh Cảnh quả thực không nói gì mà chống đỡ. Nàng căn bản là không hiểu, ngay cả trọng điểm đều lầm!

“Cô thực sự ngốc” hắn nhin không được nói.

Nhạc San đột nhiên trừng lớn hai mắt, khó có thể tin hắn thế nhưng lại trước mặt nàng nói nàng ngốc. Nàng cũng có long tự trọng a?

“Quản lí, tôi tuy rằng không phải thực thông minh, nhưng là không đến nỗi quá ngốc đi, mời anh không cần đối tôi làm người công kích.” nàng thực nghiêm túc,có chút tức giận đối hắn nói.

Nói xong, xe vừa vặn đến dưới lầu nhà nàng, nàng khẩn cấp đẩy cửa xe, chuẩn bị xuống xe.”Cám ơn anh đưa tôi trở về. Quản lí, tái kiến.”

“Tôi ở chỗ này chờ cô”

Một chân đã muốn bước ra , Nhạc San tạm dừng lại, sau đó mang theo vẻ mặt hoài nghi quay đầu nhìn hắn.

“Ở chỗ này chờ tôi?” nàng lặp lại nói, không hiểu hắn những lời này là cái gì ý tứ?

“Cô không phải còn muốn đến nhà của tôi công tác sao? Xem cô muốn lên đi tắm rửa một cái, hay là muốn lấy bộ quần áo đến nhà của tôi tẩy đều được, tôi sẽ ở chỗ này chờ cô.”

Nhạc San không hiểu lắm hiện tại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ý tứ của hắn là, hắn rất cực nguyện ý cho nàng đến nhà hắn tiếp tục công tác vẫn chưa xong, cũng là hơn chín giờ tối, sắp mười giờ thời điểm?

Này rốt cuộc tính cái gì nha?

“Đương nhiên, nếu cô cảm thấy đêm nay quá mệt mỏi, không nghĩ công tác, tôi ngày mai buổi sáng chín giờ tiếp qua tới đón cô cũng được”

Ngày mai buổi sáng?

“Không, tôi có thể!” Nhạc San nhanh chóng trả lời, nếu làm cho hắn ngày mai buổi sáng lại đến đón nàng, trời biết hắn có thể hay không lại đem nàng đi nơi nào ăn bữa sáng, sau đó lại muốn chạy đi đâu, lãng phí thời gian cả một ngày của nàng.

“Tôi đi lên lấy bộ quần áo lập tức đi xuống , phiền toái quản lí ở chỗ này chờ tôi một chút, cám ơn anh” nàng sau khi nói xong nhanh chóng xuống xe, chạy chậm tiến bước đại lâu, cảm giác thật giống như hắn cứ như cùng chạy trốn giống nhau.

“Thật sự là cái tiểu ngu ngốc.” Bùi Danh Cảnh nhin không được lắc đầu, trên mặt cũng không tự giác mang theo sủng nịch mỉm cười. Cả đầu đều là công tác , đại khái ngay cả không hề nghĩ ngợi qua một nữ nhân chạy đến nhà nam tử độc thân qua đêm,có hay không thích hợp? Hoặc là nói không chừng sẽ phát sinh chuyện gì linh tinh vấn đề đi? Cho nên hắn mới có thể nói nàng ngốc nha.

Ước chừng mười lăm phút, nàng mang theo một cái túi đựng linh tinh này nọ trở về trên xe hắn.

“Cô muốn xuất ngoại sao?” Bùi Danh Cảnh đối với thứ nàng mang, giống như đăng ký gì đó túi lớn túi nhỏ tràn ngập tò mò. Không phải nói chỉ cần mang bộ quần áo tắm rửa là đủ rồi sao?

Nhạc San vẽ mặt mờ mịt nhìn hấn, không hiểu hấn như thế nào như vậy hỏi? Hấn không phải bảo nàng đến nhà hấn công tác sao?

“Cô trong bao rớt cuộc mang cái gì vậy?” hấn rõ ràng trực tiếp hỏi.

“Một bộ quần áo, còn có một ít bảo dưỡng phẩm.”

“Kia bộ quần áo là tuyệt y sao? Cổ cao như vậy?” trọng điểm là, hiện tại là tháng 9, không phải tháng mười hai .

“Còn có lạnh bị.” nàng thừa nhận nói.

“Cô mang làm chi”

“Công tác mệt mỏi, ở trên xô pha nằm một chút, có thể dùng.” nàng nhớ rõ xô pha nhà hấn thoát nhìn nằm tốt lắm. Hấn hấn là không ngại đem xô pha cho nàng mượn ngủ một đêm đi? Tốt xấu xô pha nhà nàng cũng cho hấn mượn ngủ qua a.

Bùi Danh Cảnh nhất thời toàn bộ không nói gì. Nàng như thế nào nên nghĩ không nghĩ, lại nghĩ một ít gà mao thượng tởm chuyện nha? Ở trên xô pha nằm một chút có thể? Nàng dự đoán được!

“Cô cảm thấy nhà của tôi không lạnh bị sao?” hấn nói.

“Tôi không biết, cho nên mới hội chính mình mang.” nàng thành thật trả lời.

Bùi Danh Cảnh đã muốn không biết nói gì, nhưng không hiểu đột nhiên có chỗ muốn cười thật to nha. Nàng làm sao có thể ngốc nghếch đáng yêu như vậy nha? Chính mình mang lạnh bị? Thật sự rất buồn cười!

“Xem ra cô hôm nay buổi tối là muốn đến nhà tôi đi ngủ, mà không phải đi công tác.” hấn giấu cợt nàng.

Nhạc San có điểm xấu hổ, bởi vì của nàng thật là có vẻ muốn đi ngủ mà không phải công tác.

Nàng đã thật lâu không đi xa như vậy trong vòng một ngày lộ, cho nên hiện tại nàng thật sự hơi mệt, rất muốn nghỉ ngơi. Nếu không phải lo lắng ngày mai hấn khả năng lại đột nhiên như hôm nay, nàng hiện tại đang trên giường ngủ tới sáng, mà không phải mang theo hành lý cùng hấn về nhà qua đêm ở đây.

Xe chạy tốc độ trung bình, chỉ chốc lát sau liền tới nhà hấn, đi vào nơi đỗ xe.

Lần thứ 2 tới đây, lúc này Nhạc San không hề có bất an hoặc tâm tình thật cẩn thận khẩn trương, trên thực tế trừ bỏ mệt, muốn nghỉ ngơi ra, nàng cái gì cũng vô pháp nghĩ. Nhưng là nàng như thế này còn muốn công tác. Ai! Tiến vào nhà hấn, Nhạc San quyết định trước tắm rửa, xem như vậy có thể được một chút làm tỉnh táo tinh thần của nàng? Vì thế liền nhờ Bùi Danh Cảnh dẫn dắt , tiến vào phòng tắm.

Tắm rửa xong , tinh thần của nàng quả nhiên tốt hơn không ít.

Phòng khách tivi mở, cũng không thấy hấn. Có lẽ hấn trở về phòng đi tắm rửa, làm nàng hỏi hấn muốn hay không tắm trước, hấn nói qua hấn trong phòng có một gian phòng tắm khác.

Tuy rằng tinh thần là tỉnh hơn chút ít, nhưng còn giống như là không có biện pháp chuyên tâm công tác, nàng ngồi vào xô pha nghỉ ngơi một chút, sao biết mí mắt sụp xuống, bất tri bất giác liền ngủ.

Đợi Bùi Danh Cảnh tắm xong, theo trong phòng đi ra, nhìn đến chính là nàng không chút nào phòng vệ ngồi trên xô pha ngủ bộ dáng ngã trái ngã phải.

Nữ nhân này là quá mức tín nhiệm hấn, vẫn là căn bản trong mắt không đem hấn làm nam nhân?

Đáp án hấn là không phải, nàng chính là đơn thuần ngốc mà thôi.

Lắc lắc đầu, hấn mang theo bất đắc dĩ cùng với không phát hiện chính mình thần sắc ôn nhu đi lên trước, ra tiếng gọi nàng.

“ Nhạc San?”

Nàng cũng không nhúc nhích. Xem ra hôm nay hấn đem nàng hẹn hò đã mệt muốn chết rồi. Nhớ tới hôm nay “hẹn hò”, Bùi Danh Cảnh vừa nghĩ đã muốn cười. Đối hấn mà nói, hấn đương nhiên biết hôm nay là cùng nàng sắp đặt hẹn hò, nhưng là coi nàng phản ứng trì hoãn, cùng cả một ngày trên mặt luôn là biểu tình bất đắc dĩ cùng thối mặt, nàng đại khái cho rằng hấn là đang chinh nàng đi.

Tốt lắm.

Này nữ nhân thực không phải gốc bình thường, nhưng gốc thật sự đáng yêu cũng rất thú vị, làm cho hấn hoàn toàn không có biện pháp ngăn chặn dục vọng muốn chiếm hữu nàng, cũng sợ dĩ mới có thể thủy chung không hướng nàng thổ lộ chính mình tình cảm.

Bất quá làm như vậy cũng có chỗ hỏng, bởi vì hấn không thể giữ lấy nàng, không thể ở tình huống đem nàng bất tri bất giác biến thành người của hấn. Cho dù hấn hiện tại muốn nàng đến chết a.

Nhẹ giọng thở dài, hấn xoay người đem nàng từ trên sofa ôm lấy, đi vào phòng, đặt nàng nằm trên giường hấn.

Này động tác liên tiếp cũng chỉ làm cho nàng ngủ say hơi chút giật mình mà thôi, ánh mắt ngay cả một lần đều không có mở .

Vì thế, hấn yên tâm hôn trộm nàng một cái.

“Chúc em có mộng đẹp, trong mộng có gặp tôi”

Hấn rời khỏi phòng, đem cửa đóng lại .

Nhạc San một đêm vô mộng, ngủ yên đến hừng đông. Tỉnh lại cảm giác thứ nhất chính là ngủ ngon ăn no, thật thoải mái, nhưng mà cảm giác thỏa mãn ở nàng sau khi mở to mắt thấy một mảnh cảnh tượng xa lạ, nhất thời biến thành kinh hách. Nàng rất nhanh theo giường ngồi lên, kinh hách sau đó phản ứng là cúi đầu xem quần áo trên người.

Còn nữa.

Cái phản ứng thứ hai là quay đầu nhìn về phía bên kia giường.

Không có người.

Cái phản ứng thứ ba mới là vỗ vỗ ngực, trấn an chính mình tâm quá độ chấn kinh, sau đó thở dài.

Nàng xem bốn phía xa lạ hết thấy, đồng thời cố gắng hồi tưởng nàng làm sao có thể ở trong này? Nơi này là đâu a?

Tiếp theo, nàng dần dần nhớ tới hết thấy ngày hôm qua, chuyện đi theo quản lý về nhà muốn tặng ca công tác .

Cho nên..... Trời ạ! Phòng này nên sẽ không là phòng quản lý đi? Nàng làm sao có thể ngủ ở nơi này đâu? Nếu nàng chiếm lấy nơi này như trong lời nói, như vậy quản lý đâu? Hấn ngủ ở chỗ nào?

Bất an không yên, nàng nhanh chóng nhảy xuống giường, mở cửa phòng đi ra ngoài, liếc mắt một cái liền thấy nam nhân nằm ở trên sofa ngủ. Là quản lý. Nàng xem thân hình cao lớn hấn ở trên sofa ngủ, hai chân còn thừa một nửa để bên ngoài sofa, trong lòng đột nhiên hiện lên một loại cảm giác kỳ quái, một loại ấm áp, mềm mại, lại có chút cảm giác tim đập nhanh hơn.

Nàng không biết loại cảm giác này là chuyện gì xảy ra, chỉ biết là chính mình đối với chuyện hấn đem giường tặng cho nàng ngủ, còn chính mình ngủ sofa ,hành động thực cảm động, bởi vì nàng căn bản sẽ không nghĩ tới hấn phải làm như vậy.

Hấn căn bản không cần làm như vậy, không phải sao?

Nhạc San lẳng lẳng nhìn hấn ngủ, đột nhiên có điểm không hiểu, này nam nhân rốt cuộc là người như thế nào?

Nguyên bản nàng nghĩ đến hấn hơi lãnh đạm vô tình, quá mức giải quyết việc chung, lại thường thường mặt không chút thay đổi, nhưng kết quả giống như không phải như nàng nghĩ.

Chẳng hạn như.

Nàng đem văn kiện mang ra công ty bị hấn phát hiện, hấn chẳng những không mắng nàng, còn giúp nàng nghĩ biện pháp giải quyết chuyện tăng ca .

Còn có, buổi tối lái xe đưa nàng về nhà cùng buổi sáng lái xe đi đón nàng, kỳ thật hấn căn bản không cần phải làm như vậy, nhưng là hấn lại làm.

Thời điểm ăn cơm bên ngoài, tất cả đều là hấn mời , một lần cũng không cho nàng ra trả tiền. Lại đến chính là đem giường tặng cho nàng ngủ, chính mình nằm sô pha. Trải qua hai ngày ở chung, nàng phát hiện hấn kỳ thật xuất hồ ý liệu ở ngoài hảo ở chung, nhưng lại thực sắc sảo, làm cho người ta tưởng không động tâm đều không được.

Chờ một chút, nàng vừa mới suy nghĩ cái gì?

Động tâm?

Nàng điên rồi sao? Nàng làm sao có thể đối hấn động tâm, làm sao có thể đối hấn động tâm a?

Hấn nam nhân như vậy vĩ đại, tuyệt đối không có khả năng coi trọng nàng nữ nhân bình thường ngốc nghếch như vậy. Trước kia được giáo huấn nàng chẳng lẽ đã quên sao? Cái gì xứng với cái gì, vọng tưởng trèo cao một cái, kết quả chỉ biết tự rước lấy nhục mà thôi. Cho nên, nàng nhất định phải cẩn thận tâm tình mình.

Hít sâu một hơi, Nhạc San lắc lắc đầu, kêu chính mình thanh tỉnh một chút, sau đó đem tầm mắt theo trên sô pha thu trở về, xoay người đi hưởng công tác vẫn chưa xong, kéo ghế dựa ngồi xuống, mở máy tính chuẩn bị công tác.

Máy tính khởi động phát ra thanh âm, ở trong phòng trầm tĩnh có vẻ phá lệ lớn tiếng, Nhạc San không hề chuẩn bị tâm lý bị giật mình, cũng đem Bùi Danh Cảnh ngủ ở phòng khách trên sô pha đánh thức.

Mở to mắt, Bùi Danh Cảnh chậm rãi từ trên sô pha ngồi dậy.

“Thực xin lỗi, ảm ỹ đến anh.” Nhạc San vẻ mặt xin lỗi hướng hấn giải thích.

Hấn lắc lắc đầu, nhìn đồng hồ báo thức trên tường. Mới tám giờ nhiều mà thôi. “Cô tỉnh lại lâu rồi?” hấn hỏi nàng.

“Không, tôi cũng vừa tỉnh lại mà thôi.” một chút, nàng cảm thấy chính mình phải hướng hấn nói lời cảm tạ.”Quản lí, cảm ơn anh tối hôm qua đem phòng cho tôi mượn ngủ một đêm. Thật sự là ngượng ngùng, cảm ơn anh”.

“Một câu cảm ơn là đủ rồi sao?” hấn nhìn nàng nói.

“A?”

“Giúp tôi làm bữa sáng như tạ lễ đi.”hấn yêu cầu nói, Nhạc San lại toàn bộ ngây người.

Làm bữa sáng? Nàng căn bản chính là cái trù nghệ ngu ngốc luôn luôn dựa vào đồ ăn sẵn, ngay cả mỳ ăn liền đều nấu không tốt, muốn nàng làm cái gì bữa sáng a?

“Ách, quản lí, anh bữa sáng muốn ăn cái gì? Tôi mời khách, chúng ta ra bên ngoài ăn được không.” nàng cười gượng nói.

“Trứng ốp lếp có thể hay không?” Bùi Danh Cảnh nếu có chút đăm chiêu nhìn nàng hỏi.

“ha ha...” Nhạc San cười gượng hai tiếng.

“Cô sẽ không nấu đồ ăn.” này không phải câu nghi vấn, mà là khẳng định.

Nàng nhin không được lại cười gượng lên.

“Cô rốt cuộc có phải hay không nữ nhân nha?”

“Pháp luật lại không có quy định nữ nhân nhất định phải biết nấu ăn.” Nhạc San nhỏ giọng cãi lại. Nàng đã sớm biết chính mình là cái trù nghệ ngu ngốc, cho nên điều kiện tìm lão công, trừ bỏ thân thể khỏe mạnh

cùng dễ nhìn, chỉ có một yêu cầu, thì phải nấu cơm. Như vậy bọn họ vợ chồng ngẫu nhiên còn có thể ở nhà dùng cơm, không cần chạy ra bên ngoài ,cũng không tắt vì muốn ăn cái gì mà phải suy nghĩ chọn lựa.

Nàng thậm chí còn muốn khi nghỉ ngơi ở nhà, nói không chừng lão công hiểu ý dạy nàng làm đồ ăn như thế nào một chút. Nàng có lẽ sẽ ngốc nghếch chân tay vụng về, nấu ra một đồng đồ ăn màu sắc hương vị không đạt tiêu chuẩn, sau đó lão công sẽ cười ha ha giễu cợt nàng một phen, cuối cùng lại cố động đem đồ ăn nàng nấu toàn bộ ăn sạch.

Nàng tương lai không cần có nhà đẹp, cũng không có xe sang, chính là chỉ cần hạnh phúc bình thường, yêu nam nhân bình thường của nàng, thực thích hợp giống nàng như vậy nữ nhân bình thường.

“Quên đi, tôi chính mình làm.” Bùi Danh Cảnh đứng dậy nói.

Nhạc San hoài nghi nhìn hắn, không xác định lời hắn nói là thật hoặc là giả. Chính mình làm? Ý tứ của hắn nên sẽ không là tính chính mình làm bữa sáng đi? Hắn sẽ làm cái gì?

“Cô muốn trứng chần nước sôi vài phần thực? Hoặc là ưa ăn xào trứng?” đi vào phòng bếp ,hắn một bên mở tủ lạnh lấy này nọ, một bên hỏi.

“Quản lí, anh làm trứng chần nước sôi sao?” nàng có chút khó có thể tin mở miệng.

“Chỉ có ngu ngốc sẽ không.” ý tứ chính là mắng nàng là ngu ngốc.

Nhạc San nhin không được chu miệng “Tôi đây muốn thất phân thực.” nàng làm khó dễ nói,muốn nhìn hắn như thế nào theo nàng yêu cầu thất phân thực trứng chần nước sôi.

Bùi Danh Cảnh nhìn nàng một cái, không nói nữa, mở tủ lấy nồi,bật bếp ga, sau đó nấu nước, khuấy đều ,đập trứng,động tác thoạt nhìn đều rất quen thuộc lão luyện, tựa như hắn mỗi ngày đều có thói quen làm như vậy , làm cho nàng nhin không được rời đi chỗ ngồi, chạy tới xem,đến tột cùng Nhạc San xem mắt choáng váng.

Hắn thật sự làm nha? Tại sao có thể như vậy?!

Trừ bỏ bộ dạng tuần tú, năng lực làm việc miễn bàn, quản lí nên sẽ không ngay cả xuống bếp nấu cơm đều có thể đi? Đây thật là rất không có thiên lý!

“Cô đang nghĩ gì trong đầu?” hắn hỏi nàng.

Nàng căn bản là không phát hiện chính mình lắc đầu.

“Tôi chỉ là cảm thấy quản lí có thể lập gia đình.” nàng tự đáy lòng thở dài.

Bùi Danh Cảnh sững sốt, quay đầu nhìn nàng. “Cô trào phúng tôi sao?”

“Không phải, không có.” Nhạc San nhanh chóng phủ nhận.

“Nói tôi có thể lập gia đình, không phải ý có bộ dáng ẻo lả, giống cái nữ nhân sao?” hắn nói.

“Đương nhiên không phải, đây là khen ngợi.” nàng trừng lớn 2 mắt , lớn tiếng nói.

“Đây phương pháp khen ngợi thật đúng là đặc thù.” hắn trào phúng nói.

“Tôi nói là thật sự,” nhìn hắn vẻ mặt biểu tình không tin, nàng còn thật sự giải thích. “Tôi cảm thấy nam nhân xuống bếp thật sự rất tuần tú cũng rất tuyệt, nam nhân nguyện ý vì bạn gái hoặc lão bà xuống bếp lại hiếm có, khẳng định là rất lãng mạn lại thực sắc sảo. Cho nên tôi tương lai nhất định phải tìm cái lão công biết nấu ăn.”

“Cần một cái lão công biết nấu ăn , là vì cô đối phòng bếp không biết gì cả đi?” hắn nhìn nàng một cái.

Nhạc San bị hắn thẳng thắn nói biến thành có chút xấu hổ.

“Cô công tác không được,việc nhà cũng không được, còn có điểm ngốc ngốc, như vậy cô xác định tìm được lão công sao? Còn phải là một cái lão công biết nấu ăn?” hắn lắc đầu làm ra kết luận “Căn bản là không có khả năng”

Hắn có tất yếu ác như vậy sao? Thế nhưng lạ nói nàng như vậy!

“Ai nói chuyện nhà của tôi không được, tôi chỉ có chuyện phòng bếp sẽ không mà thôi, cái khác tôi đều đãa.” Nhạc San có chút thẹn quá thành giận phản bác. “Huống hồ, ai nói đó là không có khả năng, có nam nhân liền từng theo tôi nói qua, nếu biết nấu ăn là của tôi điều kiện chi nhất kén vợ kén chồng trong lời nói, hần nguyện ý đi học nấu đồ ăn cho tôi.”

Bùi Danh Cảnh thân thể cứng đờ, sắc mặt không tự chủ được trầm xuống. Hần chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ có đối thủ cạnh tranh, cho dù có, hần cũng không cảm thấy sẽ có cái gì uy hiếp. Nhưng là nhất tưởng đã có nam nhân khác đang mơ ước sớm hay muộn cũng cướp nữ nhân của hần, hần liền cảm thấy khó chịu.

“Hần là ai vậy?” đem thất phân thực trứng chần nước sôi theo trong nồi lấy ra, hần ngữ khí bình thản hỏi.

“Tôi làm chi muốn nói cho anh?” Nhạc San trừng mắt hần trả lời.

“Bởi vì tôi rất muốn đối cái kia “tôi không vào địa ngục, ai vào địa ngục” tên nào muốn như vậy.”

Nhạc San ngốc sững sờ, suy nghĩ trong chốc lát mới bừng tỉnh đại ngộ ý tứ của hần.

“Cùng tôi kết hôn mới không phải xuống địa ngục!” nàng tức giận phản bác, “Quản lí, anh không cần xem thường người khác, tôi mới đối với anh nói như vậy kém. Cùng tôi kết hôn nam nhân sẽ thực hạnh phúc, bởi vì tôi sẽ thực thương hần!

“Tôi chưa nói cô kém, cũng chưa nói cùng cô kết hôn là xuống địa ngục.” ý tứ của hần là, dám mơ tưởng nữ nhân của hần, cái kia nam nhân tốt nhất phải có chuẩn bị xuống địa ngục đi.

“Mới là lạ, anh đừng đã cho tôi nghe không ra ngụ ý của anh.” Nhạc San oán hận trừng mắt hần, thấp giọng thì thầm nói.

“Cô nói cái gì?” hần quay đầu xem nàng.

“Không có gì.” nàng lập tức nhếch miệng, cho hần một cái ngoài cười nhưng trong không cười giả cười. Bùi Danh Cảnh đáy mắt hiện lên một chút hoài nghi, bắt quá chuyện này có thể sau đó lại truy cứu sau, hần trước muốn làm rõ ràng tên muốn xuống địa ngục rốt cuộc là ai mới được.

“Cái kia nguyện ý vì cô đi học nấu đồ ăn là ai?” hần nhìn nàng.

“Đây là việc tư của tôi.”

“Người trong công ty sao? Vẫn là bên ngoài?”

“Quản lí làm chi có ý tốt hỏi thăm như vậy?” nàng hoài nghi hỏi.

“Thủ trưởng tốt chẳng lẽ không nên quan tâm cấp dưới sao?”

“Cám ơn quản lí quan tâm.” nàng đối hần nhe răng trợn mắt cười.

“Cho nên, cô hiện tại cùng cái tên kia đang kết giao? Hần thật sự vì cô đi học nấu cơm? Hần nấu qua cái gì cho cô ăn? Thất phân thực trứng chần nước sôi?” hần lại lần nữa khinh thường trào phúng hỏi, một bên thuần thực làm thịt hun khói.

Hần đem bánh mì đưa vào lò, lại theo trong tủ lạnh lấy ra một quả dưa chuột nhỏ rửa sạch, con dao lưu loát cắt thành miếng nhỏ, trộn gia vị muối đường dấm chua, đảo đều, vừa lúc bánh mì nướng xong, thịt hun khói cũng chín, hần tiếp tục lấy thêm bơ, làm đủ để so sánh bữa sáng chuyên nghiệp bên ngoài bán thịt hun khói, bánh kẹp. Hần động tác liền mạch lưu loát, làm cho Nhạc San nhìn không chuyển mắt, xem thế là đủ rồi, bất tri bất giác, nhưng lại mở miệng trả lời hần vấn đề. “Không có, tôi đối hần không có cảm giác, cho nên cự tuyệt hần. Bất quá hần sau lại thật sự đi học nấu cơm, cũng từng đã làm mời tôi ăn.”

“Ăn ngon sao?”

“Không tốt lắm “

“Hần là ai vậy?”

“Trần Vi Thắng.”

Bùi Danh Cảnh đột nhiên dừng lại động tác, quay đầu xem nàng. “Nghịệp vụ bộ lý Tiểu Trần?”

Chống lại hai mắt hần khó có thể tin, Nhạc San thế này mới ý thức được chính mình nói cái gì.

Thật tốt quá, hần nhất định sẽ không nghĩ xem thường nàng như vậy, bởi vì Tiểu Trần làm việc vụ bộ lý xem như được hoan nghênh. Bất quá lúc trước hần muốn theo đuổi nàng, là hai người đều là người mới, cái gì đều còn không có thông suốt, lúc đó cùng hiện tại là khác nhau a.

Suy nghĩ một chút, kia đều là ba năm trước đây, nàng bây giờ còn lấy ra nữa nói có thể hay không rất ngốc?

Nhưng là có biện pháp nào đâu, trừ bỏ lần đó, nàng căn bản không có cái tình cảm lưu luyến khác mới mẻ có thể khoe ra, aizzz! Đây là nàng thiếu trầm trọng cuộc sống tình yêu.

“Quản lý, kia đều đã muốn là chuyện quá khứ, cũng không thể được không cần bàn lại? Không bằng chúng ta đến nói chuyện quản lý. Nghe nói quản lý không có bạn gái, đây là thật vậy chăng?” lễ thượng vãng lai mới công bằng, hần cũng nên thỏa mãn nàng một chút lòng hiếu kỳ mới được.

“Như thế nào, cô nghĩ muốn tự tiến cử sao?” Bùi Danh Cảnh đem làm tốt bánh kẹp một nửa, để vào bàn .

Nhạc San ngây người một chút, cười gượng hai tiếng, “Làm sao có thể?”

“Vì sao không có khả năng?”

“Bởi vì trào cao không dậy nổi nha.”

Hần có điều chỉ hỏi một câu, “ không thử như thế nào biết kết quả?”

Nhạc San hoài nghi nhìn hần, nghĩ rằng quản lý hần là ở cùng nàng hay nói giỡn đi? Trong công ty có nhiều như vậy nữ nhân thích hần, một cái so với một cái xinh đẹp, một cái so với một cái có khả năng, nàng mấy trọng lượng? Dựa vào cái gì cùng các nữ nhân này cạnh tranh nha? Vẫn là ăn bữa sáng có vẻ thực tế.

“Quản lý, tôi đã đói bụng, bánh kẹp có thể ăn sao?” nàng chờ mong hỏi.

Bùi Danh Cảnh không nói gì.

10. Chương 5:

Thời gian nghỉ trưa, Nhạc San cùng Hiểu Mĩ đến bên ngoài ăn cơm trưa, nàng xem Hiểu Mĩ ngay cả ăn cái gì đều là vô lực, thực không nhìn nổi bộ dáng này, rốt cục nhện không được quan tâm mở miệng hỏi nàng. “Hiểu Mĩ, mấy ngày gần đây cậu tinh thần thoát nhìn không tốt lắm, có phải hay không đã xảy ra chuyện gì?”

“n.” Hiểu Mĩ ngay cả trả lời vấn đề cũng là vô lực.

“Làm sao vậy? Cậu muốn hay không nói ra? Tuy rằng mình không phải thực thông minh, nhưng là cũng có thể hỗ trợ nghĩ biện pháp giải quyết.” nàng ôn nhu khuyên bảo.

“Không có cách nào.” Hiểu Mĩ lắc đầu thở dài.

“Chuyện gì mà không có cách nào?”

“Hết thấy đều đã muốn định thành kết cục, không có cách nào cải biến. Hơn nữa hần nói đây là công tác, hy vọng mình có thể thông cảm, mình còn có thể nói cái gì?” Hiểu Mĩ giọng nói khàn khàn, có chút nghẹn ngào.

“Hiểu Mĩ, thực xin lỗi, mình thật sự nghe không hiểu cậu đang nói cái gì.” Nhạc San áy náy nói. “Cậu nói hần là ai vậy? Bạn trai sao? Hần muốn cậu thông cảm hần cái gì? Công tác bận quá, không có biện pháp hẹn hò với cậu sao?”

“Hần muốn xuất ngoại.”

Nhạc San ngốc sững sờ . “Vì công tác sao?”

Hiểu Mĩ gật gật đầu.

“Muốn đi thật lâu?”

“Nửa năm.”

A, thì ra là thế, khó trách Hiểu Mĩ gần đây tâm tình lạ như vậy, tình cảm bị ngăn trở bởi cự ly xa như vậy xác thực sẽ làm người ta lo lắng, mất đi cảm giác an toàn. Nhưng là nếu là vì công tác, kia cũng là không có biện pháp a.

“Nửa năm rất nhanh sẽ đi qua.” nàng cũng chỉ có thể như vậy an ủi Hiểu Mĩ.

“Mình lo lắng căn bản là không phải thời gian vấn đề, mà là Trương Toa Đình cũng phải đi!”

Trương Toa Đình?

Nhạc San ngây ngẩn cả người, vì nghe nhiều nên thuộc tên đồng sự trong công ty. Trương Toa Đình cũng phải đi ý tứ là bạn trai Hiểu Mĩ là người trong công ty ? Nàng như thế nào chưa từng nghe nàng nói qua?

“Hiểu Mĩ, bạn trai cậu là ai?” nàng nhin không được hỏi.

“Đó là một bí mật.” Hiểu Mĩ trả lời.

“Mình tuyệt đối sẽ không nói với người khác .” nàng thề thốt hướng nàng cam đoan. Hiểu Mĩ do dự, mới mở miệng nói: “Trần Vi Thắng.”

Nhạc San kinh ngạc nói không ra lời. Nàng chưa từng nghĩ tới Hiểu Mĩ cùng Trần Vi Thắng sẽ là một đôi, bởi vì bọn họ ngoại hình tuyệt không xứng đôi, Trần Vi Thắng quá mức nổi bật, mà Hiểu Mĩ lại quá mức bình thường. Nhưng là nàng tin tưởng Hiểu Mĩ sẽ không lấy loại sự tình này hay nói giỡn, cho nên này tin tức thật là rất làm người ta kinh ngạc.

“Các cậu kết giao lâu chưa?”

“Đã hơn một năm.”

Nhạc San nghe vậy lại trợn mắt há hốc mồm. “Cậu giữ bí mật tốt nha”

“Mình không nghĩ bị người ta châm chọc khiêu khích. Cậu biết mình cùng hắn thoát nhìn có điểm không hợp.” Hiểu Mĩ cười khổ.

“Sao lại nói như vậy? nàng nhún mi. “ Xứng hay không không phải là vấn đề, chỉ có yêu hay không yêu mới là vấn đề. Hai người các cậu là thật tâm yêu nhau đi?”

Hiểu Mĩ không chút do dự lập tức gật đầu.

“Một khi đã như vậy, cậu có cái gì phải lo lắng?” nàng không phải không hiểu . “Chuyện Trương Toa Đình thích Trần Vi Thắng, cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng là Trần Vi Thắng lại lựa chọn cậu không phải sao? Hắn sẽ không bởi vì đến nước ngoài mà thay đổi, nếu các cậu là thiết tình yêu nhau.”

“Mình cũng vẫn như vậy đối chính mình nói, nhưng là tâm tình chính là không cách nào đứng dậy nổi.”

Nhạc San không nói gì mà chống đỡ, nàng không có kinh nghiệm luyện ái gì, đối loại này tâm tình thật sự không hiểu biết.

“Đừng nói chuyện của mình nữa, cậu gần đây đã xảy ra cái chuyện tốt gì?” Hiểu Mĩ lắc lắc đầu, bỏ ra tâm sự làm nàng phiền muộn, chấn chỉnh tinh thần hỏi lại nàng.

“Cái gì chuyện tốt? Cậu vì sao như vậy hỏi?” Nhạc San bị hỏi không hiểu ra sao.

“Bởi vì cậu gần đây tâm tình tốt lắm, gương mặt biểu tình sáng lên.” nàng lộ ra tò mò biểu tình hỏi: “ Cậu có phải hay không đang yêu ?”

“Cái gì?” Nhạc San cứng họng nhìn nàng, có chút kinh ngạc, lập tức lại lộ ra biểu tình dở khóc dở cười.

“Cậu đây là linh cảm từ đâu tới đây? Mình muốn cùng ai yêu đương nha?” nàng lắc lắc đầu.

“Không phải sao? Kia cậu tâm tình gần đây vì sao tốt như vậy? Buổi sáng mình còn nghe được cậu hát nha, là mình nghe lầm sao?”

“Vốn nghĩ đến công tác vĩnh viễn làm không xong lại đều làm xong, tâm tình của mình có thể nào không tốt?” Nhạc San cười meo meo nói ra đáp án.

Vài ngày qua, nàng chiều nào cũng đều cùng quản lý về nhà tắm ca, đem công tác ở công ty không kịp làm xong hoàn thành. Loại sự tình này khiến người ta có tâm tình thực tốt a, làm cho nàng có thể nào không tâm tình tốt đến tưởng ngân khê vài lời đâu? Hơn nữa trọng điểm là, trước khi về nhà quản lý, bọn họ sẽ trước đi ăn bữa tối, quản lý luôn là người trả tiền, làm cho nàng giảm đi không ít tiền chi tiêu cho bữa tối nha. Nàng thật là kiếm rất lớn nha!

“Là vì chuyện công tác làm xong này?” Hiểu Mĩ hoài nghi hỏi.

“Đúng rồi, bằng không còn có thể vì chuyện gì?”

Xem nàng bộ dáng hồn nhiên, vẻ mặt không có gì cha đâu, Hiểu Mĩ lắc lắc đầu, thở dài: “Coi như mình không có hỏi.”

Đã muốn thành một loại thói quen.

Nhạc San sẽ ở công ty tắm ca đến bảy giờ, sau đó đáp thang máy đến b3, lại lén lút ngồi trên xe quản lý, trước đi ăn bữa tối, lại đến nhà quản lý tắm ca, đem công tác ở công ty vẫn chưa xong làm xong mới về nhà.

Quản lý nhất định sẽ lái xe đưa nàng về, sáng sớm hôm sau lại đi đón nàng cùng nhau đến công ty đi làm, bởi vì muốn đem văn kiện công ty không thể để nàng mang về trả lại cho nàng.

Hơn nữa buổi sáng quản lý còn có thể thuận tiện làm một phần bữa sáng cho nàng, bởi vì hắn nói chính mình cũng muốn ăn.

Cho nên tóm lại, nàng không chỉ kiếm được thời gian có thể đem công tác làm xong, còn kiếm được bữa tối cùng bữa sáng này tiền hai bữa cơm, thật sự là siêu cấp lucky! Thói quen thành tự nhiên, tự nhiên đến đột nhiên có một ngày, nàng nhưng lại ở trước bảy giờ hôm đó liền đem công tác đều làm xong, cả người không khỏi sững sốt, ngây người, ngốc trụ, sau đó mờ mịt không biết làm sao.

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Nàng hỏi chính mình, nên thu thập này nọ chuẩn bị tan tâm về nhà sao? Nhưng là, nếu quản lý còn giống thường lui tới ở dưới lầu chờ nàng, thật là làm sao bây giờ?

Đứa ngốc, chỉ cần gọi điện thoại nói với hắn hôm nay công tác đều làm xong, không cần lại đến nhà hắn đi tắm ca không phải được rồi?

Nàng như vậy nói cho chính mình, nhưng là trong lòng không biết vì sao chính là cảm thấy là lạ.

Nhưng công tác làm xong là sự thật, nàng không có việc gì làm, còn cứng rắn muốn cùng quản lý về nhà đi?

Nàng mày nhẩn lại trừng mắt nhìn màn hình máy tính đã muốn hoàn thành công tác, cảm giác thực phiền chán, một chút hưng phấn làm xong công tác hoặc cảm giác khoái trá đều không có, chỉ cảm thấy hảo phiền.

Nàng hôm nay công tác hiệu suất sao lại cao như vậy nha? Thật sự là làm người ta tức giận! (Zyn : Đây là một loại bệnh mới J tương tự a)

“Cô phát ngốc cái gì vậy?”

Nhạc San nhanh chóng quay đầu, chỉ thấy quản lý không biết khi nào thì đi vào phía sau nàng. Nàng lập tức từ chỗ ngồi đứng lên, cung kính đối hắn nói: “Quản lý, anh sắp tan tâm? Thỉnh đi thông thả.”

“Nơi này chỉ còn chúng ta, cô diễn cái gì mà diễn? Thu thập các thứ, chuẩn bị đi thôi.” Bùi Danh Cảnh nhú mi nói, kỳ thật rất muốn cười. Trời biết hắn mỗi ngày đều chờ mong tan tâm để cùng nàng có thời gian một mình ở chung, mỗi lần nhìn nàng nghiêm trang, bộ dáng lại ngây ngốc lằng lằng bị hắn đùa giỡn xoay quanh, hắn cũng rất muốn cười.

Bất quá đối với bất tri bất giác của nàng, hắn cũng hết kiên nhẫn a. (Zyn : ta cũng hết kiên nhẫn nha) Nàng rốt cuộc phải chờ tới khi nào thì mới có thể phát hiện hắn lấy việc công làm việc tư cùng dụng tâm khổ sở a? Thật sự là chịu không nổi trì độn của nàng.

“Quản lí, tôi hôm nay..... n, khả năng không cần phiền toái anh.” Nhạc San giãy dựa nhìn hần, do dự mở miệng.

“Có ý tứ gì?” Bùi Danh Cảnh mị mắt hỏi.

“Chính là..... n, công tác của tôi đã làm xong, cho nên hôm nay không cần tăng ca.”

“Ý tứ chính là cô sắp tan tầm? Đi một mình?” hần trầm giọng hỏi lại.

“n.” Nhạc San chần chờ gật đầu. Bằng không đâu? Nàng nếu không có muốn đem tư liệu công ty mang đi ra ngoài, hần cũng không thể vì lo lắng nàng để lộ bí mật mà cùng nàng đồng hành, cùng tan tầm đi?

Cho nên, nàng không phải đi một mình, chẳng lẽ còn muốn da mặt dày kêu quản lí đưa nàng về nhà sao? Tốt nhất lại gọi hần giống trước thuận tiện thỉnh nàng ăn bữa tối, sáng mai lại thuận tiện tới đón nàng đi làm, đương nhiên cũng đừng đã quên thuận tiện bữa sáng mỹ vị. Trong lòng có điểm là lạ, không biết là chuyện gì xảy ra. Nàng cố gắng bỏ ra loại cảm giác này.

“Quản lí,tôi sẽ khó cửa,anh đi trước đi. Lái xe cẩn thận một chút. Ngày mai gặp.” nàng giơ tay đối hần vẫy vẫy nói tái kiến.

Bùi Danh Cảnh mặt không chút thay đổi nhìn nàng, trong chốc lát sau, không nói được một lời xoay người bước đi.

Nhạc San lẳng lẳng nhìn bóng dáng hần hoàn toàn biến mất, còn đứng ở tại chỗ ngẩn người, cũng không biết chính mình là chuyện gì xảy ra.

Thẳng đến khi trên cửa lối vào thủy tinh truyền đến quản lý đồng sự nhắc nhở nàng nên rời đi công ty “khẩu khẩu “ thanh âm, nàng mới đột nhiên phục hồi tinh thần lại, thu thập này nọ tan tầm.

Đáp thang máy, theo bản năng bấm cái nút b3, chờ cửa thang máy mở ra mới phát hiện chính mình đi nhầm tầng trệt.

Một mình ăn bữa tối, thèm ăn không biết vì sao đột nhiên biến mất.

Về nhà , bởi vì thời gian quá sớm, nàng cũng không biết làm cái gì,nghĩ bật tivi xem, ần nửa ngày lại mở không được, mới phát hiện chính mình ấn sai . Trong nhà điều khiển nguồn điện từ xa chốt mở bên phải, quản lí gia bên trái.

Mặc danh kỳ diệu tức giận cùng phiền chán nhất thời nảy lên trong lòng, nàng gọi điện thoại cho Sài Ngê, không có người nghe. Nàng lại gọi điện thoại đến Cần Tâm, kết quả điện thoại là thông, mới nói không quá hai câu nói,điện thoại Cần Tâm hết pin, sau đó liền chặt đứt tuyến. Nàng lại gọi Tiếp Ngọc, nếu này nói cũng không có người tiếp, hoặc là hết pin, nàng sẽ khóc.

“Uy.”

Cám ơn trời đất, Tiếp Ngọc tiếp điện thoại.

“Tiếp Ngọc, làm ơn không cần nói cho mình biết cậu đi động sắp hết pin a.” nàng nhất mở miệng trước hết yêu cầu.

Điện thoại kia đầu Bạch Tiếp Ngọc đang nghe thấy nàng nói vậy, nhin không được cười ra tiếng.

“Cậu đang gọi đến số điện thoại bàn nhà mình, có hay không có pin có cái gì quan hệ sao?” nàng cười hỏi.

Nhạc San khinh sững sốt, cúi đầu nhìn điện thoại trên tay, lại hồi tưởng chính mình vừa rồi bấm 8 số mà, mới nhớ tới chính mình vừa mới rời vì gấp gáp, mà không phải đi động dãy số tám số.

“Thực xin lỗi.” nàng vì chính mình mơ hồ giải thích.

“Lúc này cậu làm sao có thể rảnh gọi điện thoại cho mình, không cần tăng ca sao?” Bạch Tiếp Ngọc hỏi nàng.

“Không cần, hôm nay công tác đều làm xong.”

“Làm xong không phải hẳn là muốn cao hứng sao? Cậu sao lại nói chuyện hữu khí vô lực, có phải hay không đã xảy ra chuyện gì?” nàng miễn cưỡng vấn đề.

“Không có.” Nhạc San thanh âm rầu rĩ.

“Mình không tin. Không đúng sự thật, thanh âm cậu sẽ không như vậy không lực. Đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Tiệp Ngọc gợn gờng dứt khoát nói, các nàng cũng không phải ngày đầu tiên quen biết.

“Thật sự không có, chính là.....” Nhạc San mặt nhăn nhanh mày, phát hiện chính mình căn bản là nói không nên lời cái nguyên cớ ấy.

“Mình cũng không biết, chính là phiền phiền, rầu rĩ, muốn tìm cậu theo giúp mình nói chuyện phiếm mà thôi.” nàng chỉ có thể nói như vậy.

“Hảo a, kia cậu muốn tán gẫu cái gì?” mười năm bằng hữu giao tình không phải không biết, Bạch Tiệp Ngọc quyết định tiến hành theo chất lượng.

“Mình cũng không biết.”

Bạch Tiệp Ngọc ở đầu dây bên kia không tiếng động than nhẹ một tiếng. Nàng không nên hỏi như vậy.

Từ đầu đã vậy rồi, nàng nên đổi cái phương thức khác hỏi nàng.

“Cậu vì sao cảm thấy phiền phiền, rầu rĩ? Loại cảm giác này là từ khi nào thì bắt đầu có?”

“Sauk hi tan tằm” Nhạc San thành thật trả lời.

“Cậu hôm nay mấy giờ tan tằm?” nàng lại hỏi.

“7 giờ.”

“Mình là chỉ thời gian từ trong nhà Bùi quản lí tan tằm a. ” lần trước các nàng nói chuyện điện thoại, Nhạc San vui vẻ cùng nàng nói nàng gặp được một người tốt, nghĩ biện pháp cho nàng tăng ca, còn có thể nấu cơm, sẵn sọc, thẳng đem đổi phương ca ngợi tận trời. Khi đó nàng càng nghe càng cảm thấy tên này có ý tứ gì, bất quá Nhạc San lại cười nàng suy nghĩ nhiều , bởi vì Bùi quản lí của nàng điều kiện hảo đến không được, thích hẳn, nữ nhân điều kiện so với nàng hảo một trăm lần đại khái có một ngàn cái, cho nên hẳn không có khả năng đổi nàng có hứng thú.

Nếu Nhạc San nói như vậy, nàng cũng không muốn cùng nàng tranh cãi, chính là lẳng yên xem chuyện hay a.

Xem ra, sự tình giống như bắt đầu có biến hóa.

“Hôm nay mình không đi đến nhà quản lí.” điện thoại đầu kia tạm dừng một hồi lâu, mới truyền đến thanh âm trả lời so với trước buồn gấp một trăm lần .

Xem ra nàng giống như tìm được vấn đề mấu chốt , Tiệp Ngọc nghĩ.

“Vì sao không đi?” nàng tiếp tục hỏi.

“Công tác đều làm xong, muốn đi làm cái gì?” Nhạc San buồn buồn trả lời .

“Đây là Bùi quản lí nói?”

“Không phải, hẳn cái gì cũng chưa nói, bước đi.” càng buồn.

“Hắn không có khen ngợi cậu công tác năng lực có tiến bộ, càng lúc càng hiệu suất ư?” nếu biết vấn đề ở đâu ra, Bạch Tiệp Ngọc nhất thời có tâm tình hay nói giỡn.

“Không có.”

“Cho nên, cậu buồn là vì hắn không có khen ngợi sao?”

“Không phải.” Nhạc San không chút do dự trả lời, trong giọng nói còn có điểm phiền chán.

“Đó là bởi vì hắn không phát hiện cậu có tiến bộ sao?”

Nhạc San mân cánh môi, không nghĩ nói chuyện.

“Cũng không phải.” Bạch Tiệp Ngọc thay nàng trả lời, sau đó hỏi tiếp: “Đó là vì sao đâu?”

“Mình không biết.” tạm dừng trong chốc lát, nàng mới buồn thanh trả lời.

Bạch Tiệp Ngọc cũng học nàng tạm dừng trong chốc lát, mới hoãn thanh hỏi: “Là thật không biết, vẫn là biết, chính là không nghĩ thừa nhận, trốn tránh không dám nhìn thẳng vào nó đâu?”

Nhạc San đột nhiên cứng lại rồi thân thể.”Mình nghe không hiểu cậu đang nói cái gì.” (Zyn : giả nai a)

“Muốn mình nói thẳng sao?” Bạch Tiệp Ngọc thẳng hỏi.

Nàng trầm mặc không nói.

“Cậu thích hẳn”

“Không cần!” Nhạc San kinh hoảng kêu to, “Không cần nói ra, Tiệp Ngọc.”nàng cầu xin nói. Nếu nói ra, nàng về sau còn có biện pháp giống như bây giờ tự nhiên đối mặt quản lí, cùng quản lí ở chung sao? Không thể nói, chỉ cần không nói, nàng là có thể làm bộ như không, làm bộ hẳn chính là thủ trưởng của nàng, mà nàng là cấp dưới hẳn, sau đó bọn họ tiếp tục trong hình thức ở chung lúc đó bình an vô sự.

“Cậu đang sợ cái gì, Nhạc San?” bạn tốt ôn nhu hỏi nàng.

Nhạc San muốn nói nàng không biết, nhưng là kỳ thật nàng biết, Tiệp Ngọc cũng biết nàng đang sợ cái gì, bởi vì nàng, Tiệp Ngọc, Sài Nghê cùng Cần Tâm bốn người là cùng nhau kết giao, cùng nhau vượt qua kì nhân sinh hắc ám của các nàng.

Thật lâu trước kia các nàng vẫn là học sinh, nàng từng thích một người, nàng thực cố gắng, thực cố gắng cố lấy dũng khí hướng đối phương thông báo, kết quả lại rước về nhục nhã.

Đối phương là xem ở thành tích của nàng hảo mới đáp ứng cùng nàng kết giao, không nghĩ tới lại phát hiện thành tích của nàng là khổ sở mà thành, trên thực tế so với bất luận kẻ nào đều phải chăm chỉ gấp bội, lập tức đưa ra lời chia tay. Sau liền thường có người ở sau lưng nàng chỉ trích, còn có người cố ý khi lão sư vừa dạy xong tới hỏi nàng vấn đề, sau đó nàng đáp không được, trào phúng bỏ lại một câu tiền tam danh, bất quá trong lời nói như thể linh tinh, làm cho nàng thực bị thương.

“Chúng ta đều đã không giống như xưa, Nhạc San.” điện thoại kia đầu Bạch Tiệp Ngọc ôn nhu khuyên nàng.

“Trở nên không như vậy chỉ có các cậu, còn mình là không thông minh giống nhau, phản ứng so với người khác chậm nửa nhịp, không được hoan nghênh.” Nhạc San ngăn chặn không được tâm tình chua xót. Bề ngoài là có thể thay đổi, nhưng chỉ số thông minh thấp cũng là trời sinh, thay đổi không được.

“Cậu còn nói như vậy, mình sẽ tức giận.” Bạch Tiệp Ngọc trầm giọng nói, nàng phi thường không thích Nhạc San như vậy xem nhẹ chính mình. “Ý nghĩ người thông minh liền rất giỏi sao? Nếu chỉ biết làm xằng làm bậy, kia còn không phải là không bằng một cái biển chết. Một cái làm đến nơi đến chốn, chịu khổ nhọc bình thường. Huống hồ cậu hiện tại rất cuộc có chỗ nào so ra kém người khác?Cậu lại tự coi nhẹ mình, mình về sau cũng không để ý cậu nữa!”

“Thực xin lỗi.” nàng nhanh chóng giải thích, không nghĩ chọc bạn tốt tức giận.

“Không nên khinh chính mình, Nhạc San.” Bạch Tiệp Ngọc lời nói thâm thía nói.”Cậu có rất nhiều ưu điểm người khác so ra kém hơn a, tỷ như có kiên nhẫn, nghị lực, thiện lương, không cùng người so đo, so với này ỷ vào chính mình thông minh liền chiếm tiện nghi người ta, không nhân hạ đánh hổ, xu nịnh mã thí nhân tốt hơn một trăm ngàn lần.Cậu không phải nói trên thế giới này không còn có người so với chúng ta càng hiểu biết cậu sao? Một khi đã như vậy,cậu nên tin tưởng mình. Cậu tuyệt đối sẽ không so với người khác kém, cậu phải tin tưởng chính mình, hiểu không?”

“n.”Nhạc San lên tiếng trả lời.

“n là cái gì ý tứ?”

“Mình sẽ không so với người khác kém.”

“Tốt lắm. Ngày mai cậu liền cùng Bùi quản lý thông báo, nói cậu thích hấn.”

“Cái gì?!” Nhạc San kinh hách sanh mắt kêu lên:”Mình không có!”

“Cậu dám nói cậu không có tương tư hấn?Cậu dám thề sao?” Bạch Tiệp Ngọc đánh gãy lời của nàng.

Nhạc San nói không nên lời, nàng biết chính mình không có biện pháp thề với trời.

Nàng thích quản lý, đó là một bí mật không thể nói, ngay cả chính nàng cũng không thừa nhận, kết quả Tiệp Ngọc lại bắt nó đi ra.

Tựa như đập nước bị vỡ, miệng cống bật mở, ngựa chạy nước đại,nàng thực áp lực, che dấu toàn bộ trút xuống đi ra, rốt cuộc là ra không được, vào cũng không được.

“Tiệp Ngọc,mình muốn ngắt điện thoại, tái kiến a.” Nhạc San trốn tránh , vội vàng đem điện thoại cắt đứt, giống như làm như vậy có thể áp chế tình cảm này làm nàng chân tay luống cuống bối rối. Nhưng làm sao có thể?

Nàng thích quản lý.

Nhưng là nàng không thể thích hấn nha.

Nếu nàng không nghĩ tự rước lấy nhục, nếu nàng không nghĩ trở thành trò cười trong miệng người khác, nếu nàng không nghĩ mất đi cuộc sống yên ổn hiện tại, nếu nàng không nghĩ có thể mất đi cùng quản lý giống bằng hữu, cơ hội cùng đồng sự tự nhiên ở chung, nàng tuyệt đối không thể thích hấn, cũng không thể cho hấn biết nàng thích hấn!

“Linh.....” điện thoại vừa bị cắt đứt lập tức lại vang lên, không cần nghĩ nàng cũng biết nhất định là Tiệp Ngọc gọi tới, nàng không dám tiếp. Bởi vì nếu Tiệp Ngọc biết ý tưởng hiện tại của nàng, nàng nhất định sẽ bị mắng.

Tiệp Ngọc nguyên bản cũng rất thông minh, hơn nữa nàng bây giờ đã gây đi rất nhiều, hoàn toàn thoát ly “nữ phi thường” tên hiệu sau là nữ phi hùng, lại tự tin tràn đầy,rất được hoan nghênh. Cùng nàng diện mạo bình thường, ý nghĩ cũng không thông minh hoàn toàn bất đồng, không có khả năng nhất gan lại tâm tình bất lực phức tạp như nàng, cho dù các nàng hiểu biết là giống nhau a.

Điện thoại tiếng chuông vang một hồi lâu mới chấm dứt.

Nàng biết bên kia đầu điện thoại Tiệp Ngọc nhất định tức điên rồi, lần tới khi liên lạc hoặc gặp mặt, nàng nhất định sẽ bị Tiệp Ngọc mắng đến thối đầu, nhưng nàng đã có chuẩn bị tâm lý, tuyệt không cần phiền não đến nó.

Nhưng là ngày mai nên làm cái gì bây giờ? Nhạc San tâm hoảng ý loạn.

Bởi Tiệp Ngọc vạch trần nàng coi thường chính mình,vạch trần ý đồ che dấu bí mật, nàng không biết chính mình còn có hay không cách nào tiếp tục đối mặt quản lý như trước đây, tự tại cùng hấn ở chung.

Nếu bị quản lý phát hiện nàng “Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga” , hấn còn có thể giống như trước đối đãi với nàng sao?

Tóm lại,nàng cảm thấy quản lý đối tốt với mình, là vì nàng cùng nữ nhân khác bất đồng, cũng không có mơ mộng tới hấn. Nếu cho hấn biết nàng kỳ thật cũng cùng nữ nhân khác giống như vậy, hấn về sau còn có thể liếc nhìn nàng một cái,cho nàng đến nhà hấn tặng ca, cùng nàng tan tâm, cùng nhau ăn bữa tối, lại thuận tiện giúp nàng làm bữa sáng sao?

“Sẽ không.”

Nước mắt đi theo hai chữ này tuôn ra, sau đó từng giọt từng giọt trong hốc mắt rơi xuống.

Nhạc San hoàn toàn khắc chế không được nước mắt chính mình, cũng áp lực không được dục vọng gào khóc, đột nhiên lên tiếng khóc rống lên.

“ô ô..... Ô.....”

Nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng sau này rốt cuộc nên như thế nào đối mặt quản lý?

Ồ ô ô..... Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Ô ô.....

11. Chương 6.1

Đó là một loại thói quen không tự chủ được, Bùi Danh Cảnh mỗi lần đi ra văn phòng, đều nhìn về phía chỗ ngồi người nào đó, chỉ cần thấy nàng, cho dù là bóng dáng cũng tốt, sẽ làm cho hắn có loại thỏa mãn nói không nên lời. Hôm nay hắn rất tức giận, chính xác mà nói là từ sau tan tầm ngày hôm qua hắn đã rất tức giận, nhưng lại là bị cái nữ nhân phản ứng trì hoãn kia làm cho tức giận, cho nên hôm nay hắn tuyệt không muốn nhìn đến nàng.

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng sớm thành thói quen tự nhiên cũng không phải nói không là không được.

Mỗi lần đi ra văn phòng, hắn vẫn là sẽ không tự giác giương mắt nhìn về phía phương vị kia, sau đó lần đầu tiên không thấy được nàng, lần thứ hai cũng không thấy được nàng, lần thứ ba, lần thứ tư, ở lần thứ năm vẫn là không thấy được nàng, hắn rốt cục cảm thấy lạ.

“Nhạc San đâu?” hắn mở miệng hỏi trong văn phòng nhân.

“Cô ấy hôm nay xin phép nha, quản lí.”

“Xin phép? Vì chuyện gì xin phép?” hắn tức nhanh mày, ngữ khí lạnh lùng.

“Tôi không rõ lắm, có lẽ Hiểu Mĩ sẽ biết.” Gặp thủ trưởng như vậy, thuộc hạ có chút sợ hãi.

“Kêu Lâm Hiểu Mĩ đến văn phòng tôi một chuyến.” hắn hạ lệnh nói, liền xoay người đi trở về văn phòng.

Nghe nói hôm nay tâm tình quản lí không tốt lắm lại muốn tìm nàng, Hiểu Mĩ hai tay tạo thành chữ thập, cầu thần phù hộ trong chốc lát, thế này mới nơm nớp lo sợ tiêu sái tiến vào.

“Quản lí, anh tìm tôi?” nàng đứng ở trước bàn công tác của quản lí, thật cẩn thận hỏi.

“Nghe nói Nhạc San hôm nay xin phép, cô biết là cái nguyên nhân gì không?” Bùi Danh Cảnh đầu cũng không nâng hỏi, đồng thời bắt tay vào phê duyệt làm biên công văn.

“Cô ấy gọi điện thoại nói thân thể không thoải mái, cho nên xin phép một ngày.” Hiểu Mĩ nhẹ giọng trả lời.

“Cô ấy không nói làm sao không thoải mái?”

“Không có.”

“Cô không hỏi sao?” Bùi Danh Cảnh ngẩng đầu nhìn nàng, biểu tình nghiêm khắc làm cho nàng ngăn chặn không được lui về phía sau từng bước.

“Tôi, tôi có hỏi, nhưng cô ấy cũng không nói gì, quản lí.” nàng không khỏi co rúm lại.

Bùi Danh Cảnh vẽ mặt ác liệt trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên hỏi: “Thành cần này hộ khách là cô phụ trách đi?”

“A? Là.” Hiểu Mĩ có điếm theo không kịp quản lí tốc độ đổi đề tài, ngay người một chút, mới vội vàng gật đầu trả lời.

“Tôi muốn cô sửa sang lại đơn đặt hàng, số liệu này, tôi muốn là minh tan vỡ (cái này...cái này ... ta không hiểu a * xấu hổ *), ngày giao dịch, tên sản phẩm, đơn giá, số lượng, bao gồm tặng phẩm minh tan vỡ lượng cũng muốn. Cô cần thời gian bao lâu? Ngày mai trước tan tầm có thể cho tôi sao?”

“Tôi sẽ cố gắng.” Hiểu Mĩ gật đầu.

“Mặt khác, cô biết nghiệp đại, hoa tường hòa minh quá mức đi là ai phụ trách hộ khách?” (Cái này chắc toàn từ chuyên môn a * híc híc *)

“Nghiệp đại vẫn đều là phó lý hộ khách, hoa tường hòa minh quá mức đi là Trần quản lí hộ khách, hiện tại tắc phân biệt từ Tiểu Trần cùng tương đương tuần phụ trách.”

“Kia ba cái hộ khách đơn đặt hàng minh tan vỡ là do ai phụ trách sửa sang lại?”

“Hắn là Tổng Ưc Trần, nàng xem như quản lí ta là nói Trần quản lí cùng phó lý ngự dụng trợ lý.” Hiểu Mĩ nhanh chóng sửa miệng. “Trần quản lí cùng phó lý hộ khách đều là từ nàng phụ trách sửa sang lại, cùng với liên lạc.”

“Tổng Ưc Trần sao?” Bùi Danh Cảnh nếu có chút dăm chiêu.

Hiểu Mĩ khó hiểu nhìn hắn, không biết quản lí hỏi nàng này để làm gì. “Cô sau khi rời khỏi đây, kêu Tổng Ưc Trần sửa sang lại tư liệu hoa tường cho tôi. Cùng giống cô, tôi muốn là mình tan vỡ theo, cô cùng nàng thuyết minh một chút.” hắn công đạo.

“Hảo.”

“Cám ơn, cô có thể đi ra ngoài.”

Hiểu Mĩ sau khi rời khỏi đây, Bùi Danh Cảnh cầm lấy bút nghĩ tiếp tục làm công việc, xuất hiện ở trong óc hắn là hình ảnh nữ nhân ngọc kia một mình bệnh nằm ở nhà.

Nàng rốt cuộc đang làm cái quỷ gì, ngày hôm qua thời điểm tan tầm không phải hoàn hảo tốt sao? Như thế nào mới cách một buổi tối liền bệnh đến phải xin phép? Nàng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Vốn hắn còn bị nàng khiến cho tức giận đến tưởng cho nàng chút giáo huấn, mười ngày nửa tháng không để ý tới nàng, tình hình hiện tại này dạy hắn như thế nào còn ngoan cố mặc kệ nàng?

Quên đi, nên biết rằng nàng trì độn, nếu hắn không để ý tới nàng, người chịu tra tấn cũng chỉ có hắn mà thôi, bởi vì nàng vô cùng có khả năng trì độn đến từ đầu đến cuối đều không biết gì hết, căn bản là không rõ ràng lắm đã xảy ra chuyện gì.

Thôi thôi thôi, yêu một nữ nhân như vậy, hắn trừ bỏ chấp nhận còn có thể như thế nào?

Quên đi. Ai.

12. Chương 6.2

Bụng thật đói, trong nhà có duy nhất gói mì ăn liền, đã bị nàng ăn buổi trưa rồi. Nhạc San bắt đắc dĩ, đành phải thay đồ ngủ, ra ngoài kiếm ăn đi.

Nàng vốn không phải nội trợ giỏi, trước kia luôn có thói quen ở nhà chuẩn bị một đồng hồ ăn sẵn, tỷ như kẹo, bánh bích quy, mì ăn liền linh tinh gì đó, bởi vì nếu không có những thứ dự trữ này, nàng sợ chính mình chứng lâm bệnh càng tăng, thật sự sẽ đối chết.

Nhưng là rốt cuộc là nàng bắt đầu từ khi nào thì quên nha, không hề mua mấy thứ đồ này?

Bùi quản lí.

Từ lúc bắt đầu đến nhà hắn tăng ca, hắn sẽ đưa nàng đi ăn bữa tối cùng bữa sáng, có đôi khi đưa nàng trở về còn có thể mời nàng ăn khuya, nàng liền đã quên đối bụng là cái tư vị gì rồi.

Rất khổ sở, nàng thật sự rất khổ sở, nghĩ về sau khả năng không bao giờ nữa có thể cùng quản lí giống trước ở chung, nàng đã muốn khóc. Chính là nàng không hiểu nàng tránh ở trong nhà khóc cả một ngày, vì sao còn khóc không đủ đâu? Thật sự là chán ghét.

Cúi đầu không cho người khác thấy nàng đỏ bừng hai mắt, nàng nhanh chóng xuyên qua lầu một đại sảnh, đi ra tiểu khu sau cửa lớn hướng quẹo phải, có cửa hàng tiện lợi, cũng có mấy quán ăn vặt.

“Cô muốn đi đâu?”

Thình lình xảy ra tiếng nói quen thuộc Nhạc San, nàng hoài nghi ngẩng đầu, sau đó cả người bị kinh ngạc.

“Quản lí?” nàng không thể tin được hắn nhưng lại xuất hiện ở trước mắt nàng.

“Tôi bộ dạng thực dọa người sao? Ánh mắt trừng lớn như vậy làm cái gì? Trở về.” hắn dùng cằm chỉ vào phương hướng phía sau nàng, trầm giọng ra lệnh.

Nhạc San vẫn như cũ ngơ ngác nhìn hấn, nàng như thế nào đều không nghĩ hấn thế này đến. Hấn là đến xem nàng sao? Bởi vì nàng hôm nay không đi làm?

“Quản lí ”

“Về nhà nói sau.” hấn đánh gãy lời nàng. Nghe thanh âm của nàng khàn khàn như vậy, khẳng định là bị cảm, này thật ngu ngốc!

“Về nhà ai?” (*nháy nháy* ,về nhà ai a)

“Cô nghĩ về nhà ai? Cô phát sốt đem đầu cháy hỏng sao?” hấn mày nhăn lại, đặt tay trên trán nàng, xem xét nhiệt độ cơ thể của nàng. Hoàn hảo, không có phát sốt. Hành động này làm cho Nhạc San không tự chủ được đỏ mặt, nàng thẹn thùng lui sau từng bước, tránh đi hấn đụng chạm có chút nóng rực.

Bùi Danh Cảnh ánh mắt trầm xuống, môi mím lại, lộ ra biểu tình không hồn giận.

“Đi.” hấn ra lệnh.

“Đi đâu?” nàng còn tại ngẩn người.

“Nhà cô. Chẳng lẽ là nhà của tôi sao?” hấn trào phúng tròng nàng.

“Nha.” Nhạc San ngoan ngoãn xoay người trở về, đi vài bước, mới bỗng nhiên nhớ tới chính mình mục đích ra ngoài, liền dừng lại cước bộ.

“Làm gì?” hấn không hồn giận hỏi.

“Tôi nghĩ đi mua này nọ, trong nhà cái gì ăn đều không có.” Tạm thời nói vấn đề nàng đã đói bụng,thực ra ngay cả đồ uống mời khách uống đều không có.

“Cô không nhìn sao” hấn tức giận nói.

“A?” nàng không rõ cho nên chính là ngơ ngác nhìn hấn.

“Trên tay tôi không có gì sao” hấn trực tiếp nhắc nhở.

Nhạc San ánh mắt theo hấn dời xuống tay hấn, thế này mới phát hiện trên tay hấn là một cái túi mới mua, bên trong đây này nọ.

“Ăn?” nàng hỏi với đầy cõi lòng hy vọng.

“Uy ngu ngốc.” hấn lạnh lùng trả lời.

Nhạc San không nói gì mà chống đỡ, chỉ có thể chậm chạp tiếp tục đi phía trước đi, sau đó dẫn hấn xuyên qua đại sảnh, đi vào thang máy, thang máy dần lên cao đến trước cửa nhà nàng, lại dùng cái chìa khóa mở cửa,mời hấn vào nhà.

“Có gặp bác sĩ chưa?” Bùi Danh Cảnh đưa tay đặt các gối to ở trên bàn trà, quay đầu hỏi nàng.

Nhạc San theo trực giác lắc lắc đầu. Nàng không có chuyện gì sao lại gặp bác sĩ?

“Cô không phải nói là không thoải mái sao? Không thoải mái vì sao không đi bác sĩ?” hấn sắc mặt trầm xuống, tức giận hỏi.

“Không thoải mái?” nàng ngẩn người, khó hiểu nói: “Tôi không hề nói không thoải mái nha.”

“Không hề không thoải mái? Cho nên cô hôm nay không đi làm, là muốn nghỉ bao lâu?” Bùi Danh Cảnh hai mắt mị mị nguy hiểm,nhìn chằm chằm nàng thông thả nói.

Nhạc San im lặng, đột nhiên trở nên có chút không biết làm sao. “Này..... Tôi.....”

“Tôi cái gì? Không có việc gì vì sao không đi làm? Vì sao muốn gạt người ta nói cô thân thể không thoải mái? Còn có cặp ánh mắt kia lại vừa đỏ vừa trũng, là chuyện gì xảy ra, cô là tránh ở trong nhà khóc sao?”

Nàng dùng sức lắc đầu, cũng không dám chống lại hai mắt lợi hại của hấn.

“Vì sao khóc?” ánh mắt hần sắc bén nhìn chăm chăm nàng trầm giọng hỏi, hoàn toàn không để ý nàng lắc đầu phủ nhận.

“Tôi đói bụng, quản lí.” Nhạc San căn bản không biết nên như thế nào trả lời, chỉ có thể thấp giọng cầu xin, nói sang chuyện khác.

“Không trả lời sẽ không ăn.”

Cái gì? Nàng ngăn chặn không được ngẩng đầu nhìn hần. Không nghĩ tới hần ngoan cố như vậy, mua này nọ đến, cũng không cho nàng ăn, thế thì mua làm cái gì?

“Nhanh chút trả lời.” hần quát.

“Không thể ăn trước sao? Tôi bụng thật sự rất đói bụng, hôm nay chỉ ăn một tô mì ăn liền mà thôi.” nàng cầu xin, Bùi Danh Cảnh nghe xong tức giận đến muốn đem nàng đánh đòn.

Cả một ngày từ sáng đến tối, nàng thế nhưng chỉ ăn một tô mì ăn liền?

“Cô muốn sau khi chết trở thành xác ướp sao?” hần càng nghĩ càng tức, lại không thể kiên trì muốn nàng trước trả lời vấn đề, đem túi đồ ăn đem ra.

Bên trong có một cặp lồng cháo, là muốn cho bệnh nhân ăn. Còn có mì xào thập cẩm cùng một chén cống hoàn canh, là cho hần ăn.

() Mì thập cẩm Trung Quốc

() Thịt viên cống hoàn

Mặt khác còn có một ly cà phê lạnh, cũng là của hần. Thấy hần phân phối đồ ăn cho bữa tối, Nhạc San nhìn chính mình, rồi nhìn lại hần, đột nhiên cảm thấy ai oán. “Tôi không có đồ uống, cũng không có canh a” nàng nói.

“Bệnh nhân ăn cháo.”

Nàng khóc không ra nước mắt. Vấn đề là, nàng không phải bệnh nhân nha. Nhưng là nàng biết nếu nói thật, khả năng chính là sẽ bị chỉnh, cho nên quên đi, có cái ăn so với không có còn tốt hơn, nàng phải biết chừa nha.

Hàm chứa nước mắt ai oán, nàng ăn phần cháo của mình, lại theo dõi hần ăn bát mì xào cùng canh cống hoàn, nhìn không chuyển mắt, làm cho Bùi Danh Cảnh vừa bực mình vừa buồn cười lo lắng nàng giấy tiếp theo sẽ đem cháo đút vào lỗ mũi đi.

“Cầm.” rốt cuộc chịu không nổi, hần ăn một nửa mì xào sau đó đẩy đến trước mặt nàng.

Nàng giương mắt nhìn hần, vẻ mặt “yêu quý giả tế lý” biểu tình, không dám vọng động.

“Không cần?” hần nhú mày, làm bộ muốn đem bát mì kia cầm lại.

“Muốn!” nàng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai cầm vội, sau đó tựa như sợ hần đổi ý, lập tức cúi đầu ăn một miếng thật to.

Hảo hảo ăn nha. Trên mặt của nàng viết rõ biểu tình thỏa mãn.

Bùi Danh Cảnh chỉ cảm thấy buồn cười. Phân biệt nhiều như vậy sao? Mua cho nàng cháo thực khó ăn như vậy sao? Hần tò mò lấy tô cháo của nàng ăn thử, dù sao xem bộ dáng của nàng, mì xào là không có khả năng còn thừa hần. Hần cúi đầu ăn cháo, vị không tệ lắm, cũng không khó ăn, nàng có cái gì không vừa lòng?

Xem nàng ăn mì xào ngon miệng, hần đem cống hoàn canh còn lại cũng giao cho nàng, chính mình tiếp tục ăn cháo.

Thấy cống hoàn canh bị đẩy lên trước mặt nàng, Nhạc San đột nhiên ngẩng đầu nhìn hần, sao biết nhưng lại thấy hần ăn cháo của nàng, còn dùng thìa mà nàng đã dùng qua (a, hôn gián tiếp a * chớp chớp *). Cứ như vậy, hần không phải là sẽ ăn nước miếng của nàng sao? (ặc ặc)

13. Chương 6.3

Nàng ngơ ngác nhìn hấn.

“Còn ngồi đó? Không mau ăn đi.” hấn thúc giục nàng.

Nhạc San gật gật đầu, giơ lên chiếc đũa gấp mì xào đưa vào miệng, nhưng hai mắt lại vẫn như cũ theo dõi hấn, không có biện pháp dời tầm mắt.

Hấn chẳng lẽ một chút cũng không để ý ăn nước miếng của nàng sao? Còn có, hấn vì sao muốn đem mì xào cùng cống hoàn canh cho nàng ăn, chính mình ăn cháo không hương vị?

Là vì hấn muốn ăn sao? Vẫn là bởi vì hấn đem mì xào cho nàng, chính mình đành phải ăn cháo? Vấn đề là, hấn căn bản là không cần đem mì xào cùng cống hoàn canh đưa cho nàng nha, hấn vì sao đối nàng tốt như vậy?

Nàng nghĩ đến một cái khả năng, cũng không dám mơ ước sẽ là thật sự, chỉ dám vụng trộm hy vọng mà thôi.

“Cô rốt cuộc đang nhìn cái gì?” Bùi Danh Cảnh nhìn không được hỏi. “Không cần nói cho tôi biết này bát cháo là của cô, muốn tôi trả lại nha.”

Nhạc San nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, lắc lắc đầu, biểu tình muốn nói lại thôi.

Quản lí, anh vì sao sẽ tìm đến tôi? Vì sao mua những thứ này cho tôi ăn? Vì sao biết tôi có vẻ muốn ăn mì xào, liền đem mì xào cho tôi ăn? Vì sao? Vì sao? Anh là không phải có một chút thích tôi chứ? Tôi cũng không thể được nghĩ như vậy?

“Vẫn là cô ngay cả cà phê của tôi cũng muốn?” hấn lại hỏi.

“Không phải.” nàng xấu hổ ảo não phủ nhận.

“Kia cô làm chi lộ ra vẻ mặt biểu tình chờ đợi lại muốn muốn?”

Nhạc San sững sốt, không tự chủ được sờ sờ mặt mình.

Nàng thật sự lộ ra biểu tình như vậy? Rõ ràng như vậy sao? Cho nên nàng hôm nay mới xin phép, không nghĩ đối mặt hấn, bởi vì nàng hoàn toàn sẽ không che dấu nổi tâm tình của mình.

Vốn nàng còn muốn lợi dụng hôm nay cùng hai ngày tới được nghỉ sẽ sửa sang lại cảm xúc chính mình, như thế nào cũng không nghĩ tới hấn hội đột nhiên chạy tới tìm nàng, khó trách Tiệp Ngọc sẽ nói hấn có ý tứ nha.

Nhưng là này cũng chỉ là đoán, nàng không thể chỉ đoán liền lớn mật hướng hấn thông báo tâm ý chính mình đi? Nàng hiện tại rốt cuộc nên xử lý tình ý đối với hấn như thế nào đây? Nhạc San cúi đầu, thực không biết vị mì xào vừa ăn vừa nghĩ này, vẫn là không tìm được đáp án vấn đề a.

“Ăn xong có thể trả lời vấn đề của tôi đi? Cô không có không hề thoải mái, vì sao muốn xin nghỉ?” Nhạc San buông đũa trúc trên tay còn không đến một phút đồng hồ, liền nghe thấy Bùi Danh Cảnh mở miệng hỏi nàng, hại nàng nghĩ muốn lại lần nữa cầm lấy chiếc đũa tiếp tục ăn vĩnh viễn sánh cùng thiên địa. Đáng tiếc mặc kệ là mì xào, cống hoàn canh, hay cháo đều đã muốn trở thành hư không, chỉ còn lại có cà phê là hấn còn không có uống hoàn.

“Chờ một chút, tôi trước dọn mặt bàn một chút.” nàng áy náy đứng dậy nói, quyết định có thể bỏ qua liền bỏ qua.

Nhưng là thu dọn cái bàn bao nhiêu thời gian? Năm phút đồng hồ đã là dư thừa, càng miễn bàn hấn còn chủ động hỗ trợ thu dọn, cuối cùng thậm chí đem tất cả cho vào bao rác, cũng là để tại nơi này, không cho nàng có cơ hội đến phòng bếp, bỏ vào thùng đựng rác, xem thấu chiến thuật chiến thuật kéo dài của nàng.

“Trả lời vấn đề tôi hỏi cô.” hấn ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm nàng.

Nhạc San nghe vậy, khóc không ra nước mắt. Hắn muốn nàng trả lời như thế nào đây? Nói nàng bởi vì bị người khác vạch trần bí mật nàng thương hắn, sợ tới mức không biết làm sao, không thể giống như bình thường đối mặt hắn, cho nên đành phải xin phép tránh ở trong nhà sao?

“Quản lý vì sao lại đến đây?” suy nghĩ trong chốc lát, nàng quyết định chưa trả lời mà hỏi. Nàng muốn biết hắn là vì lý do gì mà mang theo bữa tối tìm đến nàng.

“Đi ngang qua.”

“Đây là cái gì đáp án?” nàng thốt ra.

“Ngay cả cháo đều mua, cô cảm thấy là đi ngang qua thật sao?” hắn tức giận hỏi lại. “Thật sự là cái ngu ngốc.”

“Quản lý!” lại mắng nàng là ngu ngốc. “Tôi không phải ngu ngốc.” nàng nghiêm túc thanh minh.

“Không phải ngu ngốc vì sao lại hỏi như vậy? Nhanh chút trả lời tôi đi.”

“Không cần, anh trả lời vấn đề tôi hỏi trước đã.” nàng lấy thêm can đảm cự tuyệt, quyết tâm làm rõ cái nàng muốn biết trước, nếu không nàng sẽ không trả lời hắn.

“Thế cô nghĩ là vì sao?” Bùi Danh Cảnh có chút dăm chiêu nhìn nàng trong chốc lát, hỏi lại nàng.

“Tôi?”

“Đúng” hắn nhìn nàng không chuyển mắt. “Cô cảm thấy vì sao tôi sẽ đến?”

“Đến thăm bệnh?”

“Thật thông minh.” hắn trào phúng.

“Anh nói chuyện không cần trào phúng như vậy.” nàng tức giận. “Quản lý tới nơi này là muốn đến thăm chọc tôi sao?”

“Không phải. Tôi là muốn làm rõ ràng cô rốt cuộc sinh bệnh gì nặng, cần xin phép một ngày.” Hắn vẫn như cũ mang theo khinh thường trào phúng.

“Vậy anh có thể gọi điện thoại tới hỏi là được, không cần phải đi một chuyến như thế này, còn thay tôi mua bữa tối.” nàng nói ra chỗ không hợp lý.

“Nguyên lai cô cũng biết, không quá ngốc nha”

Nhạc San ần nhẩn tức giận, cảm giác hắn tới đây tựa hồ là vì chọc nàng tức giận. Nàng hít sâu một hơi, quyết định không hề quanh co lòng vòng.

“Quản lý, anh vì sao sẽ đối tốt với tôi như vậy?” nàng đi thẳng vào vấn đề trực tiếp hỏi.

“Nguyên lai ngu ngốc cũng có thể cảm giác được người khác đối nàng tốt nhất, thật sự là thật đáng mừng.” hắn nhìn nàng hừ giọng nói.

“Quản lý!” Nhạc San tức giận. Hắn vì sao luôn không nói được lời nào hay, luôn nói nàng ngu ngốc ngu ngốc nha?

Nhưng là, hắn vừa rồi có phải hay không gián tiếp thừa nhận hắn đối nàng tốt? Tuy rằng đây là chuyện nàng sớm biết, nhưng nàng cũng không rõ ràng ý tứ của hắn, hắn đối với nàng đúng là tốt, vẫn là bình thường, hay là là lễ phép, là điều xã giao đương nhiên?

“Quản lý, anh.....” có phải hay không có điểm thích tôi? Ai, nàng vẫn là hỏi không ra câu.

“Tôi cái gì? Không cần nói một nửa.” hắn trừng mắt mắt.

“Anh..... anh.....” nàng đột nhiên nhắm mắt lại, bất cứ giá nào cũng nói: “Anh là không phải có điểm thích tôi chứ.”

Trong phòng là một mảnh trầm tĩnh, Bùi Danh Cảnh không tiếng động giơ khóe miệng lên, nở nụ cười. Nữ nhân ngốc cuối cùng là thông suốt. Bất quá Nhạc San lúc này nhắm chặt hai mắt lại không phát hiện.

14. Chương 6.4

“Không phải.” hắn nhẹ nhàng nói. Không phải có điểm, mà là thực thích.

Nhạc San cả người đông cứng lại, cảm giác giống như là bị sét đánh, không thể nhúc nhích.

Không phải, hắn nói không phải, cho nên lại là nàng tự mình đa tình?

Đã sớm biết điều kiện của hắn tốt như vậy sao có thể để ý tới nàng, nàng vì sao không để thông minh lên, không nên giẫm lên vết xe đổ, đợi cho lòng bị thương, tim đau, mới giác ngộ?

“Tôi hay nói giỡn, nghĩ cũng biết quản lí được hoan nghênh, làm sao có thể sẽ thích tôi đâu? Tôi hỏi, chính là muốn nhìn anh sẽ có cái phản ứng gì mà thôi. Tôi..... Thực xin lỗi, tôi đột nhiên muốn đi toilet một chút, vừa mới giống như ăn nhiều lắm, ta đi một chút, thực xin lỗi.” nàng nói giọng khàn khàn, nói năng lộn xộn, nhanh chóng đứng dậy muốn chạy trốn hiện trường, lại bị hắn cầm tay, sau đó dùng lực lôi kéo, nàng đột nhiên mất đi cân bằng ngã vào trong lòng hắn.

“Ngu ngốc.”

Hắn mỉm cười, thanh âm cũng ôn nhu mà thương tiếc, làm cho nàng hoài nghi chính mình có phải hay không ngã hôn mê, mới có thể như vậy. Nhưng là giây tiếp theo, khi hắn nâng cằm của nàng lên, đem môi áp vào môi nàng, trong óc của nàng chỉ còn trống rỗng. Hắn hôn nàng. Đây là sự thật chăng? Nàng nên sẽ không phải là ngày có chút suy nghĩ, đêm có điều mộng, hiện tại hết thấy tất cả đều là nàng ảo tưởng đi?

Nàng không có kinh nghiệm hôn môi, trên thực tế là hoàn toàn không có, cho nên hắn hẳn là không có khả năng tưởng tượng ra như thế cực nóng lại kích tình hôn đi? Nàng căn bản không thể nào tưởng tượng, cũng vô pháp tưởng tượng.

Hắn hôn càng sâu, càng mãnh liệt, trong miệng tỏa ra vị cà phê, thổi quét vào các giác quan của nàng, xông đến tứ chi, làm cho nàng cả người đều choáng váng, mềm nhũn.

Hắn làm cho người ta có cảm giác luôn bình tĩnh, tự chủ, tuyệt không như là nam nhân nhiệt tình như vậy, nhưng là cái miệng của hắn cực nóng, môi cuồng dã, còn có đầu lưỡi của hắn ngọt ngào, nóng bỏng..... Trời ạ, nàng sắp không có biện pháp hô hấp.

Nàng không tự chủ được “ưm” một tiếng, đánh nhẹ một cái. (Zyn : Đây gọi là đánh yêu a...San San :Muốn ta đánh yêu không? *giơ dép*Zyn : Á ,không cần á *Xé quần chạy*)

Hai cánh tay mạnh mẽ lập tức thả lỏng một chút, hắn buông môi nàng ra, ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh mắt rực lửa .

Mặt nàng đã trở nên hồng nhuận, hai mắt bị bao phủ một tầng sương mù, môi đỏ mọng mê người khẽ nhếch, đang cố gắng hô hấp, thực rõ ràng là thiếu kinh nghiệm, làm cho hắn cực kỳ vừa lòng.

“Anh không phải có điểm thích em , mà là rất thích.” hắn thành thật nói cho nàng.

Nhạc San cứng lưỡi nhìn hắn, có chút không thể tin hiện tại đã phát sinh chuyện gì. Quản lí nói hắn thực thích nàng, lại hôn nàng, này hết thấy thật sự không phải một giấc mộng sao?

Hắn đột nhiên nhắc nàng từ trên sofa bệ đứng lên, nàng sợ tới mức thở nhẹ một tiếng, không tự giác dùng hai tay gắt gao ôm lấy hắn.

“Quản lí?”

Hắn không nói một câu đem nàng ôm vào long hương phòng ngủ đi tới, làm cho nàng nhất thời hiểu được hắn muốn làm cái gì.

Này tiến triển có thể hay không quá nhanh?

Cảm giác cái lưng chính mình đụng chạm đến giường, nàng khẩn trương lên tiếng kêu: “Quản lí.....”

“Không muốn sao?” hắn đặt thân thể mình ở trên nàng, giọng nói khàn khàn, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.(sói a sói a)

Nhạc San không biết.

Lý trí nói cho nàng như vậy tiến triển quá nhanh, tình cảm lại nói cho nàng không quan hệ, chỉ cần hấn thích nàng là đủ rồi.

Huống hồ hấn vừa rồi nói thích nàng, không cần thiết ngày mai vẫn như cũ, nếu cơ hội chỉ có một lần, nàng muốn biết được người trong lòng ôm vào trong ngực là cái cảm giác gì. Hai mươi sáu tuổi, cũng đủ vì hành vi chính mình mà phụ trách.

“Nguyện ý.” nàng ngượng ngùng thấp giọng trả lời.

Hấn chậm rãi mỉm cười, sau đó lại cúi thấp đầu hôn nàng. Lúc này nụ hôn mang theo mềm nhẹ nhưng cũng mạnh mẽ, thông thả dạy nàng hôn đáp lại hấn như thế nào, đến khi nàng quên đi e lệ, chủ động tìm đầu lưỡi hấn, hấn chính mình mới càng tiến thêm một bước, đưa tay tiến vào bên trong lớp quần áo của nàng, vuốt ve da thịt non mềm mẫn cảm của nàng, xoa bóp bộ ngực đầy đặn hơn cả mức tưởng tượng của hấn. (*đỏ mặt *)

Nhạc San tim đập nhanh hơn, huyết mạch sôi trào, toàn thân dần dần nóng rực lên, làm cho nàng nhin không được áp sát thân thể vào hấn. Nàng cảm thấy có chút khó chịu, muốn nhiều hơn, lại không biết nên nói như thế nào.

Hấn tựa hồ hiểu được cảm giác của nàng, dần dần đưa tay chuyển qua vị trí nàng muốn, tiến vào chỗ giữa hai chân nàng, thân mật mà âu yếm nàng.

Nàng không thể ngăn chặn kinh ngâm ra tiếng, ở trong lòng hấn vận vẹo. Hấn đem một ngón tay tiến vào trong cơ thể nàng, nàng cả người cứng lại, hấn lại ôn nhu hôn môi cùng không ngừng vỗ về chơi đùa bên dưới, dần dần cũng thả lỏng, vô lực ngã vào một loại cảm giác kích tình nàng hoàn toàn không thể chống cự.

Ôm chặt thân thể hấn, toàn thân thả lỏng đến mềm mại vô lực, chỉ có thể mặc hấn muốn làm gì thì làm. Hấn tách hai chân của nàng ra, đem hai tay của nàng đặt lên gáy mình, muốn nàng vòng qua đầu ôm hấn, sau đó vật nam tính của hấn đột nhiên đụng chạm nàng, dùng sức một chút, liền phá bỏ rào cản, vọt vào trong cơ thể nàng.

“A!” nàng đau đến gập người lại, phát ra tiếng vang nứt vỡ.

“Thực xin lỗi.” hấn ôn nhu dỗ dành, tiếng nói trầm thấp khàn khàn cơ hồ làm cho người ta nghe không thấy. Bất quá nàng nghe thấy được.

“Không..... A.” nàng nghĩ muốn nói với hấn không sao, sao biết hấn lại thông thả ở trong cơ thể nàng cử động, làm cho nàng nhin không được kinh hô lên tiếng.

Cảm giác đau đớn không khoẻ theo động tác của hấn chậm rãi mất dần, chỉ còn dự cảm đang dâng lên, càng lúc càng mạnh mẽ, càng lúc càng khó nhin, làm cho hai người thân thể giao triền nhanh hơn, thẳng đến khi đạt cao trào, đem hai người cùng nhau lơ lửng. (Zyn : Thế là xongDanh : im *lườm*)

Nàng rốt cục trở thành nữ nhân của hấn, cả về thể xác và tinh thần nha.

15. Chương 7.1

Sau khi phát sinh quan hệ vào buổi tối thứ sáu, Nhạc San cùng Bùi Danh Cạnh hai ngày cuối tuần đều dính vào với nhau. Đối mặt với quan hệ mới này, Nhạc San vô cùng xấu hổ, thực thẹn thùng, thực không biết làm sao, nhưng là Bùi Danh Cạnh mạnh mẽ áp chế nàng cùng thái độ đương nhiên, làm cho nàng dần dần quên đi tâm tình không tự nhiên này, bất tri bất giác khôi phục thái độ trước đây khi cùng hấn ở chung.

Khác biệt ở chỗ, hấn không hề cùng nàng bảo trì khoảng cách lễ phép, luôn thích đem nàng ôm trong ngực, rồi lại bất ngờ đem nàng hôn đến không thở nổi. Đối với hành động này của hấn, nàng vừa thẹn thùng vừa vui sướng.

Nàng hỏi hấn anh thật sự thích em sao? Kết quả bị mắng một câu ngu ngốc.

Nàng có chút tức giận giẫy dụa khỏi vòng tay hắn, lại bị hắn kéo trở lại trong lòng, ôm chặt.

“Anh vì em làm nhiều như vậy, em còn hỏi anh là có thật sự thích em không, này không phải ngu ngốc là cái gì?” hắn cúi đầu, không hờn giận ôm nàng.

“Anh làm cái gì cho em?” nàng vẻ mặt hoài nghi.

“Em nói đi?” hắn đã có thói quen đem vấn đề quảng cho nàng suy nghĩ.

“Đặc biệt dàn xếp làm cho em đem công tác công ty ra bên ngoài tầng ca, mời em ăn bữa tối cùng bữa sáng, còn có thuận tiện đón em cùng đi làm?” nàng dự đoán được liền nhiều như vậy.

“Em thật sự thực ngốc.”

Nàng lộ ra biểu tình tức giận, nghĩ muốn tránh khỏi vòng tay ôm ấp của hắn thêm lần nữa, hắn lại ôm chặt nàng, còn chậm rãi bổ sung một câu, “Còn có, tính tình cũng không phải tốt lắm.”

Nàng muốn cắn hắn, và cũng thực hiện ngay ý nghĩ này, kết quả hắn cũng không đau không ngứa, trong mắt còn lóe lên thần sắc thú vị.

Bùi Danh Cảnh cũng không nói gì, hắn thích sự thay đổi này của nàng khi bọn họ ở chung, này tỏ vẻ hắn ở trong mắt nàng đã không hề đơn thuần là thủ trưởng mà thôi, đã là người mà nàng có thể khóc lóc om sòm, làm nũng với nam nhân, nam nhân của nàng nha.

“Bằng hữu của em đều nói em tính tình hảo.” nàng trừng mắt nói.

“Phải không?” hắn mỉm cười. Này tỏ vẻ biểu tình, tính cách này của nàng chỉ có hắn biết? Thật tốt.

“Anh cười là cái ý tứ gì? Không tin lời nói của em?” nàng có chút bất mãn.

“Muốn biết anh vì em làm cái gì không?” không để ý tức giận của nàng, hắn mở miệng hỏi lại.

Nàng đột nhiên tròn to hai mắt, không chút do dự lập tức gật đầu, hoàn toàn đã quên một giây trước nàng còn đang giận hắn. Bùi Danh Cảnh trong mắt lại lần nữa hiện lên một chút ý cười. Nàng thật sự ngốc nghếch, nhưng là ngốc nghếch đáng yêu nha. “Thứ nhất, hao tổn tâm tư tạo điều kiện cho hai người có cơ hội ở chung.”

“Đây là cái ý tứ gì?”

Hắn không để ý nghi hoặc của nàng, tiếp tục nói: “Thứ hai, lấy việc công làm việc tư bài trừ tình địch. Thứ ba, lợi dụng chức quyền giảm công tác. Thứ tư, chịu nhọc thay ngu ngốc nấu ăn.”

Lại mắng nàng là ngu ngốc. Nhưng lần trở lại này Nhạc San cũng không có thời gian quản việc nhỏ này, nàng còn chuyện trọng yếu hơn muốn làm rõ ràng.

“Hao tổn tâm tư tạo điều kiện cho hai người có cơ hội ở chung là cái ý tứ gì?” nàng mờ mịt khó hiểu hỏi.

“Em cảm thấy mỗi lần mang văn kiện công ty ra, thật sự có cái gì cơ mật sao?” hắn mày khinh chọn.

Nhạc San trừng lớn hai mắt, nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ. “Anh gạt em” nàng khó có thể tin kêu to ra tiếng.

“Ai bảo em ngốc như vậy, bị lừa rất dễ dàng nha.” hắn ngữ khí trào phúng, trong mắt lại mang theo ý cười.

Nhạc San quả thực không nói được lời nào mà chống đỡ, chỉ có thể mắng chính mình ngốc, không có sớm một chút tin vào cái nhìn của Tiệp Ngọc, các nàng đều nói hắn bụng dạ khó lường, này tâm không dễ đoán, nàng cũng không tin, nàng thật là thực ngốc.

“Bài trừ tình địch lại là chuyện gì xảy ra?” nàng hỏi lại, trong lòng lại nghĩ có phải hay không có người yêu thầm nàng, bằng không hắn không nên nói tình địch nha?

Bùi Danh Cảnh không hờn giận phỉ phỉ môi, phun ra ba chữ. “Trần Vi Thắng.”

Nhạc San nghe thấy ba chữ này há hốc mồm, cả người đều ngây dại. Trần Vi Thắng? Lấy việc công làm việc tư bài trừ tình địch?

“Nha, ông trời!” nàng kêu to. “Chuyện Trần Vi Thắng đột nhiên muốn đi Đức công tác nửa năm, là do anh sao?”

Hắn hừ lạnh một tiếng.

Nàng quả thực muốn té xỉu, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới hắn chuyện bé xé ra to đến loại trình độ này.

“Hắn theo đuổi em đã là chuyện của ba năm trước, hắn hiện tại cùng Hiểu Mĩ kết giao, là bạn trai Hiểu Mĩ, anh làm sao có thể cứ như vậy đột nhiên đem hắn phái ra nước ngoài? Anh có biết Hiểu Mĩ vì chuyện này mà có bao nhiêu bất an, nhiều khổ sở không?” nàng khó có thể tin lại tức giận chất vấn.

“Em không nói cho anh biết đây là chuyện của ba năm trước.” hắn nói.

“Nhưng là em có nói cho anh biết em cự tuyệt hắn, không phải sao?”

“Ngay cả như vậy, nếu hắn không chết tâm, vẫn có thể tiếp tục đánh tới. Anh không thích.” hắn lý do.

“Anh....” Nhạc San đã muốn không biết muốn nói gì. Nàng hắn là sẽ vì hắn để ý mà cảm thấy mừng rỡ như điên mới đúng, nhưng là nghĩ tới Hiểu Mĩ, bộ dáng mặt co mày cau, nàng liền không cao hứng đứng dậy. Nguyên lai đầu sở hại Hiểu Mĩ khổ sở như vậy lại là nàng.

“Làm sao vậy, em luyến tiếc hắn sao?” hắn mỉa mai thu hút.

“Hiểu Mĩ như vậy đều là em làm hại, là em hại hai người bọn họ phải chia lìa nửa năm.” nàng thực tự trách, không chú ý tới hắn không hờn giận.

“Bọn họ hắn là muốn cảm tạ em, là em làm cho Trần Vi Thắng có cơ hội xuất ngoại đào tạo chuyên sâu. Năng lực của hắn không tồi, chỉ cần nửa năm, mặc kệ học được cái gì trở về, anh tính đưa hắn thăng chức làm phó lý.”

“Đây là thật vậy chăng?” Nhạc San kinh ngạc nhìn về phía hắn.

“Lừa em có thể kiếm được tiền sao?”

“Không có.” nàng lắc lắc đầu. Trong lòng an ủi nghĩ, nếu thật sự là như vậy, hắn là có thể bồi thường nàng hại Hiểu Mĩ cùng bạn trai của nàng chia lìa nửa năm đi? Hết thấy đều là vì tương lai bọn họ nha.

“Vừa lòng?”

Nàng gật gật đầu, tiếp theo đột nhiên nghĩ đến còn có một chút khó hiểu. “Anh nói giảm bớt công tác của em là chuyện gì xảy ra?”

“Chẳng lẽ em cũng chưa phát hiện gần đây lượng công việc không hơn trước kia?” nàng trừng mắt nghi hoặc nhìn hắn. Hắn gật gật đầu. Nàng lắc đầu.

Hắn lại gật gật đầu.

“Em tưởng hiệu suất công tác của em tiên bộ.” nàng biểu tình khốc không ra nước mắt đối hắn nói.

Bùi Danh Cảnh rốt cuộc nhịn không được lộ ra một cái biểu tình bị đả bại.

Đến tận đây, Nhạc San rốt cuộc hiểu được hắn rốt cuộc vì nàng làm bao nhiêu việc.

“Nhưng là anh như vậy công và tư chẳng phân biệt được có thể chứ?” nàng không khỏi có chút lo lắng.

“Ai công và tư chẳng phân biệt được?” hắn trừng nàng liếc mắt một cái.

“Chỉ có em ngu ngốc bị người khác lợi dụng còn không biết, này công tác vốn chính là của bọn họ, bọn họ lại toàn quăng cho em làm. Em nha, cũng không thể được thông minh một chút, không cần ngốc như vậy nha!” hắn nói xong nhịn không được cúi đầu, dùng cái trán gõ nhẹ lên trán nàng, xem như vậy cũng không thể được đem nàng bị đau cho thông minh hơn.

Nhạc San thân thủ xoa xoa cái trán, cảm thấy có điểm đau, nhưng là, tâm lại ôn nhu, ầm ầm, có loại xúc động làm cho nàng hạnh phúc muốn mỉm cười. Hắn thế nhưng vì nàng làm nhiều như vậy, nàng cũng không biết, khó trách hắn luôn nói nàng ngốc.

Nhưng là nói trở về hẳn cũng rất kỳ quái, biết rõ nàng phản ứng trì hoãn, lại có điểm ngốc nghếch, làm chi không trực tiếp cùng nàng nói hẳn thích nàng nha? Hại nàng hai ngày trước còn lo được lo mất, còn khóc hết nước mắt.

Hắn thích nàng, hẳn thích nàng nha..... Tuy rằng nàng nhân ngay tại hắn trong lòng, hơn nữa trong hai ngày vừa rồi, hai người bọn họ nên làm không nên làm chuyện gì cũng đã làm, nàng vẫn là cảm thấy này hết thấy rất chân thật.

Toàn công ty được chào đón nhất là Bùi quản lý thế nhưng hắn lại thích nàng, hơn nữa đã thích thật lâu nha! Đây thật sự là rất bất khả tư nghị.

Không biết việc này nếu làm cho đồng biết, sẽ có bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên?

Bất quá nàng đương nhiên không tính muốn cho người khác biết chuyện này, miễn cho về sau ở công ty đi làm phải khổ sở.

Nghĩ vậy , nàng nhanh chóng nhắc nhở hắn.

“Chuyện chúng ta ở cùng một chỗ,anh giúp em giữ bí mật, đừng cho người khác biết được không?”

Hắn ánh mắt sáng quắc,sắc bén nhìn chăm chăm nàng, thoát nhìn có điểm mất hứng. “Vì sao muốn giữ bí mật?” hắn trầm giọng hỏi.

“Em không nghĩ trở thành cái đinh trong mắt người khác.” nàng đáng thương hề hề nói hết.

“Ai sẽ đem em trở thành cái đinh trong mắt?” hắn vì mị thu hút tình.

“Những nữ nhân thích anh,ái nộ anh nha” này nam nhân chẳng lẽ không biết chính mình có bao nhiêu được hoan nghênh sao? Thật đáng ghét!

“Đừng để ý bọn họ thì tốt rồi.” hắn nhún mày.

“Anh nói thực đơn giản, bị xa lánh,đòn nhận những ánh mắt khác thường,người bị khi dễ cũng không phải anh.” nàng đồ đồ ồn ào.

“Ai dám khi dễ em, em có thể nói với anh.”

“Sau đó thì sao? Chẳng lẽ anh vừa muốn lấy việc công làm việc tư giúp em báo thù sao?” nàng lắc lắc đầu, “Em tuyệt không muốn bị người ta ở sau lưng chỉ trích, nói em thông đồng quản lý liên ý thế hiếp người. Cho nên, tạm thời không cần công khai chuyện chúng ta kết giao được không? Làm ơn.”

“Anh không thích lén lút.”

“Em cũng không thích nha. Nhưng là vì làm cho em ở thời gian đi làm có thể quá chút,anh làm ơn đáp ứng, được không?” Nhạc San hai tay tạo thành chữ thập, khẩn thiết thỉnh cầu.

Bùi Danh Cảnh bất đắc dĩ nhìn nàng, kỳ thật trong lòng còn có chút cao hứng nàng cầu khẩn hắn, bởi vì hắn hiện tại sẽ không phải hao tổn tâm trí, muốn nói như thế nào để nàng đáp ứng yêu cầu của hắn. (Zyn : *ôm ngực* ta có linh cảm xấu a)

“Anh có một điều kiện.” hắn nhìn nàng.

“Điều kiện gì?” nàng nhanh chóng hỏi.

“Em tới ở chung với anh.” (Zyn : *chep chep* ta biết ngay mà)

Trước khi kết hôn liền cùng nam nhân ở chung,Nhạc San chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này.

Trên thực tế, nàng vẫn nghĩ đến nhân sinh hội của nàng cùng người khác quy củ bình thường giống nhau, ở hai bảy,hai tám tuổi kết giao bạn trai, hai mươi tám hoặc ba mươi tuổi đi vào lễ đường,mời khoảng ba chục,bốn chục bàn khách, sau đó mang thai, sinh con, quá bình thường chúc nghiệp con gái hoặc cuộc sống bà chủ gia đình, thẳng đến chết già.

Về phần chưa kết hôn đã ở chung, thậm chí là muốn làm tình cảm bí mật lưu luyến, việc này nàng không hề nghĩ ngợi qua sẽ xuất hiện ở nhân sinh lý của nàng.

Nhưng là hiện tại là như thế nào? Có một là có nhị, vô tam bất thành lễ sao? Thật sự là thế sự khó liệu nha.

16. Chương 7.2

“Nhạc San,cậu đang ngây ngốc cái gì a?” Hiểu Mĩ giơ tay trước mắt nàng vẫy vẫy, làm cho nàng đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

Hiện tại là thời gian nghỉ trưa, các nàng năm phút đồng hồ trước mới từ bên ngoài ăn xong cơm trưa trở lại công ty, bởi vì trong văn phòng có người ngủ trưa nên không có biện pháp nói chuyện với nhau, vừa lúc phòng nghỉ không có người, hai người liền chạy đến nơi đây nói chuyện phiếm.

“Không có nha. Mình đang nghe cậu nói chuyện, cậu nói Trần Vi Thắng sau khi trở về, mới có thể thăng chức, không phải sao?” Nhạc San lắc đầu nói, nàng chỉ hoảng thần một chút mà thôi, hẳn là không bỏ qua nghe cái gì trọng điểm đi?

“Mới không phải, đề tài đã sớm thay đổi.” Hiểu Mĩ nói xong, lấy vẻ mặt biểu tình tò mò nhìn chằm chằm mặt của nàng xem.” Cậu vừa mới suy nghĩ cái gì, nghĩ đến nhập thần như vậy?”

“Chính là phát cái ngốc, nào có nghĩ cái gì nha.” Nhạc San bị nhìn có chút không được tự nhiên.

“Thật sự không có sao?” Hiểu Mĩ hoài nghi hỏi, sau đó thành linh đối nàng nói: “Gần đây trong công ty có nghe đồn.” nàng hai mắt không chuyển nhìn nàng.

“Cái gì nghe đồn?” Nhạc San không tự chủ được khản trương lên, không chỉ bởi vì nàng trong miệng nghe đồn, cũng bởi vì ánh mắt của nàng.

Làm ơn ông trời, này nghe đồn không cần có liên quan là chuyện nàng cùng quản lý kết giao, làm ơn.

“Nghe nói bộ nghiệp vụ chúng ta có buôn bán gián điệp, cậu biết là ai sao?”

Nhạc San thiếu chút nữa thổ dài nhẹ nhõm một hơi mà người xụi lơ . May mắn không quan hệ.

Vấn đề này cậu làm sao có thể hỏi mình? Cậu không phải biết mình đối bát quái luôn luôn không chú ý sao?” nàng đối Hiểu Mĩ nói.

“Bởi vì cậu là người thân thiết nhất với quản lý nha.”

Những lời này là cái ý tứ gì? Nhạc San lại bị sợ tới mức ngừng lại hô hấp.

“Cậu vì sao nói mình thân thiết với quản lý?” hô hấp một lần nữa, nàng thật cẩn thận hỏi Hiểu Mĩ.

“Gần đây quản lý không phải thường kêu cậu tiến văn phòng hỏi cậu vấn đề sao? Chẳng lẽ hần cũng chưa ở trước mắt cậu lộ ra cái gì?”

“Quản lý cũng có kêu cậu đi vào không phải sao? Chẳng lẽ hần còn có lộ ra cái gì với cậu?” Nhạc San đỡ khóc dở cười không đáp hỏi lại. Vừa mới rồi nàng thật sự sắp bị Hiểu Mĩ hù chết!

“Nhưng cậu là thường xuyên nhất bị kêu đi vào, mình có chú ý qua, một ngày ít nhất hai lần. Hiện tại mọi người đều đang nói cậu là tân sủng của quản lý.”

“Tân sủng?” Nhạc San ghen hòng nhìn trần trời kêu lên, lúc này không chỉ là ngừng thở mà thôi, lòng của nàng đều nói ra đứng lên.

“Làm sao kinh ngạc như vậy,quản lý tam không ngũ khi tìm cậu hỏi một chút đề, phải nói,quản lý có bao nhiêu nể trọng cậu.Cậu bộ nghiệp vụ của chúng ta không phải tân sủng quản lý, chẳng lẽ sẽ là Tổng Ưc Trần ?” Hiểu Mĩ ha ha cười nói.

“Nàng nhất định nằm mơ cũng chưa nghĩ đến, tân quản lý của chúng ta không bị sắc đẹp dụ hoặc, mà nhìn rõ mọi việc, biết ai nhân hạ lười biếng, ai thật sự công tác đều nhìn xem nhất thanh nhị sở,phân biệt rõ ràng.Cậu được sủng ái, hoàn toàn xứng đáng.”

“Cho nên ý tứ cậu cái gọi là tân sủng, là chỉ đang làm việc?”

“Đương nhiên, bằng không chẳng lẽ là ở tình yêu ? Cậu cùng quản lí “

“Không có vấn đề gì! Trừ bỏ quan hệ thủ trưởng cùng cấp dưới, một chút quan hệ cũng không có, là thật, ta phát tứ!” nàng kích động đánh gãy lời nàng. (Haizzz ,có tật giật mình nha)

“Cậu sao lại phản ứng kích động như vậy? Chuyện này mọi người đều nói nha.” Hiểu Mĩ cười nói.

“Mọi người đều..... Biết?” Nhạc San ngây người, không hiểu ý tứ này lắm. “Biết cái gì?”

“Biết cậu cùng quản lí không có khả năng sẽ có quan hệ ái muội gì tồn tại, cho nên cậu yên tâm, không ai hiểu lầm hai người hết.” Hiểu Mĩ vỗ mặt an ủi tình, tay vỗ vỗ lưng nàng.

Đối mặt an ủi như vậy, Nhạc San không biết chính mình đến tột cùng là nên khóc hay nên cười. Ở trong mắt người khác, nàng cùng quản lí liên thật sự không có khả năng là một đôi sao?

Nói thực ra, nàng kỳ thật có vẻ muốn khóc.

“linh!” thời gian nghỉ ngơi giữa trưa chấm dứt, tiếng chuông vào làm vang lên.

“Đi thôi, đi làm.” Hiểu Mĩ dẫn đầu từ trên ghế đứng lên.

Nàng gật gật đầu, đứng dậy cùng nhau rời đi phòng nghỉ, đi vào văn phòng, chuẩn bị bắt đầu công tác buổi chiều.

“ Nhạc San, quản lí vừa mới gọi điện thoại muốn cô đi vào tìm hân.”

Đi trở về chỗ ngồi, Nhạc San thậm chí còn không có tới kịp kéo ghế dựa ngồi xuống, đối diện đồng sự vừa thông báo cho nàng.

Hiểu Mĩ hướng nàng trừng mắt nhìn, giơ 2 ngón tay, ý chỉ: Xem đi, một ngày ít nhất hai lần.

Nhạc San cho nàng một cái thở dài bất đắc dĩ, nhận mệnh xoay người hướng phòng quản lí đi đến. Hân lại tìm nàng làm cái gì? Điều đã nói với hân miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ, hân chẳng lẽ sẽ không có thể có điểm an phận sao? Bất quá quên đi, dù sao cũng không có người hoài nghi quan hệ bọn họ. Thật sự là buồn bực nha, cho dù biết bí mật không cho sáng tỏ, lại một chút cao hứng cũng không có, ai!

Nàng gõ cửa, đẩy cửa mà vào. “Quản lí, anh tìm tôi” câu này là nói cho người ngoài cửa nghe, đóng cửa lại sau, sẽ không biết bên trong phát sinh chuyện gì.

Bùi Danh Cảnh đứng ở phía sau cửa, đợi nàng tiến vào văn phòng, liền đem cửa phòng đóng vào, sau đó khóa lại. Giây tiếp theo lập tức xoay người đem nàng ôm ấp trong lòng, hung hăng mãnh liệt hôn nàng.

Nữ nhân này thật sự là làm tức chết hân, cho dù người khác lớn tiếng ồn ào nói hai người không có quan hệ gì, thế nhưng còn thế. Nàng liền như vậy sợ hãi bị người khác biết quan hệ bọn họ sao? Thật sự là tức chết hân!

Nhạc San bị hôn đến đầu óc choáng váng, thở hổn hển ngồi phịch ở trong lòng hân, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Bí mật kết giao hai tháng, cũng ở chung hai tháng, làm cho nàng càng lúc càng hiểu biết hình thức hành vi hân, hân chỉ có ở thời điểm khó chịu mới có thể dùng sức hôn nàng như vậy.

Vấn đề là, nàng lại làm sao chọc tới hân?

Hơn nữa nơi này là công ty, cũng không phải trong nhà, hân như vậy hôn nàng, muốn nàng như thế nào hỏi văn phòng công tác nha? Môi của nàng nhất định bị hân hôn sưng lên, ô ô.....

“Anh làm gì?” sau khi môi nàng được tự do, nàng đánh nhẹ hân hai cái, trừng mắt hỏi.

“Em thật là càng lúc càng không sợ anh.” Bùi Danh Cảnh mị mắt thu nàng.

“Sợ anh thì làm sao có thể cùng anh kết giao” nàng sửa lấy giọng tiểu con dâu bàn miệng nói: “Vẫn là, anh muốn em sợ anh.” nàng đã muốn càng lúc càng hiểu được trị hân như thế nào.

Trừng mắt biểu tình nàng đáng thương hề hề, Bùi Danh Cảnh hoàn toàn không có cách với nàng, hân trước đây vì sao còn cho rằng nàng ngốc nha?

Thật sự là mười phần sai.

“Cô có thể đi ra ngoài.” hấn buông nàng ra, xoay người đi trở về chỗ ngồi làm công việc.

Nhạc San đột nhiên trợn to hai mắt. Đùa giỡn cái gì, hiện tại muốn nàng đi ra ngoài, không phải chiêu cáo (tuyên bố) thiên hạ hấn vừa rồi hôn nàng sao? Nàng cũng không phải thật sự ngốc như vậy.

“Anh tức giận cái gì?” nàng đi hướng hấn hỏi.

Hấn mặt không chút thay đổi, không nói một câu cúi đầu công tác.

Nàng trầm mặc nhìn hấn trong chốc lát, ôn nhu gọi hấn nói: “Bùi quản lí.”

Mỗi lần nàng làm nũng với hấn, đều gọi hấn như vậy, mà mỗi lần đều rất hữu dụng, bất quá lúc này lại không nhạy, bởi vì hấn ngay cả ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái đều không có.

Hấn rốt cuộc tức cái gì đâu? Nàng thật sự không hiểu. Bất quá nếu nàng tạm thời không có biện pháp đi ra ngoài công tác, mặc kệ thân là bạn gái, hoặc là thân phận cấp dưới chọc giận thủ trưởng, tựa hồ đều có nghĩa vụ muốn hết sức giảm bớt sự tức giận của hấn, mặc kệ dùng loại phương thức nào.

“Bùi quản lí” nàng đi đến bên người hấn, lại ôn nhu kêu. “Anh tức giận cái gì?” kéo kéo quần áo hấn, nhưng hấn vẫn như trước bỏ mặc.

Hậu, có hay không như vậy tức giận nha?

Đổi cái phương thức khác, nàng ghé vào trên lưng hấn, vòng tay ôm lấy cổ hấn, “Bùi quản lí, anh tức giận cái gì?”

“Tôi đang làm việc.”

Oa, nàng đến bắc cực sao? Như thế nào có băng sơn nha?

Xem ra hấn thật sự tức giận không nhẹ, nhưng là hấn rốt cuộc tức giận cái gì?

Không có biện pháp, nàng đành phải sử dụng tuyệt chiêu, trực tiếp tiến vào giữa hai tay hấn trong lúc đó, đặt mông ngồi trên đùi vào hấn, hai tay vòng qua cổ ôm chặt, cùng hấn bốn mắt giao nhau. “Anh tức giận cái gì? Cái gì cũng không nói, em làm sao mà biết chính mình lại làm sai cái gì?” biểu tình thực vô tội, thực ủy khuất, thiếu chút nữa nước mắt rơi ra.

“Vừa mới nói chúng ta là không có quan hệ gì, hiện tại là làm gì đây?” hấn bất vi sở động lãnh nghiêm mặt nói.

“A?” Nhạc San kêu sợ hãi một tiếng, “Anh nghe thấy được?”

“Em kêu lớn tiếng như vậy, toàn văn phòng mọi người nghe thấy được.” hấn âm thanh lạnh lùng nói. Trên thực tế hấn là vừa vặn đi qua phòng nghỉ mới nghe thấy, nhưng là mặc kệ có bao nhiêu người nghe thấy, hấn chính là rất tức giận, giận nàng có thái độ như vậy trước chuyện này, lại không tiếc thề muốn phủ nhận.

“Thực xin lỗi, anh đừng tức giận. Anh cũng biết quan hệ chúng ta là bí mật, em không thể không nói như vậy, cũng không thể thừa nhận nói chúng ta thật là đang kết giao đi?” nàng dịu dàng nói, trấn an đối hấn giải thích.

“Em có thể không thừa nhận, nhưng là không cần phải thề phủ nhận.”

“Cái kia tứ là một hai ba bốn tứ.” nàng nói.

Hấn không cười.

“Bùi quản lí, thực xin lỗi.” nàng lại hướng hấn giải thích. “Em thề về sau sẽ không phát sinh loại sự tình này.”

“Một hai ba bốn tứ sao?”

Nàng nghe vậy, khắc chế không được cười ra tiếng, nhưng hấn trên mặt không có ý cười, nàng lập tức ngưng tươi cười, bất đắc dĩ nhìn hấn, không biết muốn như thế nào làm hấn nguôi giận.

Hôn hần một chút, hần có thể hay không cao hứng? Nàng đoán , sau đó tùy tâm mà động cúi đầu khẽ hôn hần một chút. Hần giống cái đầu bàn gỗ không hề phản ứng, trên mặt biểu tình vẫn là cứng rắn cứng rắn đen sì (nguyên văn thối thối), cũng không nhúc nhích. Thật là, hần có cần tức giận như vậy sao? Nàng đều nói với hần thực xin lỗi, còn chủ động hôn môi hần trong giờ làm việc nha,nàng chưa bao giờ làm chuyện này trước đây đều là hần hôn nàng, nàng chống đẩy có vẻ nhiều! Hần không biết là nàng đã có thành ý mười phần hướng hần giải thích sao? Vẫn là, hần cảm thấy vừa rồi cái hôn chuồn chuồn lướt nước vừa rồi thành ý không đủ?

Nhạc San suy nghĩ một chút, quyết định thử một lần.

Nàng ôm đầu hần,đặt môi lên cánh môi hần, hai mắt nhanh theo dõi mắt hần gần trong gang tấc, quyết định nhìn đến khi hần phản ứng mới đình chỉ hôn.

Môi cùng môi tiếp xúc, hần không hề phản ứng. Nàng mở ra cánh môi cẩn nhẹ lên môi hần, hần vẫn như cũ bất vi sở động.

Vô kế khả thi (không có kế nào dung được), nàng đành phải đưa đầu lưỡi liếm môi hần,tiến vào miệng tìm kiếm đầu lưỡi của hần,hôn càng ngày càng sâu, sau đó bắt tri bất giác nhắm mắt lại, say mê trong đó,hần cũng bắt đầu hưởng ứng, thậm chí sớm từ bị động hóa thành chủ động, nàng đều hồn nhiên không hay.

Hô hấp dần dần dồn dập lên, nhiệt độ cơ thể lên cao, tim đập gia tốc, kích tình ở hai người khổng chế không được, huyết mạch sôi trào dần dần không áp chế được.

Tayhần tiến vào trong váy nàng,đặt lên quần lót của nàng (*đỏ mặt*), thẳng đến nơi hần muốn sờ.Taynàng bắt tri bất giác đưa tay vén áo hần từ trong thắt lưng ra, vuốt ve khuôn ngực bằng phẳng cùng cơ bụng rắn chắc, sau đó đi xuống vuốt ve chỗ cứng rắn nóng hổi của hần.

Nàng khinh ngâm ra tiếng, hần gầm nhẹ ra tiếng. Hần cảm thấy lý trí ngày càng thiếu hụt, nàng thì đã sớm mất đi lý trí, nếu không sẽ không ở công ty, ở trong văn phòng hần. Làm cho sự tình phát triển đến nước này.

Tay nàng đột nhiên tiến vào đung quần âu yếm hần, làm cho hần cả người sung sướng mà run run, rốt cuộc chịu không được tháo dây lưng quần (A,ta tò mò a....*mắt mở thao láo), điên cuồng rất nhanh phóng thích chính mình, sau đó đem nàng ôm đến bàn công tác, tách ra hai chân của nàng, tiến vào trong cơ thể nàng.

Nàng ôm nhanh cổ hần, khinh hô lên tiếng. Hần không thể khống chế chính mình, một lần lại một lần ở trong cơ thể nàng va chạm, thẳng đến nàng cả người vui thích gần phát điên mà nức nở, đưa tay ôm chặt hần, hần mới ra sức một lần mãnh liệt nhất phóng thích chính mình, cùng nàng cùng nhau đi lên kích tình thiên đường.

Sau, hai người cùng nhau nằm ở mặt bàn thờ dốc, thân thể của nàng bị hần đè nặng,phân thân của hần vẫn rắn chắc dừng lại ở trong cơ thể nàng, mà nàng còn lại là trống rỗng.

Nha, ông trời, bọn họ làm cái gì? Bọn họ thế nhưng ở trong văn phòng hần, ở thời gian làm việc, ở ngoài cửa có một đồng người đang làm việc mà làm ra loại sự tình này? Nha, ông trời, làm sao có thể phát sinh loại sự tình này? Nàng không cần sống, ô.....ô ô...

17. Chương 8.1

Điện thoại trên mặt bàn kêu vang, Nhạc San lập tức nhấc máy . “Uy, nhĩ hảo.”

“Đến văn phòng của anh”. Bùi Danh Cảnh thanh âm mệnh lệnh theo đầu kia điện thoại truyền đến.

“Xin hỏi quản lý có chuyện gì? Cần tôi vì anh chuẩn bị cái số liệu gì sao?” nàng tạm dừng hạ, cung kính hỏi.

“Đến văn phòng anh.”

“Tốt, tôi đã biết, tôi sửa sang lại sẽ đưa cho anh.” nàng lại tạm dừng , sau đó thuận theo sau khi nói xong liền đem điện thoại cắt đứt, nhưng là không đến thời gian ba giây, điện thoại trên bàn lập tức lại vang lên.

Nhạc San bắt đặc dĩ từ bỏ mất nó, tuyệt không nghĩ muốn tiếp.

Chiều hôm đó ở văn phòng quản lí đã phát sinh chuyện, làm cho nàng hoàn toàn xấu hổ khi gặp người khác, cho nên từ sau ngày đó, nàng liền âm thầm thề về sau không có việc gì tuyệt không tới gần gian văn phòng kia. Nhưng là quản lí đại nhân lại tính nét ngày xưa vẫn như cũ, tùy hứng làm bậy động bất động đã kêu nàng đi vào một chuyện, căn bản là không có việc gì làm, làm cho nàng tương đương bất đắc dĩ. Hắn chẳng lẽ không biết làm theo ý mình, hành vi lấy việc công làm việc tư, ngày nào đó bị người phát hiện, bọn họ nhất định phải chết sao?

Hắn không nghĩ muốn phân công tác, nhưng nàng muốn nha.

Huống hồ hai người nếu cùng nhau thất nghiệp, tương lai bọn họ là phải ăn không khí sống qua ngày sao? Hắn rốt cuộc có hay không nghĩ tới vấn đề nha?

“Nhạc San, cậu làm chi không tiếp điện thoại?” Hiểu Mĩ tham quá tới hỏi.

“Ta nghĩ đi toilet, cậu giúp mình tiếp được không?” nàng đứng dậy nói.

Hiểu Mĩ hoài nghi nhìn nàng một cái, thế này mới gạt đầu, cầm lấy microphone bật điện thoại của nàng. “Uy, nhĩ hảo.”

Không muốn đối thoại cùng quản lí, Nhạc San rời đi chỗ ngồi hướng toilet, ở nơi nào đó lẩn lộn một chút mới trở lại văn phòng.

“Vừa rồi là điện thoại của quản lí, hắn muốn cậu tiến vào văn phòng hắn một chuyện.” thấy nàng trở về, Hiểu Mĩ trung thực chuyển cáo.

“Hắn chưa nói muốn làm cái gì?” Nhạc San bất đắc dĩ hỏi.

“Không có.” nàng kéo ghế dựa ngồi xuống.

“Cậu như thế nào ngồi xuống?” Hiểu Mĩ kinh ngạc nhìn nàng.

“Mình còn có thiết nhiều công tác phải làm, nếu quản lí thực sự có việc gấp muốn tìm, hắn sẽ lại gọi tới.” nàng nói.

“Oa! Chỉ có cậu dám đối quản lí như vậy nha, thần tượng.” Hiểu Mĩ lấy vẻ mặt biểu tình bội phục nhìn nàng, sợ hãi nói.

Nhạc San đang muốn cười khở, lại thấy Lí phó lý mang theo ba gã nhân viên bảo vệ đáng người khòic cường tráng, mặt không chút thay đổi đi vào trong văn phòng.

Kia ba cái con ngựa cao to hắc y xuất hiện thật sự quá mức đột ngột, người trong văn phòng không tự chủ được đều ngừng tay, không chuyển mắt nhìn bọn họ xuyên qua văn phòng, thẳng đến trước cửa phòng quản lí, sau đó ngay cả gỗ cũng chưa gõ, cứ như vậy đẩy cửa phòng ra xông đi vào.

“Thực xin lỗi, quản lí, công ty hoài nghi anh tiết lộ cơ mật công ty, phiền toái anh theo chúng tôi đi, nhận điều tra.”

Lí phó lý mở miệng, cường thế trong giọng nói tựa hồ có dẫn theo điểm đắc ý.

Bởi vì cửa phòng quản lí vừa mở, lời này vừa nói ra, trong văn phòng nhất thời nhấc lên một mảnh xôn xao.

“Tiết lộ cơ mật công ty?”

“Thật sự còn giả a?”

“Quản lí tuyệt không giống người có thể làm ra loại sự tình này.”

“Nhưng là tục ngữ nói tri nhân tri diện bất tri tâm (biết người nhưng không biết tâm), loại sự tình này cũng là rất khó nói.”

“Mọi người không cần nói lung tung, quản lí không phải loại người như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không làm ra loại sự tình này!” Nhạc San giận không thể lớn tiếng nói, nháy mắt đánh gãy mọi người trong văn phòng khe khẽ nói nhỏ.

“Nhạc San.” đi ra ngoài phòng quản lý, Lí phó lý đột nhiên xoay người mặt hướng nàng, sau đó chỉ vào nàng rồi nói với một tên bảo vệ: “Cô ta chính là đồng phạm, đem đi cùng.”

Nhạc San cứng họng, kinh ngạc đến cả người đều ngây dại.

“Nhạc San, đây là chuyện gì xảy ra?” Hiểu Mĩ bắt lấy cánh tay của nàng, vẻ mặt sốt ruột hỏi nàng.

Nàng mờ mịt lắc đầu, căn bản không biết này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Quản lý làm sao có thể sẽ tiết lộ cơ mật công ty đâu? Mà nàng lại làm sao có thể sẽ là đồng phạm đâu? Đây trong đó nhất định có cái gì hiểu lầm, làm sao lầm.

“Đi thôi.” Bảo vệ đi tới chế trụ một cánh tay của nàng nói.

“Nhạc San!” Hiểu Mĩ gắt gao cầm lấy tay nàng, không nghĩ làm cho nàng bị bảo vệ mang đi, trên mặt lộ vẻ không biết làm sao cùng lo lắng.

“Không có việc gì, bởi vì mình cái gì đều không có làm.” nàng trấn an nàng đã ở trấn an chính mình. “Quản lý cũng vậy.” đương nhiên cũng muốn thay người yêu cãi lại.

“Đi thôi.” bảo vệ lại thúc giục.

Nhạc San nhìn về phía phòng quản lý, chỉ thấy Bùi Danh Cảnh cũng bị hai gã bảo vệ một tả một hữu chế trụ cánh tay, mang ra khỏi văn phòng hẳn.

Hai người bốn mắt giao nhau, ánh mắt của nàng tràn ngập lo lắng, mà hẳn cũng là lão thần khắp nơi, ngay cả điểm lo lắng hoặc biểu tình kinh ngạc đều nhìn không ra, phẳng phất như hẳn sớm dự liệu sẽ có loại sự tình này phát sinh.

Nàng khó hiểu nhìn hẳn, hẳn lại đối nàng nhẹ gật đầu, như là nói cho nàng đừng lo lắng, chỉ cần ngoan ngoãn theo bọn họ, sau hết thấy đều có hẳn.

Bọn họ bị đưa phòng hội nghị trên lầu.

Trong phòng hội nghị trừ bỏ chủ tịch, tổng giám đốc, phó tổng giám đốc, cùng nhau giải quyết cũng đều ở, tất cả đều là chức vị lại cao lại nghiêm túc, làm cho Nhạc San không tự chủ được khẩn trương lên, cả người cương trực đứng ở cạnh cửa, không biết làm sao.

Chờ ba gã bảo vệ rời khỏi phòng họp, đóng cửa lại, tổng giám đốc hoãn thanh mở miệng nói chuyện!

“Tôi trên tay có một phần báo cáo.” hẳn nhìn hai người bọn họ. “Chỉ nói hai người lợi dụng chức vụ chi liền, đánh cắp kế hoạch doanh tiêu sản phẩm kiểu mới công ty, cung hóa giá chờ số liệu cơ mật tiết lộ cho người khác, chuyện này có hay không?”

Nhạc San mặt không có chút máu dùng sức lắc đầu, lại nghe thấy người đứng ở bên nàng Bùi Danh Cảnh trả lời, “Xin hỏi tổng giám đốc nói như vậy, có hay không có gì chứng cứ?”

“Muốn xem chứng cứ sao? Ở trong này.” phó tổng từ túi giấy lấy ra một tập ảnh để trên bàn, ảnh chụp lập tức theo mặt bàn trơn nhẵn trượt tung ra.

Thấy hé ra tấm ảnh chính mình đem văn kiện công ty nhét vào túi, mang ra ngoài công ty, cùng với vẻ mặt khẩn trương, ảnh chụp tả hữu nhìn xung quanh ngồi trên xe quản lý, Nhạc San khiếp sợ san đại hai mắt.

“Không phải! Đó là “nàng bật thốt lên kêu to, muốn giải thích, lại làm cho Bùi Danh Cảnh đột nhiên ngăn trở.

“Liền bằng vào mấy ảnh chụp này sao?” hẳn hỏi.

“Đây đó ảnh chụp chẳng lẽ còn không đủ sao?” phó tổng lạnh lùng nói: “Anh lợi dụng chức vụ quản lý đào trộm cơ mật, lại giao cho nhân viên bình thường đem công tác mang về nhà, cũng không thể không có khả năng cấp dưới thay anh mang ra ngoài công ty. Anh cho là như vậy là có thể dấu không ai biết, không nghĩ tới như vậy ngược lại càng thêm làm cho người ta nghi ngờ.”

“Có thể xin hỏi phó tổng, là làm cho ai nghi ngờ?” Bùi Danh Cảnh tâm bình khí hòa hỏi lại.

Không dự đoán được hần hỏi như vậy, phó tổng ngốc sững sốt, mới nhú mi hồi phục, “Làm cho ai khả nghi có trọng yếu như vậy sao? Nếu anh nhất định phải biết, người trong nghiệp vụ bộ lý mười chỉ bát cửu (10 người trong đó 8,9 người) đều hoài nghi.”

“Đơn giản là tôi cùng Nhạc San tiểu thư đi cùng nhau.” Bùi Danh Cảnh khước miệng khẽ nhếch, lộ ra một cái mỉm cười lạnh liệt tươi cười. “Như vậy, nếu tôi nói hai chúng tôi kỳ thật đang kết giao, có phải hay không là có thể giải thích này hết thấy?”

“Anh tưởng lấy cớ thoát tội này bất luận kẻ nào cũng sẽ tin tưởng?”

“Là lấy cớ sao?” Bùi Danh Cảnh lại lần nữa mỉm cười, đột nhiên đem Nhạc San kéo vào trong lòng, trước mặt mọi người dùng sức hôn nàng một cái.

Nhạc San nhất thời giật mình sanh đại hai mắt, cả người bị dọa đến ngây ra như phỗng. Hần đang làm cái gì nha?

“Anh cho là làm như vậy, có thể làm cho người ta tin tưởng này hết thấy đều chính là cái hiểu lầm sao?” phó tổng nhú mày. “Cơ mật công ty mang ra ngoài là sự thật, hai người thông đồng đem văn kiện mang ra cũng có ảnh chụp làm chứng. Nếu anh cho là sự tình sẽ chấm dứt, vậy.”

“Sự tình xác thực sẽ chấm dứt, phó tổng. Bởi vì game over.” Bùi Danh Cảnh cực kỳ bình tĩnh, thanh âm gần như ôn nhu đánh gãy hần.

“Anh đang nói cái gì game over, Bùi quản lí! Anh đây là cái thái độ gì?” phó tổng giận không thể áp chế mà trách cứ.

Bùi Danh Cảnh chính là mặt không chút thay đổi nhìn hần một cái, sau đó thẳng kéo ghế dựa, làm cho Nhạc San ngốc đứng tại chỗ, chính mình cũng ngồi xuống.

“Anh hiện tại đang làm cái gì?” phó tổng càng xem càng hỏa đại.

“Ông cũng nhìn thấy, tôi kéo ghế ngồi xuống.” hần bình tĩnh trả lời.

“Bùi Danh Cảnh quản lí!” phó tổng lớn tiếng rống giận.

“Ông trước an tâm một chút chớ tức giận, Trương Minh Nghĩa phó tổng giám đốc.” hần ngữ khí bình tĩnh, lại không hiểu có loại cảm giác ngạo thị toàn trường, giống như nơi này người lớn nhất là hần. Nhạc San dần dần phục hồi tinh thần lại đột nhiên có loại ảo giác này.

“Chúng tôi luôn muốn tìm hiểu làm cho Trần quản lí cùng Lí phó lý thị vô kỵ nạn trường kỳ thu tiền bo là có chỗ dựa nào, Trương phó tổng, tôi không nghĩ tới sẽ là ông.” mở miệng nói chuyện là tổng giám đốc.

“Cái gì?!” Trương phó tổng quá sợ hãi kêu lên. “Tổng giám đốc, ông nói lời này là cái ý tứ gì? Cái gì tiền bo? Cái gì chỗ dựa?”

“Bùi tiên sinh là người chúng tôi mời riêng đến làm quản lí chuyên nghiệp, hần công tác là người được ủy thác tìm ra vấn đề thiếu hụt kinh doanh công ty, cho đề nghị hoặc danh sách báo cáo linh tinh, sau đó thu trả thù lao. Chúng tôi vẫn đều biết bộ nghiệp vụ có vấn đề, cũng nghĩ chuyện quá khả năng có thu tiền bo, lại thủy chung tìm không thấy chỗ vấn đề. Cho nên chúng tôi mới có thể ủy thác hần tìm ra đáp án.” tổng giám đốc nhìn Trương phó tổng cùng Lí phó lý mặt không còn chút máu nói.

“Chủ tịch, đây là vu hãm, tôi căn bản là không biết cái gì chuyện tiền bo, ông phải tin tưởng tôi.” Trương phó tổng kích động vì chính mình cãi lại, không thể tin được sự tình lại biến thành như vậy. Bọn họ rốt cuộc là người nào sơ suất, bằng không làm sao có thể bị vạch trần đầu? Hần tuyệt đối sẽ không thừa nhận, không có căn cứ cụ thể chính xác làm sao có thể định tội hần, hần tuyệt đối sẽ không cúi đầu nhận tội, tuyệt đối sẽ không!

“Ông còn muốn muốn nói sáo sao?” chủ tịch phần nộ chỉ trích.

“Chủ tịch, tôi đi theo ngài vài năm, ngài làm sao có thể không tin tôi, lại tin tưởng một tên không biết gì mà vu khống người khác? Mấy năm nay tôi đối công ty tận tâm hết sức, tận trung cương vị công tác làm nhiều như vậy!”

“Chính là bởi vì làm nhiều như vậy, cho nên ông mới cảm thấy hẳn là phải có bồi thường tương đối, thu điểm tiền boa không tính cái gì, dù sao công ty tiền buôn bán lời nhiều như vậy.” Bùi Danh Cảnh cười lạnh xen mồm. “Còn có một sự kiện ông khả năng không biết, tôi không phải không biết từ nơi nào đến, tôi vừa vặn là nhi tử của chủ tịch mà ông đang nói a.”

18. Chương 8.2

Nói xong, hẳn không để ý tới tên bị dọa ngốc, từ chỗ ngồi đứng lên.

“Ba, sự tình giải quyết, con phải đi. Lần khác lại chính thức giới thiệu con dâu cho ba nhận thức.” hẳn hướng vị phụ thân nói xong, liền lôi kéo bạn gái đồng dạng bị dọa đến trợn mắt há hốc mồm rời đi, bởi vì kế tiếp chuyện đã muốn không liên quan hẳn.

Liên tiếp chuyển tiếp đột ngột biến hóa cùng phát triển, Bùi quản lí của nàng dĩ nhiên là con chủ tịch, chuyện này kinh người, Nhạc San thật sự bị dọa ngây người, hoàn toàn không thể nhận chuyện thật kinh bạo như vậy. (Z: wow, ta cũng không ngờ a *\$o\$*)

“Anh chỉ là vì muốn đe dọa phó tổng, mới nói như vậy đúng không?” nàng sau khi lấy lại tinh thần, thốt ra suy nghĩ.

“Nói cái gì?” Bùi Danh Cảnh hỏi lại.

“Nói anh là nhi tử của chủ tịch”

“Đây là thật sự”. hẳn nhìn nàng.

“Không có khả năng. Chủ tịch họ Nghiêm, anh lại họ Bùi!”

“Đây là họ mẹ. Em hẳn là biết chủ tịch phu nhân họ Bùi đi?”

“Vì sao?” Nhạc San vẫn là không thể tin chuyện này, thân phận Bùi quản lí đối nàng mà nói đã muốn đủ cao không thể chạm tới, hiện tại hẳn thể nhưng còn hơn cái danh hiệu thiếu gia này, này nàng như thế nào chấp nhận? (Z: thật ngốc nghếch mà)

“Vì sao lại là họ mẹ, lại không cùng họ ba sao?” hẳn tự hỏi tự đáp, “Đơn giản nói chính là ba quá yêu mẹ, nên nhất nhất nghe theo mẹ. Bất quá cũng bởi vì như thế, anh mới có được tự do tuyệt đối, muốn làm cái gì thì làm cái đó, không cần bị xí nghiệp gia thứ 2 cái này trói chặt. Bởi vậy anh còn phải cảm tạ mẹ thân yêu nha.”

“Em là hỏi anh vì sao cho tới bây giờ cũng chưa đề cập qua chuyện anh là con chủ tịch ?” nàng tức giận là điểm này.

“Em tức giận cái gì?” hẳn hỏi nàng.

“Em muốn cùng anh chia tay.”

Hắn giận tím mặt, âm hàn nhìn nàng hỏi: “Em nói cái gì?”

“Em muốn cùng anh chia tay” dù sao bọn họ sớm hay muộn sẽ vậy bởi vì nàng không xứng, không bằng hiện tại liền tách ra.

Con trai chủ tịch, hẳn làm sao có thể là con chủ tịch đâu? Bộ dạng suất, cho dù năng lực đáng nể, thể nhưng còn có thân phận hiển quý như vậy, nàng căn bản là không xứng với hẳn.

Cho dù như thế nào yêu nhau, sau này vì bối cảnh gia đình chênh lệch, chắc chắn sinh ra vấn đề, cuối cùng đi lên vận mệnh chia tay. Cùng với tan rã không vui, không bằng hiện tại liền chia tay, nàng còn có thể lưu lại kỷ niệm tốt đẹp để nhớ lại. Nàng cam chịu loạn tưởng vừa thông suốt.

“Hảo.”

Cái gì? Nhạc San ngây người, ngẩng đầu nhìn hướng hẳn. “Anh nói cái gì” nàng giật mình hỏi.

“Em không phải muốn chia tay sao? Hảo, chúng ta chia tay.” hẳn tuyệt tình đáp ứng yêu cầu của nàng.

Đầu nàng nhất thời trống rỗng, kinh ngạc đến hoàn toàn nói không ra lời, chỉ có thể ngốc lảng trờng mắt hần, nhìn hần cũng không quay đầu lại lỗ mắg đụng nàng, đi thẳng.

Chia tay.

Hần thế nhưng đầu có, thế nhưng đôi nàng nhất thời tức giận mà đồng ý ?!

Nàng cảm thấy rất giận, nhưng là một loại thâm trầm đau thương lại theo đáy lòng dâng lên, đem nàng cả người bao phủ, làm cho nàng muốn khóc lại khóc không được.

Có lẽ như vậy chia tay ngược lại tốt hơn, bởi vì không ai biết bọn họ từng kết giao, cũng sẽ không có người nhằm vào đoạn tình cảm lưu luyến không có kết quả chằm chọc khiêu khích, nói những lời tổn thương nàng, nàng còn có thể có nhớ lại cùng bình tĩnh hơn trong cuộc sống.

Chia tay cũng tốt, dù sao bọn họ vốn không xứng.

Chia tay cũng tốt, bởi vì điều kiện của hần quá tốt.

Chia tay cũng tốt, vốn nàng sẽ không nghĩ tới hai người bọn họ có thể bạc đầu cùng nhau.

Chia tay cũng tốt, tuy rằng nàng vẫn như vậy nói cho chính mình, nhưng là tâm lại đau, đau quá. Nàng, không muốn cùng hần chia tay, không nghĩ nha! Ô.....

Tái nhợt sắc mặt, thân thể lung lay sắp đổ, Nhạc San trở lại văn phòng, cho dù đột nhiên cầm lấy túi nói muốn về sớm, cũng không ai dám nói cái gì hoặc là ngăn cản nàng.

Rời đi công ty, nàng mờ mịt đi phía trước, không ngừng mà đi tới. Nàng không biết chính mình phải đi nơi nào, chỉ biết là lòng của nàng trống trợn, đầu cũng trống rỗng.

Gió lạnh thổi qua hai má của nàng, nàng không có cảm giác.

Trời bắt đầu mưa phùn, sau đó càng lúc càng lớn, xối lên tóc nàng, nàng mới hậu tri hậu giác ngẩng đầu lên nhìn một chút, xoay người tìm chỗ trú.

Hết mưa rồi, nàng vẫn đứng ở tại chỗ ngẩn người.

Tối rồi, nàng cũng không hề sờ giác.

Thẳng đến bụng của nàng đói phát ra một chuỗi tiếng vang đột ngột, nàng mới bỗng nhiên hoàn hồn, tìm một chỗ ngồi xuống ăn.

Này cơm ăn thật lâu, lâu đến đồ ăn đều lạnh, chủ quán muốn đánh dương mới chấm dứt. Nên trở về nhà. Này bốn chữ đột nhiên hiện lên ở trong đầu nàng, dẫn phát cũng là xảy ra một chuỗi thỉnh linh nước mắt, bởi vì nàng không biết chính mình phải về nhà người nào, là nhà cùng hần ở chung, hay căn nhà cũ thuê đã hết hạn hợp đồng. Nàng không có nhà.

Chia tay.

Nàng có thể nào như thế dễ dàng liền đối hần nói ra như vậy?

Chia tay.

Hần có thể nào như thế dễ dàng đáp ứng?

Nàng là nhất thời giận nói, mà hần đâu? Là còn thật sự sao? Hần thật sự tính chia tay cùng với nàng?

Quả nhiên trốn tránh không giải quyết được vấn đề, bắt buộc chính mình không cần suy nghĩ, vấn đề cũng sẽ không biến mất, cuối cùng nàng vẫn là đối mặt nó, lấy được tưởng nó, lấy được giải quyết nó.

Muốn cười, lại cảm thấy toàn thân vô lực, cười không nổi. Nàng thật là cái ngu ngốc, qua vài giờ nàng rốt cuộc đang làm cái gì nha?

Vô lực đi đến bên đường, bắt taxi về nhà hần.

Sớm hay muộn vẫn là về nhà hần một chuyến, bởi vì này nợ của nàng đều còn tại nơi đó, không quay về cũng không được.

Xe taxi vững vàng đi về phía trước , nàng không biết chính mình đến tột cùng là đi nhiều đường quá nên mệt mỏi vẫn là như thế nào, thế nhưng mê man đi, thẳng đến lúc bị lái xe taxi đánh thức. Thanh toán tiền xe lăm băm âm thanh cảm ơn, Nhạc San đi vào đại sảnh đáp thang máy lên lầu, thẳng đến đi ra thang máy đi vào trước cửa nhà hắn, nàng mới cả người cứng đờ nghĩ đến một sự kiện nàng mỗi ngày cùng hắn cùng vào cùng ra, căn bản là không có thói quen mang cái chìa khóa, cho nên, nàng vào không được nhà.

Ha ha ha, nàng thật sự rất muốn cười, nhưng mặt thần kinh cũng không chịu khống chế.

Thân thể không tự chủ được lung lay một chút, cước bộ đi theo lảo đảo, nàng thân thủ bám vào bức tường trước mặt , cảm giác đầu có chút choáng váng, sau đó nghe thấy phía sau giống như truyền đến thanh âm mở cửa thang máy.

Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bùi Danh Cảnh nổi giận đùng đùng từ thang máy vọt ra, húc đầu liên hướng nàng rít gào.

“Em chết tiệt rốt cuộc chạy đi nơi đâu?”

Đây là nàng lần đầu tiên nhìn đến bộ dáng hắn tức giận rít gào, ngay cả hôm nay nàng nói với hắn muốn chia tay, hắn đều không có giống như bây giờ giận không thể giảm.

Hắn tức giận cái gì đâu? Sẽ không là vì lo lắng nàng đi? Nàng cười khổ lắc lắc đầu, lại cảm thấy một trận trời đất rung chuyển, cả người đột nhiên lung lay một chút, sau đó mất đi cân bằng ngã xuống!

“Nhạc San!”

Sợ hãi rống thanh nổ tung ở bên tai nàng, nàng ngã ,hắn vươn khuỷu tay, nháy mắt bị hắn ôm vào trong lòng. Nàng nhắm mắt lại ngã vào bóng đen phía trước, cuối cùng ánh mi mắt vào nàng là vẻ mặt hắn thất kinh cùng lo lắng, mơ hồ còn nghe thấy thanh âm hắn sốt ruột la lên. “Nhạc San!”

Nhạc San ở trong bệnh viện tỉnh lại, đã là thời gian giữa trưa, một phụ nhân khí chất cao nhã ngồi ở ghế trên bên giường, đối với nàng mỉm cười.

“Con tỉnh”.phụ nhân hòa ái dễ gần ngóng nhìn nàng.

Nhạc San đảo mắt nhìn một chút bốn phía, mới lại đem tầm mắt quay lại, mờ mịt lại hoang mang nhìn phụ nhân trước mắt, bởi vì nàng cũng không quen biết người này.

“n,người hảo.” nàng do dự hướng người đó gật đầu, căn bản không hiểu đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nàng lại làm sao có thể ở trong bệnh viện, mà phụ nhân trước mắt khí chất cao nhã này là ai?

“Xem con bộ dáng tựa hồ thực nghi hoặc.” phụ nhân ôn nhu mỉm cười nói.

Nhạc San từ trên giường bệnh ngồi xuống, cảm giác ngứa yết hầu, nhin không được ho nhẹ vài tiếng.

“Thực xin lỗi.” nàng mở miệng giải thích.

“Bị cảm đương nhiên sẽ ho khan,con không cần phải giải thích.” phụ nhân ôn nhu nói.

Nhạc San trừng mắt nhìn, kinh sửng sốt , thế này mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai nàng bị cảm, khó trách nàng cảm thấy toàn thân vô lực,người còn nằm trong bệnh viện. Chính là nàng thật sự nghĩ không ra chính mình là như thế nào tới nơi này, còn có, trước mắt vị này phụ nhân rốt cuộc là.....

“Thực xin lỗi, có thể xin hỏi người là.....”

“Ta là mẹ Bùi Danh Cảnh .”

Nàng sợ tới mức nghẹn họng nhìn trần trời, thiếu chút nữa không theo trên giường bệnh ngã xuống dưới. “Đồng, chủ tịch phụ nhân?!”

“Nếu con nguyện ý,có thể gọi ta là mẹ.”

“Mẹ, mẹ?” nàng trừng lớn hai mắt, lắp bắp lặp lại lời của nàng.

“Ngoan con cháu.” chủ tịch phụ nhân cao hứng cười mị mắt, Nhạc San bị dọa choáng váng.

“Không phải, không phải, phu nhân.” nàng nhanh chóng hoàn hồn, vội vàng lắc đầu giải thích. “Quản lí cho tới bây giờ không có đề cập qua chuyện kết hôn, cho nên tôi không thể kêu phu nhân như vậy, thực xin lỗi. Hơn nữa “ nàng bỗng nhiên im miệng, không đem một câu nói cuối cùng ra khẩu hơn nữa bọn họ chia tay.

“Hơn nữa cái gì?” chủ tịch phu nhân tò mò hỏi.

Nhạc San lắc đầu, áp lực không được trong mắt bi thương.

“Hai người các con nên sẽ không là cãi nhau đi?” chủ tịch phu nhân có chút lo lắng hỏi. Nàng trầm mặc không nói.

“Tiểu san.” chủ tịch phu nhân thân thiết gọi nàng. “Danh Cảnh từ nhỏ bị làm hư, bởi vì thân là con tổng tài, thông minh tuyệt đỉnh, cho nên từ nhỏ đến lớn cơ hồ không có gì này nọ nó muốn lại không chiếm được, cũng bởi vậy, làm cho nó dưỡng thành cá tính hiện tại bá đạo lại ngạo mạn, có nhiều điểm cần con tha thứ.”

“Quản lí không có sai, sai là tôi.” nàng áy náy cúi đầu.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Nàng lại lần nữa trầm mặc lắc đầu.

Chủ tịch phu nhân nhìn nàng, bỗng nhiên khẽ thở dài.

“Không biết ta nói con có tin không.” nàng không chuyển mắt nhìn nàng, mềm nhẹ mở miệng, Ta cảm thấy Danh Cảnh đối con cảm tình là thật sự. Hắn lớn như vậy, đây là sử thượng đẳng nhất tào (có lẽ đại loại là đặc biệt một lần) gọi điện thoại mẹ cầu cứu, mời ta đến giúp hắn chiếu cố một người, còn hướng ta giới thiệu nói con là con dâu tương lai. Trước kia nó chưa bao giờ đưa bạn gái về giới thiệu cho ta nhận thức, càng đừng nói còn dùng đến từ “ con dâu “giới thiệu như vậy.

Càng nghe, Nhạc San càng thương tâm khổ sở.

“Hắn nói muốn chia tay.” nàng đau lòng khó nhịn ghen ngào.

“Nói muốn chia tay rõ ràng chính là em!” hắn thanh âm đột nhiên từ lối vào phòng bệnh truyền đến, mang theo áp lực không được tức giận. Bùi Danh Cảnh đi bộ tiến phòng bệnh, trên tay là hai túi cơm trưa mua trở về từ bên ngoài.

“Mẹ, con mua một phần mì xào cùng một phần cơm thịt bò, mẹ muốn ăn cái gì?” hắn đối mặt mẫu thân, không thấy nàng liếc mắt một cái.

Chủ tịch phu nhân nhìn con, lại nhìn hướng trên giường bệnh mặt con dâu tương lai tái nhợt, lắc đầu. “Ta về nhà ăn.” nàng đứng dậy nói: “Hai người các con hảo hảo nói chuyện, người trẻ tuổi không cần vừa cãi nhau đã nói chia tay. Cảnh nhi, con không phải tiểu hài tử, không thể lại bá đạo tùy hứng như vậy, đối bạn gái ôn nhu một chút, nếu không cẩn thận không lấy được nàng nha.”

Nói xong, nàng thân thủ vỗ vỗ tay con dâu “Ta đi rồi, hảo hảo nghỉ ngơi.” nàng ôn nhu công đạo, sau đó xoay người rời đi.

19. Chương 9.1

Sau khi chủ tịch phu nhân rời đi, phòng bệnh lập tức lâm vào một mảnh trầm tĩnh không khí ngưng trất (ngột ngạt). Nhạc San rất khó chịu, không có biện pháp mở miệng nói chuyện, cũng thực sợ hãi mở miệng sẽ đối mặt kết quả.

Bùi Danh Cảnh còn lại là đang đợi nàng hướng hắn giải thích trước, cho nên mân mê không nói lời nào. Trời biết ngày hôm qua sau tan tằm, biết được nàng không nói một tiếng liền về sớm, điện thoại cũng gọi không thông, về nhà đợi mãi không thấy, hắn có bao nhiêu lo lắng lại có thật nhiều tức giận.

Hắn thật sự giận nàng khinh địch đã nói ra lời chia tay như vậy, càng giận nàng sau đó không đuổi theo hướng hắn giải thích, thậm chí ngay cả điện thoại vừa thông suốt cũng chưa gọi cho hắn có ý đồ hướng hắn giải thích hoặc cùng hắn hòa hảo. Hắn thật sự rất tức giận, giận đến muốn sôi lên, mắt thấy thời gian càng

lúc càng trễ, lại vẫn không thấy bóng dáng của nàng, hẩn lo lắng lòng nóng như lửa đốt, thậm chí lái xe đi nơi nơi tìm nàng.

Nàng nha, có lẽ ông trời cho nàng là khắc tinh của hẩn. Rõ ràng bộ dạng nhiều lắm chỉ có thể xem như giai nhân thanh tú, đầu óc như thế nào cũng không thông minh, khoảng cách tiêu chuẩn hiền thê lương mẫu lại kém cách xa vạn dặm, ngay cả cơm rang trứng cũng không biết. Kết quả, hẩn này thiên chi kiêu tử (kiêu ngạo, bá đạo) còn không phải thua ở trên tay nàng, cam tâm tình nguyện vì nàng xuống bếp nấu ăn, bồi nàng tăng ca. Tục ngữ nói đúng, một vật trị một vật quả nhiên là thật.

Xem hẩn, chẳng qua là xem nàng giống con dâu nhỏ nhút nhát ở trên giường bệnh, bộ dáng cổ nén thương tâm khổ sở, hẩn liền ngoan không dưới tâm lại kiên trì trầm mặc đi xuống.

“Em muốn nói gì với anh” cuối cùng quả nhiên vẫn là hẩn đã mở miệng trước.

Nhạc San nhất thời hiểu được hẩn đang nhường nàng.

“Thực xin lỗi.” nàng lập tức nói giọng khàn khàn, thở dài nhẹ nhõm một hơi rất nhiều, thiếu chút nữa bật khóc đi ra.

“Nói em về sau sẽ không nói lời chia tay như vậy nữa.”

“Em về sau không bao giờ sẽ nói như vậy.”

“Em thề?”

“Em thề” hiện tại mặc kệ hẩn muốn nàng nói cái gì hoặc làm cái gì, nàng đều nguyện ý, chỉ cần bọn họ có thể hòa hảo như lúc ban đầu, chỉ cần hẩn không phải thật muốn cùng nàng chia tay.

“Em thật sự làm cho anh rất tức giận, em có biết không?” hẩn nhìn nàng, tức giận còn không có tiêu hết.

“Thực xin lỗi.” Nhạc San thiết tình sám hối. Nàng cũng thực giận chính mình, đang êm đẹp, lại nói ra lời nói không có đầu óc này.

“Anh là con trai chủ tịch, chuyện này có tội ác tày trời như vậy sao?” hẩn chất vấn.

Nàng lập tức lắc đầu, dùng sức lắc đầu. “Em chỉ là không tin tưởng chính mình, điều kiện của anh vốn cũng đã đủ tốt, hơn nữa hiện tại thân phận là con chủ tịch!”

“Em là vì điều kiện của anh tốt mới cùng anh kết giao sao?” hẩn đánh gãy lời nàng.

“Không phải.” nàng nhanh chóng trả lời. Nàng là vì cùng hẩn mỗi một khắc ở chung bất tri bất giác yêu thương, yêu thương hẩn bá đạo ôn nhu cùng sẵn sóc, đơn thuần yêu hẩn mới cùng hẩn kết giao. Nếu có thể lựa chọn, nàng cũng không nghĩ sẽ yêu một cái nam nhân điều kiện tốt như vậy. Nàng cùng hẩn kết giao, thuần túy đơn giản là nàng yêu hẩn.

“Nếu điều kiện không phải nguyên nhân chính, thân phận lại như thế nào là vấn đề?” hẩn nói.

“Thực xin lỗi, là em sai lầm rồi.” trừ bỏ những lời này, nàng hiện tại thật sự không lời nào để nói.

“Chuyện này đối người bình thường mà nói, căn bản chính là cầu còn không được, chỉ có em đem vận may đến đây ra bên ngoài mà thôi. Em thật là ngu ngốc sao?”

“Em thật là ngu ngốc.” nàng đồng ý.

Nghe vậy, Bùi Danh Cảnh hoàn toàn không thể ngăn chặn ý cười từ đáy lòng xuất hiện.

“Ngu ngốc!” hẩn mắng, rốt cuộc không thể tiếp tục đối nàng phụng phịu mà thuyết giáo, cũng vô pháp cùng nàng bảo trì khoảng cách, không đụng chạm nàng. Hẩn ngồi vào bên giường, thân thủ sờ sờ cái trán của nàng, để ý phản ứng của nàng, lại chạm vào mặt của nàng. “Cảm thấy thế nào?” hẩn ôn nhu hỏi. “Em có biết hay không tối hôm qua em thiếu chút nữa đem anh hù chết? Mất tích, sau khi xuất hiện còn đột nhiên ở trước mặt anh té xỉu, cả người nóng lên, như thế nào kêu đều bất tỉnh. Em từ nhỏ là ông trời định trước sau này tra tấn anh sao?”

“Thực xin lỗi.” Nhạc San lập tức thân thủ ôm cổ hần, đem mặt vùi vào gáy hần, nghẹn ngào giải thích, cố nén nước mắt lâu ngày, đối mặt với ôn nhu ấm áp này, rốt cuộc nhịn không được tuôn ra. “Thực xin lỗi, thực xin lỗi.....”

Nàng không ngừng mà giải thích.

“Anh không mắng em, đừng khóc.” hần ôm nàng, nhú mi nói(Z:hút,vừa mắng người ta xong *thề lưỡi* *lêu lêu*....Cạnh: *đá đá*....Z:ôm hông chạy *nước mắt ròng ròng*).

Nàng gục ở cổ hần lắc lắc đầu. Không có biện pháp, nàng thật sự sợ bọn họ cứ như vậy chia tay, sợ hần sẽ giận đến vĩnh viễn không để ý tới nàng, sợ mất đi hần, phải sợ, phải sợ.

Bùi Danh Cảnh bắt đầu dĩ thử dài, đành phải để nàng lại ở trong lòng hần khóc đến khi đủ mới thôi.

Qua một hồi lâu, nàng rút cục ngừng nước mắt, mang theo một chút biểu tình xấu hổ then thùng ngẩng đầu lên, lau đi nước mắt lưu lại trên mặt.

“Khóc đủ chưa?” miệng hần chế nhạo hỏi, trong mắt lại là vô tận ôn nhu.

Nàng không biết nên nói cái gì, đành phải thấp giọng làm nũng nói: “Em đã đói bụng.”

“Anh biết em tính dạ nhất định sẽ đói bụng, cho nên ra ngoài mua thức ăn.” hần nói xong đứng dậy đem bàn ăn đến, đem cháo vừa mua dọn lên bàn, đặt ở trước mặt nàng cho nàng ăn.

“Sao lại là cháo?” nhìn đến phần cơm trưa của chính mình, nàng không khỏi ngạc nhiên hỏi.

“Bằng không là cái gì?” hần vẽ mặt buồn cười.

“Mì xào cùng cơm thịt bò.” nàng vừa mới rõ ràng nghe được hần nói ra hai loại này.

“Em là bệnh nhân.”

“Vì sao bệnh nhân liền nhất định phải ăn cháo trắng, không thể ăn mì xào cùng cơm thịt bò?” nàng hoàn toàn muốn làm không hiểu có cái gì ăn khớp.

“Em không thích ăn cháo trắng?”

“Này không phải vấn đề có thích hay không, mà là vấn đề em có vẻ muốn ăn mì xào cùng cơm thịt bò.” nàng lấy biểu tình mơ ước nhìn hần.

Nàng đã nói như vậy, Bùi Danh Cảnh còn có thể nói cái gì đâu? Đành phải đem mì xào cùng cơm thịt bò cùng nhau trình lên.

Nhạc San lập tức tươi cười rạng rỡ, vui vẻ giơ lên chiếc đũa, gấp một miếng mì to chuẩn bị đưa vào miệng.

Nhưng là thảm sự đã xảy ra, mì xào mới vừa vào, một cổ cảm giác buồn nôn lập tức từ chỗ sâu trong yết hầu nàng vọt đi lên, làm cho nàng trở tay không kịp trực tiếp đem phun ra bàn tay.

“Làm sao vậy?” Bùi Danh Cảnh lập tức rút vài tờ giấy vệ sinh thay nàng chà lau, may nhanh tức hỏi.

Nhạc San mờ mịt lắc lắc đầu. Nàng cũng không biết chính mình là làm sao vậy, là vì cảm mạo sao? Như thế nào mà vừa vào miệng đã nghĩ phun đâu? Từ nhỏ đến lớn, thứ cảm mạo thế nào cũng chưa từng ảnh hưởng qua thêm ăn của nàng? Trọng điểm là, nàng rõ ràng cũng rất muốn ăn mì xào nha.

Giơ lên chiếc đũa, nàng thử lại gấp một ngum mì xào đến ăn.

Lúc này càng khoa trương, mặt đều còn không có đưa vào trong miệng, nàng không ngờ buồn nôn nôn mửa lên.

“Làm sao vậy, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Bùi Danh Cảnh bị phản ứng nàng vừa phun lại phun tiếp sợ tới mức có chút luống cuống tay chân, trực tiếp đem hộp mì xào kia mang đi, lại đem nàng kéo vào trong lòng trấn an vỗ nhẹ.

“Tại sao có thể như vậy, em cảm thấy không thoải mái làm sao?” hần lo lắng hỏi.

“Không biết, chính là buồn nôn mà thôi.” nàng chôn ở trong lòng hần, không thoải mái nói.

“Lúc trước muốn hôn, hay là hiện tại?” hấn hỏi.

“Hiện tại.”

“Chờ anh một chút, anh đi kêu bác sĩ.” hấn lập tức buông nàng ra, ngẩng đầu lên quyết định nói.

Nàng gật gật đầu. Hấn nhanh chóng cúi đầu hôn nàng một chút, mới xoay người bước nhanh rời đi.

Nàng mang thai.

20. Chương 9.2

Nhạc San kinh hãi ngạc nhiên, cùng bạn trai ở chung, sau khi làm bí mật tình cảm lưu luyến, lại tiến thêm một bước! Chưa kết hôn mang thai. Cái này nàng thật sự sẽ bị ba ba lấy cái cuốc đánh chết, ô ô.....

“Em không nghĩ hoài hài tử của anh sao?” thấy nàng rầu rĩ không vui, bộ dáng mặt co mày cau, Bùi Danh Cảnh không khỏi hoài nghi hỏi.

“Cái gì?” nàng ngẩn ngơ, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng lớn tiếng đối hấn lắc đầu nói: “Không phải, anh không cần hiểu lắm, không phải như thế.”

“Không phải như vậy, đó là như thế nào?” hấn hỏi, cảm thấy nàng có tâm sự.

“Em lo lắng chuyện này nếu làm cho ba biết, em sẽ bị đánh chết.” nàng nói thực ra.

“Ba muốn đánh cũng sẽ đánh anh, sẽ không đánh em.”

“Ba em sẽ đánh cả hai.” nàng vẻ mặt cầu xin.

“Yên tâm, anh đây sẽ che trở trước mặt, sẽ không làm cho ba đánh em.” nam nhân này sẽ không nói ngọt ngon mật ngọt (lời lẽ đường mật), nhưng là mỗi lần hành động tự nhiên mà ôn nhu vậy, luôn làm cho nàng cảm thấy ấm lòng cùng hạnh phúc, cùng với càng ngày càng yêu hấn nhiều hơn.

“Em yêu anh” nàng ngăn chặn không được đối hấn nói.

“Nguyên lai là muốn anh chắn giúp, em mới có thể nói yêu anh nha?” hấn hạ mày, đùa giỡn nói, kỳ thật trong lòng thực cảm động, bởi vì đây là lần đầu tiên nàng đối hấn nói ra ba chữ này. (ủa ái nỉ)

Suy nghĩ kỹ một chút, hấn khinh tặc hạ mày, đột nhiên nghĩ đến hấn tựa hồ cũng không từng cùng nàng nói qua ba chữ này. Nàng hấn là biết tình ý hấn đối nàng đi? Nhưng là nói trở về, hấn cũng biết nàng thương hấn, nhưng cái đó và nghe nàng chính mồm nói ra những lời này cảm giác thỏa mãn hoàn toàn thực không giống nhau, cho nên nàng hấn là cũng sẽ muốn nghe đi?

“Khụ! Em nghe, tiểu San” hấn ho nhẹ một tiếng, chuẩn bị mở miệng.

Nhạc San nghiêm mặt nhìn hấn, chờ đợi.

“Lời này anh chỉ nói một lần, em biết là tốt rồi.” hấn còn thật sự nói rõ.

Nàng gật đầu, không biết hấn muốn nói cái gì.

“Chính là anh..... Khụ!” hấn không được tự nhiên lại khụ một tiếng, “Chính là” kỳ quái, những lời này có khó như vậy nói sao? “Chính là anh! Em biết đến..... Khụ! Khụ!”

“Anh là không phải bị em lây bệnh, cũng bị cảm?” Nhạc San nhin không được mở miệng hỏi. Lúc trước đã nói đừng hôn nàng nhưng hấn không nghe.

“Không phải!” hấn tức giận trừng mắt. Không phải thì không phải, hấn làm chi bực như vậy nha? Nàng vô tội ở trong lòng đoán.

Đợi một chút, hấn cũng chưa mở mồm. Nàng đành phải mở miệng hỏi: “Anh không phải có chuyện muốn nói với em sao?”

“Anh đang muốn nói, em không cần cứ xen mồm đánh gãy lời anh” hấn vẻ mặt phiền chán.

Nàng trừng mắt nhìn, một chút cũng muốn làm không hiểu chính mình đánh gãy lời hắn cái gì? Hắn căn bản cái gì cũng chưa có chịu nói?

Bởi vậy nàng kiên nhẫn chờ.

“Những lời này anh chỉ nói một lần.” hắn biểu tình thật sự nhìn nàng.

Nàng rất muốn nói với hắn, những lời này anh vừa rồi đã nói qua, bắt quá vì phòng ngừa hắn lại nói nàng đánh gãy lời hắn, nàng chính là gặt gặt đầu.

“Anh..... Khụ, anh nghĩ nói là,anh..... Khụ, anh..... Khụ khụ, anh..... Khụ khụ khụ!”

Nhạc San chịu không nổi. “Anh xác định anh thật sự không có bị em lây bệnh cảm mạo sao?”

Bùi Danh Cảnh không chuyển mắt trừng mắt nàng, hảo tướng bóp chết nàng! Không, là bóp chết chính mình.

Một câu “Anh yêu em” nói khó như vậy sao? Hắn rốt cuộc là như thế nào muốn làm, vì sao nửa ngày, chính là không có biện pháp đem hai chữ kia thành công nói ra? Thật sự là tức chết hắn!

“Em nhắm mắt lại.” hắn đột nhiên ra mệnh lệnh.

Nhạc San khó hiểu nhìn hắn. “Vì sao?”

“Em nhắm mắt lại là được rồi.” có lẽ không có cặp mắt to kia tràn ngập tò mò ở trước mặt quấy nhiễu, hắn là có thể thuận lợi nói ra.

Tuy rằng không biết hắn rốt cuộc muốn làm cái gì, nàng vẫn là ngoan ngoãn đem ánh mắt nhắm lại.

“Em chú ý nghe.” hắn lại mở miệng, “Những lời này anh chỉ nói một lần!”

Nhạc San nhin không được ở trong lòng trả lời, những lời này anh đã muốn nói ba lượt.

“Anh!”

Hắn vừa muốn bắt đầu ho khan sao? Thật lo lắng hắn bị nàng lây bệnh, hắn còn cố tình nói không phải, cũng không biết là cạy mạnh hay là mạnh miệng. Bùi quản lí của nàng là cái nam nhân cho rằng nam nhân vô địch không ngã.

“Anh yêu em”

Hắn nói được quá nhanh, làm cho Nhạc San đang phân tâm thiếu chút nữa không có nghe đến.

“Cái gì?!” nàng đột nhiên mở hai mắt, vẻ mặt kinh hãi, khó có thể tin, lại có chút hoài nghi nhanh theo dõi hắn, sau đó ngăn chặn không được yêu cầu nói: “Nói lại lần nữa xem.”

“Anh nói, những lời này anh chỉ nói một lần.” hắn liếc nàng liếc mắt một cái, lạnh lùng cự tuyệt.

“Nói lại lần nữa xem, làm ơn, em vừa rồi không có nghe rõ ràng.” nàng ôm cánh tay hắn nũng nịu yêu cầu.

“Anh đã bảo em chú ý, em chính mình không có nghe rõ ràng còn trách anh?” hắn vi mị hai mắt.

“Em không có trách anh, chính là nghe lại một lần mà thôi, làm ơn.”

“Lời hay không nói lần thứ hai.” vẫn như cũ thực lạnh lùng, nhưng là thực làm nàng tức giận.(Z:đúng a,không nghe mất quyền lợi. *đập tay tán thưởng*)

“Nói lại lần nữa cũng không chết người nha.”

“Em làm sao mà biết sẽ không chết?” hắn vừa rồi còn có loại cảm giác sắp tử, trời biết vừa rồi, té bào trên người hắn đã chết bao nhiêu?

“Anh thật sự không chịu nói lại lần nữa?” nàng nhanh theo dõi hắn.

Hắn từ chối cho ý kiến, nhưng cũng không buồn hé răng thực làm nàng tức giận.

“Được.” nàng tức giận, “Em đây về sau cũng sẽ không nói với anh ba chữ kia.”

Hắn đột nhiên nhú mày, tuyệt không thích nàng uy hiếp : “Em làm không được.”

“Anh có thể thử xem xem.” nàng khó có thể nảy sinh ý ác độc bỏ lại những lời này, sau đó xoay người bước đi.

Bùi Danh Cảnh ngây ngốc sững sờ ở tại chỗ, vô kế khả thi. Nàng sẽ không là thật sự đi? Về sau thật sự cũng không lại đối hắn nói em yêu anh sao?

Đáng giận, hắn cũng không phải thật sự không muốn lại đối nàng nói ba chữ “Anh yêu em” này, mà là ba chữ này đối hắn mà nói chính là không biết vì sao lại siêu khó nói như vậy, bắt quá, hắn tuyệt không thừa nhận hắn là thẹn thùng, phải nghĩ biện pháp mới được. Hắn thích nghe nàng đối hắn nói “em yêu anh” ôn nhu mà tràn ngập ngữ điệu tình yêu, thích nàng đang nói những lời này trên mặt tự nhiên biểu lộ tình hạnh phúc, hắn tuyệt đối muốn nàng nói với hắn lần nữa! Không đúng, ít nhất một ngày cùng hắn nói một lần em yêu anh mới được, tuyệt không có thể làm cho nàng bởi vì đối hắn mà không nói.

Mau nghĩ biện pháp.

Nhưng là có biện pháp gì có thể tưởng tượng, nàng muốn nghe hắn nói lại nha.

Có lẽ..... Hắn cần luyện tập vài lần, ba chữ “anh yêu em” này sẽ không mở miệng khó như vậy đi? Nghĩ vậy, hắn lập tức nhỏ giọng mặc niệm luyện tập.

“Anh yêu em!Anh yêu em!..Anh! Khụ khụ.....” luyện đến một nửa, không nghĩ tới nàng đột nhiên từ trong phòng đi ra, hắn sợ tới mức bị sắc nước miếng, khụ lên.

Nhạc San đột nhiên dừng lại cước bộ, mày nhanh tức quay đầu nhìn hắn. “Nói thật, anh xác định không có cảm mạo sao?”

“Không có!” hắn thẹn quá thành giận hướng nàng rống to.

Nàng sững sốt một chút, cũng có chút khó chịu. Nàng là quan tâm hắn nha, làm chi đối nàng thanh lớn nhỏ nha?

“n.” nàng hừ thanh nói, xoay người đi vào phòng bếp. Bùi Danh Cảnh bị chính mình ngốc nên sinh ra tức giận, không thể dễ đối nàng nói ra ba chữ “anh yêu em” cũng không phải nàng sai, hắn làm chi đối nàng lớn tiếng nha? Đáng giận!

Cho dù muốn đáp lại nàng câu nói này, hắn cũng không cần nói nha, hắn có thể lựa chọn dùng phương thức khác biểu đạt, tỷ như viết chẳng hạn!

Chờ một chút, dùng viết? Hắn làm sao có thể không nghĩ tới phương pháp tốt này đây?

Hắn lập tức mã bắt đình đề (đại loại là ngựa chạy nhanh đến không thể hãm lại)chạy vào trong thư phòng, tìm ra giấy cùng bút, viết xuống “Anh yêu em” ba cái chữ to to, sau đó do dự một chút, thêm vài nét bút sau nữa, giấy a4 chiết khấu, chiết khấu, lại chiết khấu, chạy ra phòng.

Nàng còn đang tại phòng bếp, cầm cái chén uống nước.

Liếc thấy hắn đi vào , nàng sững sốt một chút, buông cốc nước bên miệng, tò mò nhìn hắn.

“Cầm.” hắn nhìn nàng, lấy giấy nhét vào trong tay nàng.

“Đây là cái gì?” nàng trừng mắt nhìn, cúi đầu đến xem tờ giấy hỏi.

“Xem sẽ biết” hắn hai tay ôm ngực, ung dung đối nàng nói.

Nhạc San hoài nghi liếc hắn một cái, sau đó đem tay phải đặt cái chén tạm thời trên đài, lại đem chiết vài chiết trang giấy mở ra xem. “Anh yêu em”: ba cái chữ to tướng ấy cứ như vậy xuất hiện ở giấy a4 , xuất hiện trước mắt ở nàng, bên cạnh còn vẽ hai trái tim thực đáng yêu.(Z:wow,không ngờ một người như thế cũng biết lãng mạn á....)

Nhạc San hoàn toàn không nghĩ tới điều này nên nói như thế nào đâu? Thư tình sao? Nàng không biết nên định nghĩa tờ giấy này như thế nào, nhưng không có biện pháp không chế chính mình càng lúc càng gờ lên khóe miệng, sau đó “Xì” một tiếng bật cười.

Trời ạ, Bùi quản lí của nàng làm sao có thể đáng yêu như vậy nha, bảo hấn lại đối nàng nói một lần anh yêu em, hấn chết cũng không chịu nói, kết quả lại dùng phương thức viết đáng yêu như vậy cho nàng xem, thật sự thật đáng yêu nha.

Như thế nào cũng không lường trước đến phản ứng của nàng sẽ là cười, Bùi Danh Cảnh nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ.

“Có cái gì buồn cười?” hấn khó chịu hỏi, trên mặt không tự chủ được xuất hiện một chút khả nghi màu hồng. (Z:aida,lại xấu hổ a..)

Hấn then thùng. Nhạc San kinh ngạc phát hiện này so với người ngoài hành tinh đột nhiên xuất hiện trước mặt ở nàng, càng làm cho nàng cảm thấy chuyện bất khả tư nghị.

“Mặt anh đang đỏ” nàng bật thốt lên nói ra.

Bùi Danh Cảnh cả người cứng đờ, lập tức trách cứ, “Nói bậy!”

“Thật sự.” thiếu căn cứ nàng liền cứng rắn kéo hấn đến trước gương to trong phòng, chỉ rõ ràng đối hấn nói: “Anh xem đi” nam nhân vẻ mặt xấu hổ lại có chút then quá thành giận trừng mắt nữ nhân bên cạnh. “Nhìn thấy không, càng lúc càng rõ ràng, càng lúc càng rõ ràng.” nàng còn kêu, hoàn toàn không hiểu cái gì gọi là sát ngôn quan sắc(nói chuyện phải quan sát sắc mặt).

“Câm miệng!” Bùi Danh Cảnh rốt cuộc nhin không được hướng nàng gầm nhẹ.

“Cảnh,anh thật đáng yêu nha.”nàng lại vẫn không biết sống chết,vẻ mặt ý cười đồ thêm dầu vào lửa.

Kết quả giây tiếp theo lập tức bị nam nhân then quá thành giận che lại miệng, sau đó mang lên giường, hung hăng trừng phạt đến khi nàng cầu xin tha thứ mới thôi.(hình phạt là gì á.....:panda76:*cười gian*)

Dám cười hấn?

Hừ! Như vậy xem nàng về sau còn dám không?

21. Chương 9.3

“ Nhạc San, vì sao cậu xin phép, quản lí cũng xin phép? Cậu cảm mạo, quản lí cũng cảm mạo, hơn nữa bệnh trạng còn đều giống nhau?”

Đối mặt vẻ mặt hoài nghi của Hiểu Mĩ, Nhạc San quả thực không nói gì mà chống đỡ. Đều do hấn, biết rõ cảm mạo rất dễ lây, lại còn cứng rắn muốn hôn nàng, cứng rắn muốn làm tình với nàng, sau đó ôm chặt nàng đi vào giấc ngủ, hiện tại quả nhiên bị lây bệnh! Thực chịu không nổi hấn, làm chi tự mình chuốc lấy cực khổ nha, thực ngốc.

“Sao cậu không nói gì?” Hiểu Mĩ nhanh nhìn chăm chăm nàng hỏi.

“Cậu muốn mình nói cái gì? Quản lí muốn hay không cảm mạo cũng không phải mình có thể khống chế, mình làm sao mà biết khéo như vậy sẽ có chuyện tình phát sinh nha?” Nhạc San lấy vẻ mặt vô tội biểu tình giả ngu.

“Cậu thật sự không biết sao?” Hiểu Mĩ biểu tình trở nên có một chút khí thế bức nhân.

“Mình,mình làm sao có thể biết?” Nhạc San có chút tiểu co rúm lại.

Hiểu Mĩ đôi mắt đẹp không chuyển nhìn chăm chăm nàng, nhìn xem nàng kinh hãi khiếp đảm, đại khí cũng không dám suyễn một chút.

“Sao, làm sao vậy?” nàng hỏi.

“Gần đây công ty thịnh truyền một tin tức.” Hiểu Mĩ chậm rãi mở miệng, “Cùng cậu cũng cùng quản lí có liên quan.”

Nhạc San kinh ngạc, nhưng cũng hiểu được đây là chuyện sớm muộn, dù sao giấy không thể gói được lửa.

“Kia nội dung là gì?” nàng do dự mở miệng, không thể không hỏi.

“Hai người các cậu sắp kết hôn.”

“Cái gì?!” Nhạc San ghen hòng nhìn trần trời sợ hãi kêu. Nàng nghĩ đến sẽ nghe được nàng cùng quản lý đang kết giao, hoặc là có người nhìn đến nàng tan tằm ngồi trên xe quản lý linh tinh này nọ, như thế nào kết quả đúng là hai người bọn họ sắp kết hôn? Đây có thể hay không rất khoa trương nha? Tuy rằng là sự thật. Ngày hôm qua Danh Cảnh chính thức mang nàng về nhà gặp mặt cha mẹ hắn, cũng chính là chủ tịch cùng chủ tịch phu nhân.

Trước khi tới nàng khẩn trương đến không được, hắn vì thả lỏng tâm tình của nàng, dọc theo đường đi không ngừng mà cùng nàng nói cười, làm hại nàng ở trên xe dở khóc dở cười.

Không nghĩ tới chủ tịch ngoài ý muốn hòa ái dễ gần, cùng bộ dáng ở trong công ty uy nghiêm túc mục vô cùng giống nhau. Chủ tịch phu nhân cùng ngày đó ở trong bệnh viện giống nhau, khí chất cao nhã, ôn nhu hòa ái, sau đó hai người đều tự nhiên mà vậy, hơn nữa không hề điều kiện liên tiếp nhận nàng này con dâu tương lai bình thường đến không được, làm cho nàng thiếu chút nữa lệ tuôn trào.

Chuyện tốt còn không chỉ có vậy, hai vị trưởng bối biết chuyện nàng đã mang thai, quả thực kinh hỉ đến không được. Chủ tịch còn lập tức đứng dậy trở về phòng lấy một phong bao đưa nàng, ước chừng có mười vạn tệ nha. Bất quá này không phải trọng điểm, trọng điểm là thấy cha mẹ chồng tương lai cao hứng như vậy, nàng cũng rất cao hứng, bất an không cánh mà bay.

Đặc biệt nhất là, mọi người nói chuyện đến người nhà, đề tài đề cập muốn lên môn cầu hôn này, bà bà tương lai nhưng lại phát hiện ba nàng, cũng chính là thân gia tương lai, hình như là đồng học cùng lớp thời kì quốc trung. Kết quả điện thoại được thông, nói xong lập tức xác định.

Bà bà tương lai vui vẻ đối nàng nói cái này kêu là làm ngàn dặm nhân duyên đường quanh co. Nhưng là nàng lại vui vẻ không đứng dậy, bởi vì trong điện thoại đem bí mật nàng không thể cho ai biết tiết lộ hết. Ba bà muốn nàng lập tức về nhà, sau đó đêm qua, nàng ước chừng bị ba mẹ thay nhau ra trận giáo huấn suốt ba cái giờ, mà cái nam nhân kia lúc trước nói sẽ che ở trước mặt nàng, lại thư thư phục phục ngồi ở một bên xem tivi, thật sự là làm người ta tức giận.

“Cậu suy nghĩ cái gì, vì sao đột nhiên nghiêng răng nghiêng lợi?” Hiểu Mĩ thanh âm làm cho nàng đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

“Cái gì? Không có nha.” nàng vội vàng lắc đầu.

Hiểu Mĩ xinh đẹp có chút suy nghĩ nhìn nàng, trên mặt lộ vẻ biểu tình hoài nghi. “Nhạc San, chúng ta có phải hay không là bạn tốt?” nàng còn thật sự hỏi.

“Đương nhiên.” nàng không chút do dự gật đầu trả lời.

“Bằng hữu tốt, có phải hay không không nên có bí mật?”

Hiểu Mĩ đảo cái hồ dụ nàng, Nhạc San hậu tri hậu giác hiện tại mới phát hiện. “Hiểu Mĩ.....” nàng khó xử nhìn đồng sự kiêm bạn tốt.

“Cậu chỉ cần trả lời mình một vấn đề thì tốt rồi, chỉ cần một cái.” Tiểu Mĩ đối nàng nói.

Nhạc San từ chối một hồi, mới gật gật đầu. “Chỉ có một nha.”

Hiểu Mĩ lập tức gật đầu.

“Được rồi, cậu hỏi đi.” nàng nói.

Hiểu Mĩ hai mắt sáng lên, khẩn cấp hỏi: “Nhấn trên tay cậu có phải hay không là nhẫn cầu hôn của quản lý?” nàng thật sự chỉ hỏi một vấn đề mà thôi, một cái bao hàm mọi vấn đề khác.

Nhạc San ghen hòng nhìn trần trời nhìn nàng, lại hậu tri hậu giác phát hiện, nàng đã muốn ngã tiến hố, nhưng lại đi không được.

Ô ô.....

Nàng thật sự thực ngốc.

22. Chương 10.1

Nhạc San như thế nào cũng chưa nghĩ đến chính mình là người trong nhóm tứ quân tử (Nhạc San, Bạch Tiệp Ngọc, Đoàn Cần Tâm, Sài Nghê trong các truyện khác của bộ “một nửa khác của tôi hệ liệt”) kết hôn sớm nhất, nhưng lại gả cho một đám tốt như vậy. Nay hết thấy đến tốt cùng nên nói như thế nào đâu?

Y theo Tiệp Ngọc nói chính là gốc nhân có gốc phúc.

Tuy rằng nàng tuyệt không muốn thừa nhận chính mình gốc, nhưng là sự thật chính là như vậy, bất tri bất giác được Bùi Danh Cảnh coi trọng, bất tri bất giác rơi vào bẫy của hắn, bất tri bất giác yêu thương hắn, sau đó bất tri bất giác mang thai con của hắn rồi gả cho hắn.

Hồi tưởng lại, nàng thật đúng là gốc nhân có gốc phúc, như vậy cũng có thể gả cho một cái lão công tốt đến đốt đèn lồng đi tìm cũng không thấy, rất thần kỳ.

Sau khi chuyện tình cảm của nàng cùng Danh Cảnh sáng tỏ, nàng quả nhiên trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, trong công ty người hâm mộ nàng thì ít mà các nữ đồng sự ghen ghét xa lánh thì nhiều. Hắn thấy nàng bất đắc dĩ như vậy, liền thay nàng từ chức, muốn nàng hảo hảo chuẩn bị kết hôn cùng với dưỡng thai.

Thất nghiệp đối nàng mà nói, trên cơ bản không có gì khác biệt, bởi vì nàng vốn yêu đọc sách, hơn nữa lần đầu tiên mang thai, nàng cần rất nhiều kinh nghiệm liên quan mang thai, muốn nhìn bộ sách có cục cưng cùng mẫu thân linh tinh, cho nên tạm rời cương vị công tác, nàng tuyệt không nhàm chán.

Trên thực tế cũng chuẩn bị kết hôn, thời gian chuẩn bị quả thực mệt mỏi, hoàn hảo một điều là hôn lễ đã xong.

“Em suy nghĩ cái gì?” Bùi Danh Cảnh sau khi tắm rửa sạch sẽ đi đến trên giường, từ phía sau vòng tay ôm thắt lưng của nàng, hai má trực tiếp vùi cằm cổ vào nàng, hôn nàng một chút.

Nàng hắn phải sửa gọi hắn là chồng yêu.

“Em suy nghĩ, không ngờ trong bốn người mình là người kết hôn sớm nhất “ nàng thành thật trả lời.

“Bằng không em nghĩ muốn là người thứ mấy kết hôn?”

“Loại sự tình này em biết nói sao? Nhưng chính là không nghĩ tới sẽ là đầu tiên.”

“Vì sao không nghĩ tới?”

“Bởi vì Sài Nghê, Cần Tâm cùng Tiệp Ngọc các nàng so với em có điều kiện tốt nhất.”

“Cũng không phải điều kiện tốt liền nhất định phải gả đi ra ngoài, nữ nhân rất thông minh không cần thiết cấp bách lấy chồng, ngược lại em gốc nghèo như vậy lại rất đáng yêu.”

“Anh vẫn còn nói em gốc”

“Thật có lỗi, anh là người không biết nói dối.” (Z:điều a..)

Nàng muốn thu hồi lời nói hắn là một cái lão công tốt, nàng quả thực gả đến một cái trứng thối, một lão công chuyên môn khi dễ nàng.

“Anh cách em xa một chút, cẩn thận gần chu giả xích, gần mặc giả hắc (cái này giống “gần mực thì đen, gần đèn thì sáng” của VN mình), biến thành một cái ngu ngốc giống em.” nàng hừ thanh, động thủ đẩy hắn ra.

Bùi Danh Cảnh như kẹo mạch nha, nháy mắt lại dính trở về.

“Em nói đúng, gần chu giả xích, gần mặc giả hắc, cho nên em nhất định phải dựa vào anh gần một chút, tốt nhất là 24/24 đều dán lấy anh, như vậy em mới có thể trở nên thông minh một chút.” hắn nghiêm trang nói, đem nàng kéo vào trong lòng, sau đó dung cả tay cả chân ôm nàng vào lòng.

Cùng hắn đấu, nàng vĩnh viễn chỉ có thể nhận thua.

“Em hôm nay còn chưa nói với anh 3 chữ kia, tiểu San” hắn lên tiếng yêu cầu.

“Cạnh,anh cũng đã lâu chưa nói với em 3 chữ đó” hấn kêu nàng nói, chính mình cũng không nói, không thể như vậy nha?

“..” một tờ giấy phiêu phiêu bay lọt vào bàn tay nàng.

“Anh không thể mỗi lần đều như vậy.” nàng kháng nghị kêu lên, nhưng hai tay cũng không nghe sai khiến của mình, khẩn cấp đem tờ giấy mở ra xem.

Cùng đi qua nhiều ngày ,mỗi một giấy viết thư hấn đưa cho nàng dòng trên đều viết thật to ba chữ “Anh yêu em.”giống nhau, chỉ khác ở chỗ tranh minh họa bên cạnh ba chữ này.

Hôm nay hấn vẽ những đóa hoa hồng(cái này ta không hiểu nên chém thành hoa hồng , các nàng đừng chém tan ha *híc híc*), nét vẽ đáng yêu đến không chịu được, làm cho nàng không tự chủ được gợn lên khóe miệng, mỉm cười.

Nàng trước kia cũng không biết hấn còn có thể vẽ,cho đến khi mỗi ngày hấn đưa nàng tờ giấy này, nàng mới biết được.Bởi vì mỗi tờ giấy một hình thù khác nhau. Nói thật, nàng thật sự yêu những bức tranh nhỏ mà hấn vẽ cho nàng.

“Đến lượt tiểu San,nói nhanh lên.” Bùi Danh Cạnh ôm nàng, thúc giục nói.

“Vải len sọc?” Nhạc San hỏi trước.

“Ở phòng khách.”

“Anh hấn là muốn chính mình tặng cho em.”

“Nhanh chút nói đi.” hấn trực tiếp bỏ qua, làm như không nghe đến lần nữa thúc giục. Danh Cạnh của nàng kỳ thật là một người thực thẹn thùng, mỗi lần đụng tới chuyện làm hấn ngượng ngùng, hấn không phải về mặt không được tự nhiên đột nhiên,thì chính là trang khóc hoặc trờng nàng, thật sự thực đáng yêu.

“Anh đi lấy hoa vào tặng em,em sẽ nói.” nàng làm bộ làm tịch.

“Nhanh chút nói.” hấn há mồm khê cắn gáy bộ của nàng.

“Không cần.” nàng ngửa ngửa co rúm lại, nhin không được cười duyên một tiếng.

“Nhanh chút nói.” hấn tiếp tục cắn cắn cương bức nàng.

“Không cần.” nàng liều chết không nghe,vừa né tránh vừa cười.

“Em thật là càng lúc càng không sợ anh.” hấn ngẩng đầu lên, không hờn giận trờng mắt nàng.

Nhạc San mị mắt mỉm cười. Chuyện này mọi người đều biết, hấn thật sự không cần phải nói riêng nữa ,haha.

Đối mặt nàng cười híp mắt,bộ dáng tiểu nhân đắc chí vẽ mặt khoái trá, Bùi Danh Cạnh không chỉ không có lời nào để nói, mà còn không kể khả thi. Nhưng là tâm lại tràn đầy ôn nhu cùng thỏa mãn,đầy đến hấn sắp không thể thừa nhận, hấn rất thích nàng có bộ dáng hạnh phúc mỉm cười.

“Nhanh chút đi lấy hoa, chính là đem hoa “Đưa cho” em mà thôi, không có khó như vậy.” Nhạc San nhẹ nhàng dỗ hấn một phen, cổ vũ nói. Bùi Danh Cạnh nhú mi trờng nàng, nàng lại nháy mắt đối hấn cười đến càng thêm sáng lạn, hoàn toàn không sợ hấn.Cứ như vậy thật sự không được, hấn phải nghĩ cái biện pháp khổng chế nàng mới được, nếu không mỗi lần vì muốn nghe nàng nói một câu em yêu chồng, hấn sẽ bị vợ vét tài sản thật sự thẳm. Vòng vo một chút, hấn đột nhiên buông nàng ra, xoay người ngã đầu ngủ.

“Quên đi.” hấn nói.

“Cái gì?” nàng kinh ngạc.

“Không muốn nói, về sau anh cũng không cần vắt hết óc nghĩ muốn vẽ cái gì.”

“Có ý tứ gì?”

“Ý tứ chính là mỗi ngày đều phải vẽ hình không giống nhau, kỳ thật cũng rất mệt. Suy nghĩ một chút, em cái gì cũng không làm chỉ cần nói là được, mà anh lại nếu muốn lại còn vẽ, thật đúng là không có lời, cho nên anh quyết định về sau không vẽ.”

“Không vẽ?” Nhạc San bị dọa, không nghĩ tới kết quả sẽ là như vậy.

“Đúng vậy. Ngủ ngon.” nói xong, hấn xoay thân đi đưa lưng về phía nàng nhắm mắt lại.

Nhạc San trừng mắt nhìn, thật sự ngây người.

Hắn rốt cuộc là thật sự, về sau thật sự không vẽ đưa nàng? Tuy rằng so với viết ở trên giấy, nàng càng muốn nghe hấn chính mồm nói. Nhưng là nếu muốn hấn chính mồm nói khó như lên trời, nàng làm sao có thể mất tờ giấy này? Như vậy không được. “Danh Cảnh” nàng tới gần, thân thủ đẩy đẩy hấn.

Hấn không hề phản ứng.

“Danh Cảnh”nàng nũng nịu lại kêu một lần, hấn lại vẫn như cũ , không nghe .

Nhạc San nhú nhú mày , tròn mắt chuyển vòng vo, quyết định đổi phương thức.

“Bùi Danh Cảnh” nàng ôn nhu kêu lên, sau đó cả người nằm úp sấp trên người hấn, đem mặt tiến đến trước mặt hấn, khoảng cách chỉ còn một cm.

“Cảnh, đang ngủ sao?” nàng ôn nhu hỏi nói.

“Cảnh, anh mở mắt nhìn em một chút thôi.” nàng nũng nịu thỉnh cầu nói.

“Cảnh, nếu anh không mở mắt, em sẽ cắn anh” nàng nhẹ giọng uy hiếp, thấy hấn vẫn bất vi sở động, liền há mồm khê cắn mũi hấn một ngụm.

Không dự đoán được nàng thực cắn hấn, Bùi Danh Cảnh nhảy mất mở to mắt.

Nhạc San vừa thấy hấn mở to mắt, lập tức đối hấn nhếch miệng mỉm cười, sau đó tiếp xúc nhẹ nhàng môi hấn mà hôn một chút , một chút.

“Em yêu anh.” nàng ánh mắt tràn ngập tình yêu dừng ở hấn.

“Nói lại lần nữa xem.”hấn trầm mặc nhìn nàng trong chốc lát, đột nhiên mở miệng.

“Em yêu anh.” nàng ngoan ngoãn nói thêm một lần. Hy vọng lần này mất bò mới lo làm chuồng, do chưa trễ hĩ.

“Về sau trừ bỏ trước khi ngủ, buổi sáng trước khi rời giường ,còn có trước khi anh đi, em cũng phải nói với anh.) .” nói xong, hấn phi thân qua, ôn nhu ôm nàng ,phụ nữa mang thai mà thắt lưng biến dạng, được một tác lại tiến một thước nhân cơ hội vợ vét tài sản.

Nhạc San thở dài, trừ bỏ vâng lời nàng còn có thể nói cái gì đâu?

Đã nói đấu cùng hấn, nàng vĩnh viễn đều là thua thôi, ô.....

23. Chương 10.2

“Hội đồng học?” Nhạc San mờ mịt hỏi.

“Đối. Cậu không nhận được giấy mời sao?” nàng không biết, bởi vì các nàng bốn người chưa bao giờ từng đi tham gia quá hội đồng học thời kì trung học nào, cũng hiểu sẽ không có người hy vọng các nàng tham gia, cho nên thật lâu trước kia, nàng liền thông báo người nhà, nếu nhận được giấy mời, trực tiếp quẳng thùng rác, không cần phải nói cho nàng.

Bất quá nói trở về, Tiệp Ngọc ý tưởng hấn là giống nàng, đối hội đồng học trung học không nửa điểm hứng thú mới đúng, làm sao có thể đột nhiên hỏi nàng như vậy đâu? “Chúng ta cũng sẽ không đi tham gia, có hay không có giấy mời khác nhau sao ?” nàng xem Tiệp Ngọc đang ngồi đối diện pha cà phê khó hiểu hỏi.

“Năm nay chúng ta đi tham gia đi.”

Tịch Thực Linh chậm rãi trợn to hai mắt, khuôn mặt này nàng nhớ rõ, chính là trải rộng trên mặt hắc thanh xuân đậu đậu? Làm sao có thể ngay cả cái đậu ba cũng chưa lưu lại?

Chờ một chút, nếu Sài Nghê xuất hiện ở chỗ này, như vậy!

“Đã lâu không thấy.”

Cái thanh âm thứ ba vang lên, nàng là cao nhất trong bốn người, có dáng người mô đen, style. Nàng cũng lấy kính râm xuống, là Đoàn Cần Tâm.

Như vậy! Tịch Thực Linh chấn động, nhớ tới kia tiêu không rời mạnh, mạnh không rời tiêu tứ quái nhân.

Có Sài Nghê, có Đoàn Cần Tâm, còn có! Nàng nữ nhân mặc đồ màu lục trước mắt, chỉ thấy con một sách Nhạc San đối nàng xả một cái mỉm cười lãnh đạm. Như vậy, nàng khó có thể tin sanh đại hai mắt, nháy mắt quay đầu nhìn về phía cái đại mỹ nữ thứ nhất mở miệng nói chuyện cùng nàng, nữ nhân này là..... Bạch Tiệp Ngọc? Nữ phi thường? Điều này sao có thể? Quá mức khiếp sợ, nàng cả người nhất thời ngây ra như phỗng.

“Đi thôi, chúng ta tìm vị trí ngồi xuống.” Đoàn Cần Tâm mở miệng, bốn nữ nhân liền thẳng tìm vị trí ngồi xuống.

Ba người đeo kính râm trên mặt, hơn nữa bên cạnh có một người trừ bụng to ra thì ngoại hình không hề khác trước đây, đồng học thực xác nhận tứ quái nhân ngày xưa. Trời ạ, tuy nói là nữ đại mười tám biến, nhưng là các nàng cũng không thể khác nhiều như thế đi? Làm sao có thể trở nên xinh đẹp như vậy, có tự tin như vậy, nhân tính mê người như vậy?

Nhạc San là người không bắt mắt nhất trong bốn người nhưng lại có bầu? Nàng kết hôn sao? Cái dạng nam nhân gì sẽ thích nàng loại nữ nhân này?(A A A ,dám khinh thường,tý nữa lác mắt nhá) Đại khái là phàm phu tục tử bình thường đến không thể bình thường đi.

Hắc đại khái có cái bụng bia(uống bia là tích tụ mỡ,bụng bia là bụng mỡ a), còn có điểm góc ghech, bộ dạng không cao, tóm lại là thực bình thường.

n, lão công Nhạc San hẳn là như vậy, nếu nàng thật sự kết hôn.

Các học sinh không tự chủ được nhìn chăm chú vào các nàng, nhưng không ai dám lên tiến đến cùng các nàng bắt chuyện, chính là không ngừng mà châu đầu ghé tai, khe khẽ nói nhỏ, cũng chỉ kém không đối với các nàng trực tiếp chỉ trỏ mà thôi.

Bọn họ phản ứng như vậy khiến Bạch Tiệp Ngọc thực vui vẻ, khoe miệng tươi cười thủy chung chưa ngừng.

“Cậu đoán, khi Bùi Danh Cảnh xuất hiện, bọn họ sẽ có cái phản ứng gì?” Sài Nghê lấy vẻ mặt khẩn cấp biểu tình hỏi Nhạc San.

“Mình đoán bọn họ trông mắt đại khái rơi xuống đi.” Đoàn Cần Tâm khinh phúng nói.

“Cảm giác chỗ này thực chán,chúng ta muốn ở bao lâu?” Nhạc San nhú mày, tuyệt không tưởng đem thời gian lãng phí tại đây.

“Chờ lão công của cậu tới là chúng ta có thể đi rồi.” Bạch Tiệp Ngọc nói. “Xem, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.” Bùi Danh Cảnh vừa xuất hiện, liền hấp dẫn ánh mắt toàn nữ nhân, không chỉ vì hắc bộ dạng rất cao lại thập phần anh tuấn, còn bởi vì hắc cả người tản mát ra một loại hơi thở lãnh đạo, khiến cho hắc làm người ta khó có thể kháng cự mị lực.

Tuy rằng hắc đã là lão công chính mình, Nhạc San thấy hắc hướng chính mình đi tới, tim đập vẫn là không khỏi nhanh lên.

Hắc thật sự hảo mê người, hảo suất.

“Lão bà, chỗ ngồi của anh đâu?” đứng ở trước mặt nàng, hắc tự nhiên mở miệng hỏi.

Nhạc San mơ hồ nghe được bốn phía nhất thời vang lên một mảnh hút không khí, nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mỗi khuôn mặt biểu tình đều không sai biệt nhau lắm, không phải ghen hòng nhìn trân trối khó có thể tin, chính là ngây ra như phỗng trờng mắt bọn họ.

“Không cần chỗ ngồi, bởi vì bọn em quyết định phải đi.” Nhạc San đứng dậy nói.

Bùi Danh Cảnh lập tức thân thủ giúp nàng, động tác ôn nhu lại nhẹ nhàng, một bộ dáng che chở.

“Phải đi? Làm sao có thể nhanh như vậy?” hần hỏi.

“Bởi vì nhàm chán, cho nên chúng tôi quyết định dời đi traten địa đến nhà anh nói chuyện phiếm. Có thể đi? Tổng giám đốc đại nhân?” Bạch Tiệp Ngọc trả lời. Giải quyết xong vấn đề công ty phụ thân, Bùi Danh Cảnh về công ty đi làm, làm công tác chính mình thích, mà chức vị đúng là tổng giám đốc.

“Đương nhiên.” Bùi Danh Cảnh không chút do dự trả lời, lực chú ý lại đặt toàn ở trên người lão bà. “Bãi đỗ xe cách nơi này có đoạn khoảng cách, muốn hay không anh đi lấy lại?” hần ôn nhu hỏi.

“Thỉnh thoảng đi bộ cũng không tệ.” Nhạc San lắc đầu, sau đó bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện. “Cảnh,em còn chưa nộp phí tham gia.”

Bùi Danh Cảnh gật gật đầu, gọi một gã bồi bàn nhà ăn.

“Đây là danh thiếp của ta, hôm nay ta mời, phiền toái anh sau đi một chuyến đến tìm tôi.” hần hào sảng đối waiter nói, sau đó đưa danh thiếp cho hần.

“Cảnh?” Nhạc San có chút giật mình.

“Chúng ta tối muộn lại về sớm, có chút ngưng ngừng.Làm thế này cũng có thể đi?” Bùi Danh Cảnh nhìn về phía quần chúng ở đây trợn mắt há hốc mồm, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Ngưng ngừng, chúng tôi đi trước.Hẹn gặp lại.”

“Tái kiến.” Bạch Tiệp Ngọc vui vẻ hướng đoàn người vẫy tay tái kiến, quả thực thích phiên.

“Tái kiến. Bất quá vẫn là hy vọng không bao giờ gặp thì tốt hơn.”Đoàn Cần Tâm nói.

“Về sau không cần lại viết giấy mời chúng tôi,tái kiến.” Sài Nghê mặt không chút thay đổi. Sau đó, một hàng năm người cùng nhau đi ra nhà ăn, đi được một khoảng cách, bốn nữ nhân rốt cuộc ngăn chặn không được đứng lại chợt cười ra tiếng.

“Trời ạ, thật sự là rất hảo ngoạn! Mọi người có hay không nhìn đến biểu tình trên mặt những người đó?” Đoàn Cần Tâm biên cười biên nói.

“Bùi đại tổng tài, hào khí mời khách của anh thật đúng là thần đến nhất bút, chẳng qua tiện nghi những người đó.” Bạch Tiệp Ngọc cười tỏ vẻ.

“Bất quá lại có thể cho những người đó ghen tị, hâm mộ Nhạc San đến tử, không phải sao?” Sài Nghê cầm cười.

“Cảnh, anh có thể không cần lãng phí.” Nhạc San nhíu mày.

“Yên tâm,lão công cậu rất nhiều tiền. Chút tiền ấy coi như không cẩn thận rơi vào dòng nước bẩn , bị con rệp ăn luôn thì tốt rồi.” Bùi Danh Cảnh khoe miệng khê nhếch, nghiêm trang đối lão bà nói.

Bạch Tiệp Ngọc đột nhiên cất tiếng cười to. “Con rệp? thật không dự đoán được, ha ha.....”

Những người khác cũng đều nở nụ cười.

“Tốt lắm, tôi phải đi. Còn có việc phải chuẩn bị.” Đoàn Cần Tâm trước mở miệng.

“Cậu không đi nhà của mình sao?” Nhạc San kinh ngạc hỏi.

“Tâm Tâm không đi, chúng tôi cũng không đi. Hôm nay thời tiết cũng không tệ lắm, hai người hẹn hò đi,lần khác lại liên lạc.” Bạch Tiệp Ngọc nói xong, vẫy vẫy tay xoay người rời đi.

Sài Nghê cùng Đoàn Cần Tâm,cũng cười cùng nàng nói câu “Lần khác tái kiến” , sau đó cùng Bạch Tiệp Ngọc cùng nhau rời đi.

Nhạc San lẳng lẳng nhìn theo các nàng càng đi càng xa, có chút không rõ các nàng làm sao có thể nói đi là đi. “Em bị xa lánh sao?” nàng không tự chủ được hỏi lão công, trong giọng nói không có một tia bị thương, chỉ có khó hiểu.

“Các nàng thật là bằng hữu chính hảo, biết khi nào nên đi, làm cho bạn tốt cùng lão công yêu dấu hưởng thụ thời gian hẹn hò.” Bùi Danh Cảnh thành khẩn bình luận.

“Lão công yêu dấu?” Nhạc San có chút tựa tiểu phi tiểu.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Bùi Danh Cảnh mày một điều, một bộ không ai bì nổi bộ dáng.

Nhạc San nhin không được lắc đầu bật cười.

Thấy nàng lắc đầu, hấn lập tức hiệp bức tới gần nàng. “Em dám nói không phải?” ngữ khí tràn đầy cảnh cáo.

“Em yêu anh,Cạnh. Thật sự thực yêu thực yêu anh.” nàng ôn nhu cười, kìm lòng không đậu theo hấn cúi người mà nhanh chóng hôn hấn một chút, không nghĩ tới Bùi quản lí của nàng ngốc sững sốt một chút , mặt lại chậm rãi đỏ lên, thật đáng yêu.

“Nơi này là nơi công cộng, em làm chi?” hấn khinh xích nàng, đôi mắt hấn tình ý vô hạn lại cơ hồ muốn mãn ra. Nàng đối hấn nhếch miệng cười, sau đó ôm lấy tay hấn, dựa vào hấn hỏi: “Chúng ta hẹn hò ở đâu đây?”

“Em muốn đi chỗ nào?” hấn ngữ khí phiếm mãn nhu tình.

“Chỉ cần có anh, nơi nào cũng được.” nàng ngẩng đầu lên đến, đối với hấn mỉm cười.

Ánh mặt trời chiếu vào trên mặt hấn, làm cho nàng như một thiên sứ,thiên sứ của hấn.

“Anh yêu em,tiểu San.”hấn thâm tình đối nàng nói.

Hạnh phúc lệ quang ở Nhạc San trong mắt lóe ra, nàng nín khóc mỉm cười, cùng hấn mười ngón giao nắm, vợ chồng lưỡng cứ như vậy theo hồng chuyên nói chậm rãi đi phía trước đi, thỉnh thoảng nói nhỏ vài câu.

Bọn họ mục đích không chừng, nhưng xác định là giai đoạn này bên cạnh có hấn [nàng], cả đời vĩnh viễn làm bạn.

Đây là hạnh phúc cũng là hạnh phúc bình thường nhất.

Mọi người ai ai cũng có thể được đến hạnh phúc.

—Toàn Văn Hoàn—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-nua-khac-cua-toi-he-liet-phuc-hac-bui-quan-ly>